

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 107

Dijous, 28 de gener de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 68, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00076/08) p. 3

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00070/08) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 300-00256/08) p. 18

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 300-00255/08) p. 23

Interpel·lació

al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 300-00253/08) p. 28

Interpel·lació

al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme
relatives al món local (tram. 300-00254/08) p. 33

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'Avantprojecte de llei del cinema de Catalunya (tram. 302-00207/08) p. 37

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el calendari escolar (tram. 302-00208/08) p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assumpció de competències
en matèria de transport (tram. 302-00209/08) p. 47

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció del voluntariat (tram. 302-00210/08) p. 53

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els treballadors autònoms (tram. 302-00211/08) p. 57

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 68.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, de Cultura i Mitjans de Comunicació, d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00076/08)

Ho fem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya. Té la paraula per presentar la iniciativa, d'acord amb l'article 105.2, l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquests darrers mesos estan sent particularment intensos en l'activitat legislativa del conjunt del Govern, i en particular del Departament de Governació i Administracions Públiques, i em plau constatar-ho, perquè és una mostra clara que els compromisos adquirits s'estan complint. A hores d'ara s'estan tramitant set projectes de llei que són responsabilitat del Departament de Governació, i la majoria d'aquestes iniciatives legislatives constitueixen importants reorientacions en la política pública; reorientacions derivades, sobretot, d'un nou marc estatutari, i també d'unes renovades aspiracions democràtiques i col·lectives. I avui, precisament, ens trobem amb una iniciativa que ha de donar resposta a un dels principals compromisos en l'actuació d'aquest Govern: incrementar la qualitat democràtica i l'eficàcia dels governs i institucions.

L'Administració pública s'ha consolidat com a responsable en l'establiment de la societat del benestar, en la qualitat dels serveis públics i, fins i tot, en la reorientació i en el foment de l'activitat econòmica. I aquestes responsabilitats, però, en la segona dècada ja del segle XXI, requereixen unes potents dosis de modernització i d'adaptació a la societat de la informació i del coneixement. Tal com diu el preàmbul de la llei, del projecte de llei que avui presentem, les societats pluralistes, complexes i interdependents demanen unes administracions públiques orientades a les necessitats dels ciutadans i

del sector productiu, que treballin en xarxa, eficaçment i eficientment, i que, garantint l'accessibilitat, la transparència i la seguretat, es basin en la col·laboració entre Administració i ciutadans i, alhora, facilitin múltiples relacions entre els diferents actors.

I aquestes demandes, senyors diputats, senyores diputades, només es poden complir a través d'un ús intensiu de les tecnologies de la informació i la comunicació, a través, per tant, de l'Administració electrònica. La Generalitat ja va apostar fa uns anys pel desenvolupament d'un model català d'Administració electrònica, un model que, com saben, està assentat en uns principis bàsics com la multicanalitat, la interoperabilitat, la simplificació documental, la simplificació del procediments –procedimental–, la cooperació, la neutralitat tecnològica o l'accessibilitat, entre altres, i sobretot compromesa, compromesa a implicar activament el conjunt de les administracions públiques del nostre país.

En aquest sentit, i com a primers passos en aquest capteniment, els podria recordar el que ja coneixen: el Pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques, que l'any 2001 van signar els grups parlamentaris d'aquesta cambra, el Govern i Localret; l'aprovació del Decret 324/2001, ja derogat, que regulava les relacions entre els ciutadans i l'Administració de la Generalitat a través d'internet, o bé, per exemple, la constitució el 2002 del Consorci d'Administració Oberta Electrònica de Catalunya i de CATCert, per exemple.

Però, d'uns anys ençà, l'actualitat tecnològica i les creixents necessitats de la ciutadania i de les empreses ens han exigit a tots plegats intensificar l'esforç a l'hora d'incorporar l'ús intensiu de les noves tecnologies en el funcionament del conjunt de les nostres administracions. I en aquest sentit el Departament de Governació hi està donant resposta, com no pot ser d'altra manera.

Com ho fa? Ho està fent a través de la Secretaria de Funció Pública i de Modernització de l'Administració, especialment a través de l'Oficina per al Desenvolupament de l'Administració Electrònica, i també a través de Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya. D'uns anys ençà, estem treballant per consolidar les bases necessàries per a poder transformar l'Administració des d'aquests punts de vista, perquè, més enllà de convertir tràmits presencials en telemàtics, cosa ben important, però més enllà d'aquest fet, l'Administració electrònica requereix revisar amb profunditat els processos, la comunicació que hi ha entre l'Administració i els usuaris, l'organització i, fins i tot, els diria la cultura de l'organització. I això ens ha obligat a renovar i a consolidar totes les bases necessàries: de planificació, de cooperació administrativa, tecnològica, formativa, jurídica.

I en aquest sentit, primer, s'han establert les bases d'estudi i planificació. S'han dut a terme els estudis bàsics per a planificar i executar el desplegament de l'Administració electrònica. S'han identificat i classificat els tràmits que es fan a l'Administració de la Generalitat segons el tipus de procediment. S'han detectat les actuacions administratives més comunes que s'han de traduir després a procés electrònic.

Segon, s'estan assentant les bases de cooperació interadministrativa. I, com saben, aquest és un precepte bàsic per a la simplificació dels tràmits complexos i imprescindible per a fer possible la tramitació electrònica en el seu conjunt, de manera completa.

Tercer, disposem de les bases tecnològiques, ja disposem de les bases tecnològiques. Aquests darrers anys s'han invertit molts recursos a disposar d'unes plataformes que abans no existien i que avui ens possibiliten compartir dades, compartir informació i prestació en el conjunt de la Generalitat. I també amb la resta de les administracions i institucions implicades en la prestació de serveis i tràmits; em refereixo a la plataforma PICA i a la plataforma PCI.

Quart, s'ha treballat per dotar d'unes bases formatives també necessàries. És evident que en aquest procés la capacitat professional i l'accessibilitat a la informació són aspectes essencials.

I finalment, cinquè, estem renovant les bases jurídiques, i aquest és el motiu essencial que ha portat a aquest projecte de llei que avui presentem a la cambra.

Vostès saben, a més a més, que en aquesta línia el passat mes d'abril es va aprovar el Decret per a l'impuls i el desenvolupament de mitjans electrònics a l'Administració de la Generalitat. Per tant, a través d'aquest decret hi ha per primera vegada un mecanisme de validació, i també de coordinació, de tots els nous tràmits electrònics; a través d'aquest decret també es consolida un catàleg de dades i documents electrònics; també s'estableix la preferència de la comunicació electrònica entre les administracions, i també es reforça i es desplega la validesa jurídica de determinats conceptes i procediments administratius. I precisament avui portem a aquesta cambra la Llei d'ús de mitjans electrònics de les administracions públiques, com a coronament d'aquesta necessària renovació i actualització del marc jurídic.

La llei té, en primer lloc, el component bàsic i estratègic, perquè assenta principis generals, defineix els instruments i la forma de coordinació i col·laboració entre administracions, tot reforçant el paper del Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya. Precisa els mecanismes d'interoperabilitat, defineix el Pla de desenvolupament de l'ús de mitjans electrònics entre el sector públic i crea el Consell Assessor per a l'Administració Electrònica de Catalunya. En definitiva, la llei que avui presentem descriu, assenta el model català d'Administració electrònica.

Pel que fa a la seua vessant reguladora, voldria destacar els estàndards que estableix per a la informació que haurà d'estar disponible al públic a través de la seu electrònica: informació sobre tots els procediments administratius, ajuts i subvencions, processos de selecció, perfil del contractat o les cartes de serveis, per exemple, i, en una línia similar, el dret de la ciutadania i el dret de les empreses a accedir a un espai personalitzat per conèixer els estats de tramitació, accedir a la informació dels expedients, per rebre notificacions, per exemple. I, per altra banda, la llei té importants components d'organització i d'impuls de l'Administració electrònica, tals

com la seqüència necessària per a la nova incorporació de tràmits, o bé l'establiment de la preferència en la utilització dels mitjans electrònics en la comunicació amb les empreses i en els diferents processos de contractació.

La llei també inclou un seguit de mesures de foment. I en voldria destacar algunes, com la disponibilitat creixent de telecentres, la formació i l'assistència, la reducció de taxes i terminis o la creació de pàgines web de difusió. I en aquest sentit voldria destacar que fa pocs dies la Generalitat va obrir l'Oficina Virtual de Tràmits, que agrupa i informa sobre més de mil tràmits de la Generalitat adreçats a empreses i a ciutadans.

En definitiva, crec que aquesta proposta legislativa, aquest projecte de llei que avui proposem aquí a consideració de la cambra catalana..., sigui presa en consideració. Un projecte de llei que conté tots els elements necessaris per a poder fer un desplegament ampli, intens, de l'Administració electrònica al nostre país. No cal oblidar que del que es tracta, senyores diputades i senyors diputats, és de millorar; de millorar i superar la situació actual, millorar l'eficiència interna i facilitar les relacions entre les administracions, el conjunt de les administracions de Catalunya, i amb la ciutadania. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, oferir –i acabo, senyor president– uns serveis públics vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, senzills, efectius, ràpids, àgils, sense desplaçaments, sense costos econòmics i accessibles absolutament a tothom, es visqui on es visqui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, per defensar l'esmena a la totalitat que hem presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular, jo volia començar una mica citant, esmentant l'origen de la llei que ens ocupa. I aquest origen, de forma més o menys abstracta quant al marc..., ens hem de referir necessàriament a l'impuls de la Comissió Europea per a la implantació de la societat de la informació a les administracions, d'un costat; d'un altre costat, a una iniciativa que considero, considerem important i que va tenir lloc l'any 2001 en aquest mateix Parlament de Catalunya, que va ser el pacte parlamentari que van signar tots els grups parlamentaris per tal d'impulsar l'Administració electrònica a Catalunya, en el sistema públic català. Que després es va intentar reeditar, aquest pacte, deu fer tres, quatre anys, i que no va ser possible arribar a un acord entre tots els grups parlamentaris per tal de donar un nou impuls a aquesta Administració electrònica, a la societat de la informació, en el marc de l'Administració, no va ser possible, però, en qualsevol cas, s'ha continuat endavant i s'ha continuat avançant, a

vegades amb més encert, a vegades amb menys encert, però s'ha continuat avançant.

Evidentment, la constitució del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya també és una fita important, en el sentit que segurament, fins i tot, doncs, amb aquesta mateixa llei, acabarà de prendre tota la seva importància, per tal com és un consorci que ha de permetre que aquelles administracions segurament més febles, com són els ajuntaments i com són les administracions locals –a les quals també em referiré en la defensa de l'esmena a la totalitat–..., hauran de fer un esforç segurament més important d'implantació de l'ús dels mitjans electrònics en les seves tasques habituals.

I després el marc legislatiu en què ens movem: la Llei 11/2007, llei de l'Estat que actua de bases, i que la llei que avui ens ocupa, d'alguna manera, és un desenvolupament de les competències compartides en matèria de mitjans electrònics, sense oblidar tampoc el Decret 56/2009, que ja ha esmentat el conseller, quant a l'ús dels mitjans electrònics.

És, per tant, una llei, des del nostre punt de vista, important. Creiem que és molt important, perquè ve a regular les noves formes de relacions entre els ciutadans i l'Administració. Introdueix l'ús, d'una forma ja més ferma i més intensa dintre del cos legislatiu, dels mitjans electrònics com un canal de comunicació addicional. I des d'aquest punt de vista assumeix, i hem d'assumir, i els ciutadans han d'assumir, que la relació dels ciutadans amb l'Administració a través dels mitjans electrònics ha de ser una relació àgil, ràpida i eficaç, com els ciutadans ja han demostrat amb la seva assumpció d'aquests mitjans per a les seves relacions personals, que ho estan fent servir en el dia a dia.

Ara bé, no és, aquesta, només una llei per ampliar els mitjans de comunicació entre ciutadans i Administració; aquesta és una llei que hem d'aprofitar per fer altres coses. I ho deia el conseller en la seva intervenció, i de fet també es diu en la memòria justificativa d'aquesta llei. Però nosaltres hem trobat algun dèficit, hem trobat dèficits en la plasmació articulada d'aquestes voluntats en el text de la llei. Hem d'aprofitar no només per introduir aquest nou canal de comunicació, sinó que hem d'aprofitar per innovar, hem d'aprofitar per repensar procediments, per repensar processos, per impulsar canvis en la forma de fer de l'Administració; no per continuar fent el mateix que fèiem amb nous mitjans o amb mitjans electrònics, sinó per replantejar-nos el que fèiem, amb l'objectiu de fer-ho d'una altra manera, fer-ho millor, fer-ho d'una forma més eficient i fer-ho d'una forma que repercuteixi en la millora dels serveis públics.

Per tant, des del punt de vista estrictament legislatiu, el nostre grup parlamentari creu que estem a punt de perdre una oportunitat pel que fa al text articulat, perquè aquesta llei ens hauria de permetre com a mínim tres coses. Efectivament, donar un impuls a la societat de la informació; nosaltres hem defensat moltíssimes vegades en seu parlamentària, fins i tot la legislatura anterior, quan hi havia una comissió específica de societat de la informació, que un dels elements més importants per tal d'impulsar l'ús ciutadà de la societat de la informació era i és que l'Administració sigui el gran dinamitzador,

el gran catalitzador de l'ús d'aquestes noves tecnologies en les seves relacions amb els ciutadans i, d'aquesta manera, engrescar i enganxar nous ciutadans que utilitzin aquests mitjans. Per tant, aquest pot ser, és i ha de ser un dels objectius d'aquesta llei. Però n'hi ha d'haver un altre, que ho comentàvem abans, en el marc de la innovació: el que hem de fer és millorar l'eficàcia i hem de millorar l'eficiència de l'Administració repensant els processos, però també hem d'articular els mecanismes que permetin que aquests nous mitjans es posin al servei dels ciutadans i al servei de millorar les relacions entre l'Administració i la societat.

Des d'aquest punt de vista, i amb aquest objectiu..., i fins i tot no els negaré que una mica a contracor, perquè un que, doncs, té una certa passió per això de la societat de la informació, per això de les noves tecnologies, haver de presentar una esmena a la totalitat en una llei d'aquestes característiques, fins i tot ho fa una mica a contracor. Però crec que, en definitiva, si l'objectiu que persegueix l'esmena a la totalitat impregna els grups parlamentaris i no prosperés, per aquelles coses –no ho sé, m'ho sospito–, l'esmena a la totalitat, segur que en el debat, en la ponència parlamentària, doncs, tindrem ocasió d'intentar com a mínim rectificar algunes coses i intentar canviar-li l'orientació. I els motius de l'esmena a la totalitat són bàsicament quatre.

Un primer, d'objectius. Creiem que les oportunitats a què feia referència anteriorment s'han passat per alt. S'especifiquen, es diuen, es justifiquen, però, a l'hora d'articular la llei, es passen certament per alt. I això ho podem veure ràpidament en l'article 3 de la llei: on s'estableix quines són les finalitats de la mateixa llei, doncs, bàsicament parla de l'ús dels mitjans electrònics. Estem errant en la finalitat, perquè els mitjans electrònics són els mitjans per assolir una finalitat. I no és el mateix, els mitjans electrònics no poden ser la finalitat, la finalitat és una altra. La finalitat és la millora de l'eficàcia i de l'eficiència de l'Administració, la finalitat és la millora de les relacions entre l'Administració i els ciutadans; aquesta és la finalitat. Els mitjans, per ells mateixos, no són una finalitat, sinó precisament això, simplement mitjans. Per tant, aquest és un concepte que, si bé queda explicitat en aquest article 3, d'alguna manera és transversal i sura de forma transversal en el contingut de tots els articles de la llei, no? I, per tant, creiem important fer referència que ens equivocaríem si fixéssim una finalitat que realment no és aquella que ens aportarà valor a un document legislatiu com el que tenim en aquest moment sobre la taula. Primera qüestió.

Segona qüestió: l'orientació. L'orientació, com els deia, era la de facilitar..., el nostre objectiu és que això ha de servir, aquesta llei ha de servir per facilitar les coses als ciutadans, per facilitar les relacions entre els ciutadans i l'Administració. Però, també, al text articulat s'empren molts esforços a definir, a clarificar, a coordinar, a articular com han de ser les relacions dintre del mateix sector públic. És a dir, perdem una part dels esforços legislatius intentant ordenar casa nostra, en comptes d'intentar ordenar el marc que ha de servir de relació de l'Administració amb la ciutadania. I això també ens sembla, ens dóna aquesta impressió que és bastant transversal, és a dir, que és una llei més pensa-

da en les relacions interadministratives, en les relacions pròpies dintre de la mateixa Administració, en les relacions entre diferents sectors públics –Generalitat, ajuntaments, entitats–, però pensa menys i té menys la vista posada, menys la visió posada en aquelles relacions de l'Administració amb la ciutadania, en les seves diferents formes. Que també hem d'abordar quines són les formes de relacions entre Administració i ciutadania, dintre d'aquest mateix argument d'esmena a la totalitat que és el de l'orientació, perquè també quan veiem la llei veiem que moltes de les relacions ciutadania-Administració es limiten a una part de la ciutadania, es limiten a empresa, es limiten a les relacions d'activitats econòmiques o de les activitats fonamentalment amb l'Administració. Es deixen molt de costat les relacions purament ciutadanes, molt de costat, fins al punt que s'obliden per complet les relacions de les entitats de representació ciutadana amb l'Administració. I entenem que un canal de comunicació no és un canal que es limiti a un determinat sector, sinó que ha de ser un canal que abasti el conjunt de sectors i, per tant, que permeti que la comunicació entre Administració i ciutadania sigui global i no només sigui vàlida per a un sector de la ciutadania. Per tant, aquest és el segon dels arguments de l'esmena a la totalitat que ha presentat el nostre grup.

Tercer argument: la forma. El conseller ens deia: «Estem amb una activitat legislativa molt intensa, tenim en tràmit set projectes de llei», no? Jo ho definiria d'una altra manera: no creiem que sigui una activitat intensa; el que tenen ara són presses. Sí, el que tenen ara són presses. I això s'evidencia en moltes coses, i una de les coses en què s'evidencia és en la documentació que vostès ens aporten en el projecte de llei.

Miri, memòria econòmica. Per estalviar, vostès diuen: «Escolti'm...», per estalviar suposo que feina i temps, vostès agafen el pressupost del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya i diuen: «Memòria econòmica de la llei, pressupost del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya.» Escolti, això no és una memòria econòmica de la llei. Quan algun departament d'aquests de control intern legislatiu els diu: «Home, escolti'm, això no és massa seriós, de posar la memòria del Consorci d'Administració Oberta de Catalunya com a memòria de la llei», bé, llavors agafen la memòria econòmica que van fer pel Decret 56/2009, nyec, i també l'insereixen dintre de la documentació de la llei. Home, això tampoc no és una memòria econòmica estrictament de l'aplicació de llei. És a dir, què costarà l'aplicació d'aquesta llei a l'Administració? No ho sabem. Què costarà l'aplicació d'aquesta llei a les administracions locals? No ho sabem. Quina repercussió tindrà...? No, no, «no ho sabem», no: ni ho saben les administracions locals, i això els preocupa, i vostès ho saben –aquest serà el quart motiu de l'esmena a la totalitat. Quin serà el cost que representarà l'aplicació de la norma? El cost o l'estalvi. Perquè ja ho acceptem, que pot representar també, l'aplicació de la llei, un estalvi a les empreses. Però això hauria d'estar valorat. No hi ha memòria, no es reflecteix. I, per tant, aquestes preguntes no tenen resposta i són incògnites.

Una altra qüestió: en la mesura en què l'aplicació de la llei afecta les empreses i afecta les activitats econòmiques –segurament per bé; tant de bo, que sigui per bé, o per bo–, hi hauria d'haver com a mínim informe del Consell del Treball, Econòmic i Social de Catalunya; ni se li ha passat a consulta. I això és fruit de l'activitat intensa legislativa? No, això és fruit de les presses que tenen per aprovar lleis. I ens sembla que les presses són males conselleres, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres entenem que s'havien d'haver seguit tots els passos adequats, precisament per avaluar perfectament quin és l'impacte d'aquesta llei en la societat i si l'impacte que té realment és l'impacte que busquem. Perquè és cert que hauria de servir per reduir despeses de gestions i de tràmits a les empreses, és cert. Però, escolti'm, hem de fer un acte de fe? Escolti'm, nosaltres preferim tenir una memòria econòmica, que és allò a què es va comprometre el Govern, tenir una memòria econòmica que ho valori i que d'alguna manera ens ho vingui a demostrar.

I quart argument de l'esmena a la totalitat que ha presentat el nostre grup parlamentari: respecte a l'autonomia local. Escolti'm, ja sabem que per vostès aquest és un concepte segurament discutit i discutible, com molts altres; fins i tot ahir diputats d'aquesta cambra es manifestaven a la plaça de Sant Jaume contra l'autonomia local. Però... (*veus de fons*) –no sé si del seu grup o no, però n'hi havia algun–, però, en qualsevol cas, nosaltres creiem que hi ha un canvi del tracte, un canvi important del tracte que en aquesta llei es dona a la necessitat que l'Administració local s'impliqui també en l'ús extensiu, en l'ús intensiu dels mitjans electrònics en les seves relacions amb els ciutadans. I això ho diuen les administracions locals i ho diuen fins i tot, segurament d'una forma més velada, en les alegacions que presenten al projecte de llei.

Però, escolti'm, no podem tractar, primer de tot, les administracions locals per igual. No és el mateix –per posar extrems, eh?– l'Ajuntament de Barcelona que l'Ajuntament de Sant Jaume de Frontanyà. És a dir, no tenen els mateixos mitjans, i, per tant, no els podem tractar absolutament igual. Estem d'acord que un dels elements que incorpora la llei i que està en l'origen del pacte parlamentari del 2001 és el de la cooperació entre les administracions, hi estem perfectament d'acord, i des d'aquest punt de vista les coses s'estan fent bé. Ara, al que no podem arribar és a exigir, com s'està fent en aquesta llei, en alguns articles i en alguns preceptes d'aquesta llei...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...acabo, senyor president–, és dir als ajuntament què és el que han de fer. O sigui, no li podem dir a un ajuntament, des d'una llei que regula l'ús de mitjans electrònics, que ha de penjar les actes dels plens a la seva web, perquè no és competència nostra. Seran ells que ho decidiran si ho han de fer o no ho han de fer, en funció de la legislació en què es moguin i del que ells creguin

convenient de fer. Nosaltres creiem que sí que ho han de fer, però també creiem que no som nosaltres els que els hem de dir què és el que han de fer.

Per tant, honorable conseller, senyor president, aquests quatre són els motius de la nostra esmena a la totalitat: objectius, orientació, forma i respecte a l'autonomia local.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat en nom de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, conseller, per la seva assistència, per la seva explicació. També m'hauria agradat veure'l ahir en una llei que també l'afectava de ple, a vostè i el seu departament.

Bé, en tot cas, iniciem el debat a l'esmena a la totalitat que Convergència i Unió ha presentat en aquest Projecte de llei d'ús de mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, fent una primera observació i crítica. Ho deia també una mica ahir en la Llei del règim jurídic i del procediment de les administracions públiques de Catalunya: mirin, no és responsable ni eficaç presentar un projecte de llei com el que ara analitzem pel procediment d'urgència. També n'estan presentant molts altres, i el seu departament molt concretament, i, en canvi, alguns als dels quals s'havia compromès, doncs, encara no els hem vist.

Bé, aquest projecte es presenta sense consens previ, amb desacords d'una part molt important dels actors implicats i tenint el convenciment que amb la situació econòmica en què avui ens trobem de forma més o més conjuntural, però també estructural, per la manca de recursos de les administracions públiques, bona part del que incorporen en aquest projecte de llei és –deixi'm dir-ho així– una ampullosa declaració d'intencions i bons propòsits però que no ens els creiem, pel resultat obtingut fins a la data d'avui.

Ahir també ho vam dir en el projecte a què abans em referia: el Govern està instal·lat en un embolic, propo-sant un nombre significatiu de lleis que trossegen la Llei 13/89... Ho torno a repetir, ens és igual que es trossegi aquesta llei, que parlin del règim jurídic per una banda, de la llei que ara debatem, de la Llei d'organització..., ens és igual. Modifiquin la Llei 13/2008, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, que, com van fent lleis parcialitzades, es troben amb l'obligació d'haver-la d'anar modificant contínuament. Per això dic que no volem dir que no es puguin diferenciar els continguts d'aquesta Llei 13/89, però sí que s'ha de fer amb coherència; s'ha de fer amb coherència, amb racionalitat i sabent a on es vol anar a parar. I ens temem que tot el que estem veient, per les presses, les urgències en els tràmits en què s'han instal·lat en aquest gran embolic que dèiem, encavalcant i repetint coses, copiant normes bàsiques estatals i multiplicant innecessàriament el nombre de lleis, des del nostre punt de vista tot això

no aporta iniciativa, no aporta valor afegit. Realment, aquí del que es tracta és d'ordenar, és de racionalitzar i fer més eficients i més eficaces les administracions públiques catalanes. I ahir també els ho deia: únicament podem entendre el que estan fent si ens endinsem en les seves tàctiques de marcar i diferenciar diferents perfils i de poder capitalitzar i publicitar obra feta, en funció dels partits que conformen el Govern, i no pas en funció de les necessitats i prioritats del país.

El Projecte de llei d'ús de mitjans electrònics al sector públic de Catalunya trasllada els preceptes estatals definits com a bàsics de la Llei 11/2007, d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics, als quals ja vaig dir ahir també que nosaltres en el Congrés ens hi vam oposar, perquè vam considerar que eren massa intervencionistes. I és lògic que aquest projecte entri en el procediment de les administracions públiques; però es que resulta que simultàniament ahir, com dic, es va presentar aquest Projecte de llei de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques catalanes, que també ha d'incorporar, per coherència, la tramitació electrònica, perquè en definitiva també estem parlant d'un altre procediment.

És a dir, ens trobem ara amb dues lleis que introdueixen els mateixos preceptes, d'una manera una mica diferent –ja en parlarem–, però no creuen que, si no hi ha interessos difícilment justificables, potser n'hi hauria prou amb una llei? I, escolti'm, no podem admetre, el nostre grup parlamentari, de cap de les maneres, que si presentem una esmena a la totalitat a aquest projecte de la llei se'ns digui que impedim l'ús dels mitjans electrònics a les administracions públiques catalanes i, per tant, la seva modernització. Perquè a la mateixa web del Departament de Governació i Administracions Públiques es reconeix que ja abans del 1997 –aquí en tenim una còpia, de totes les pàgines que estan incorporades a la seva web– hi havien experiències pioneres d'administració electrònica a Catalunya, i fins a la data d'avui s'han anat aprovant acords de govern, decrets, resolucions, instruccions... És a dir, aquí no es paralitza re; s'ha d'anar anant, s'ha d'anar fent, hi ha una dinàmica, no és res estable. No era estable i s'havia de modificar l'any 2003, i no pot ser estable i comporta un cert i un necessari dinamisme de l'any 2004 al 2010.

Però analitzem una mica més aquest projecte de llei que avui presentem, el model d'administració electrònica, el que vostès en diuen «model català d'administració pública electrònica». I diuen que es basa en la incorporació progressiva dels mitjans electrònics en l'activitat ordinària del sector públic; en la cooperació institucional entre administracions per garantir la interoperabilitat dels sistemes d'informació i els serveis d'administració electrònica; en la definició i desenvolupament comú d'iniciatives organitzatives i tecnològiques que possibiliten la reutilització dels serveis i aplicacions. Perfecte. Aquest és el model català, o és l'únic possible –o és l'únic possible? Mirin, és que aquesta és l'essència de l'Administració electrònica, i ho és aquí i a la Xina, com va dir el vicepresident del Govern, senyor Carod-Rovira, en un programa televisiu, parlant precisament del seu nom, preguntant-li el seu nom. Doncs, és exactament el mateix.

Un altre tema, una altra qüestió a què fan referència en la seva llei és el tema de la xarxa de comunicacions electròniques en les administracions catalanes. «Creació i manteniment», diuen, «d'una xarxa de comunicacions de les administracions públiques catalanes». Aquest fet és obvi si hem de garantir l'accés dels ciutadans als serveis públics, i el que no es pressuposa a la llei és quines característiques ha de tenir aquesta xarxa. I en això vostès s'han d'aclarir, vostès han de fer propostes.

Pel que fa a l'Administració local, molts municipis no disposen de mitjans tècnics ni econòmics per oferir l'ús d'aquests serveis electrònics; molts no estan ni connectats a cap xarxa. No s'estableix un període transitori, ni hi ha, ni se l'espera, l'aportació addicional dels recursos econòmics. L'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics quedarà condicionat a les administracions amb què es relacionin? Ens ho podem permetre, això que tinguem ciutadans amb drets «de primera» i «de segona», entre cometes, segons les administracions amb què es relacionin?

Assumeix, aquest projecte de llei, el retard del termini establert per al desembre del 2009 que establia la llei estatal, i l'allarga fins al 31 de desembre del 2012, per a, justament, aquesta tramitació i resolució electrònica dels procediments que afecten les empreses. És normal, això?, ho considerem normal?, ho veiem positiu? Jo crec que aquí el Govern ha de tenir una seriosa reflexió i una reflexió conjunta de tots els partits que conformen el Govern.

Una altra pregunta i, sobretot, pregunta que jo em faig i que a més també voldria que vostès ens poguessin respondre al respecte: cal avaluar quin grau de compliment han tingut les quaranta-vuit mesures per simplificar els tràmits de les empreses, aprovades per acord de govern el 17 de juliol de 2007; cal avaluar també quin grau de compliment ha tingut el Decret 106/2008, de mesures per a la eliminació dels tràmits i la simplificació de procediments per facilitar l'activitat econòmica; cal avaluar també el grau de compliment del Decret 56/2009, per vostès fet també, per a l'impuls i el desenvolupament dels mitjans electrònics a l'Administració de la Generalitat.

Jo també els faig una pregunta, perquè és un, diguem-ne, dels preceptes, de les disposicions que incorpora el seu projecte de llei: com es possible que la disposició addicional tercera estableixi que el títol tercer serà d'aplicació als ens locals de Catalunya en la mesura de les seves disponibilitats pressupostàries, organitzatives, demogràfiques, de dimensió i de capacitat de gestió, si aquest títol és el que garanteix el dret a l'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics? On es plantegen, on és la transició, on és el finançament? És que potser l'exercici dels drets d'alguns ciutadans a l'ús d'aquests mitjans electrònics no es farà efectiu mai?

El projecte no fixa res per als procediments que es generin a partir d'ara; només parla d'impuls i foment. Això és bastant habitual en els seus projectes de llei, mentre que una llei el que té com a característica, si està ben feta, és que ha de donar garanties i ha d'atorgar drets subjectius als ciutadans. Com és que l'estudi d'impacte econòmic no preveu un major cost? –també ho

deia abans el diputat senyor Rodríguez. Han ajuntat els pressupostos de l'Administració Oberta de Catalunya, d'una sèrie de consorcis, etcètera, i aquest és el cost de la llei. Això sí, creen un organisme consultiu, que vol dir més reunions, més personal, més despeses d'assistència, etcètera. On és l'estudi de cost/benefici que ens ha d'orientar per saber a on volem anar, què volem fer i què obtindrem previsiblement? No hi és.

En definitiva, aquest projecte no va més o no va gaire més enllà de la llei estatal d'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics, no absent de certa utopia –ja ho vam denunciar en el seu moment des del nostre grup parlamentari–, perquè no diu res sobre com serà la resolució de les gestions i tràmits entre les administracions i els ciutadans. A això també s'hi referia abans, encertadament, el diputat senyor Rodríguez. Quin sentit té, doncs, el projecte, quin valor afegit té, quina innovació aporta?

Finalment, diríem que res del que anuncia el projecte de llei serà factible si no es resolten els requisits tecnològics, és a dir, la disponibilitat i funcionament de les plataformes tecnològiques, que vostès saben que no estan funcionant bé, que no van bé, i sobretot l'existència de disponibilitats i recursos econòmics.

És per això que presentem una esmena a la totalitat, i esperem que tothom compregui que el que cal al país i als seus ciutadans és el realisme, són fets concrets, i no paraules buides i boniques de declaracions de principis.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats; gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició ara en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començo aquesta intervenció anunciant que, com es poden imaginar, el posicionament del nostre grup parlamentari serà favorable a l'inici del tràmit del Projecte de llei de mitjans electrònics; per tant, que votarem en contra de les esmenes a la totalitat, tal com ja endevinaven el senyor Rodríguez i la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula. I passo a exposar, tot seguit, els motius que fonamenten aquest posicionament.

No sé si algun dels il·lustres diputats i diputades és aficionat a les aventures d'Astèrix el gal. Si ho són, potser recordaran una pel·lícula fantàstica que en record dels dotze treballs d'Hèrcules es titulava *Astèrix i les dotze proves*. En la pel·lícula –que aprofito per recomanar-los-la–, una de les proves pitjors, una de les més terribles a les quals havien d'enfrontar-se Astèrix i Obèlix era l'obtenció de l'imprès A-38 a «La casa que fa tornar boig». Si no l'han vist, mirin-la. Les peripècies dels dos herois per aconseguir arrencar a la burocràcia romana l'imprès A-38 estan a punt d'acabar amb el seny d'Obèlix. Si miren l'esquetx segur que es cargolaran de riure, però també ben segur que podran reflexionar

sobre la universalitat en el temps i l'espai de les tortures burocràtiques que les administracions poden arribar a imposar als seus ciutadans.

El projecte de llei de què parlem avui, igual que el presentat ahir sobre el règim jurídic i de procediment de les administracions, té la finalitat de promoure una administració pública més àgil i més eficaç; té la finalitat d'acabar amb les tortures burocràtiques contra les quals Astèrix i Obèlix estan a punt de perdre el senderi i arriscar-se així al càstig d'haver de sotmetre's finalment a Roma i al cèsar.

Tots dos textos posen el ciutadà, el ciutadà individual, les empreses, al centre de l'acció de l'Administració i l'Administració al seu servei. Tots dos textos tenen com a objectiu fer més accessibles i més transparents les relacions de l'Administració amb la ciutadania, i millorar l'actuació de les administracions públiques catalanes mitjançant la regulació de mesures de simplificació de tràmits i de procediments, per a la reducció de les càrregues administratives.

En concret, el projecte que ara ens ocupa té un caràcter instrumental i pretén fomentar una administració electrònica a Catalunya cada vegada més àgil, més fàcil i més transparent, perquè la ciutadania, entre altres coses, faci menys cues, pugui fer més tràmits des de casa i, si és possible, se'ls estalviï. Es pretén, a més, alleugerir la càrrega de documents que cal aportar a l'Administració per a la realització d'aquests tràmits.

El senyor Rodríguez ens esmentava el marc general en el qual s'inscriu aquest tipus de resolucions, aquest tipus de documents. Jo els vull esmentar diverses resolucions internacionals, de l'OCDE, del Consell d'Europa i de la Unió Europea, que s'han pronunciat en els darrers anys i han emès documents diversos amb l'objectiu de promoure l'ús dels mitjans electrònics com un estímul, a més, per a la millora de les administracions.

Permetin-me ressaltar en concret la comunicació de la Unió Europea sobre el paper de l'Administració electrònica en el futur d'Europa, on es diu que aquesta, l'Administració electrònica, ha d'entendre's com l'ús de les tecnologies de la informació i les comunicacions en les administracions públiques, combinat amb canvis organitzatius i noves aptituds, amb la finalitat de millorar els serveis públics i els processos democràtics, i enfortir el recolzament a les polítiques públiques.

En aquesta línia –ho han destacat també alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula–, cal destacar la rellevància de la Llei estatal 11/2007, de 22 de juny, que desenvolupa molts d'aquests principis, ha suposat un avenç important pel que fa a la regulació de l'Administració electrònica a l'Estat espanyol i té com a tret principal el reconeixement dels drets dels ciutadans a relacionar-se amb les administracions públiques a través de mitjans electrònics i, alhora, com no podia ser d'altra forma, l'obligació de les administracions públiques de dotar-se de mitjans i sistemes electrònics perquè aquest dret es pugui exercir.

És en aquest context que té tot el sentit que iniciem avui la tramitació parlamentària de la llei catalana, que ve a desenvolupar instrumentalment els principis del projec-

te que vam votar ahir, de règim jurídic i de procediment de les administracions, i els desenvolupa pel que fa al procediment electrònic, tot recollint, a més, i això em sembla molt rellevant, l'experiència ja molt important que han desenvolupat les diverses administracions catalanes en els darrers anys, de què també s'ha parlat en aquestes intervencions anteriors.

Aquesta experiència catalana es pot veure en diferents administracions; en el cas del Govern de la Generalitat, la trajectòria remarcable en el desenvolupament d'eines d'*eGovernment*, que a més és una trajectòria reconeguda a nivell nacional i internacional. La remodelació del web del Gencat, que es va iniciar el 2005, ha suposat –i és ja una realitat– una redefinició innovadora del concepte de portal de govern electrònic, i està basada justament en la transparència informativa i en la cooperació de les diferents unitats de l'Administració.

Un dels aspectes més destacables del Gencat, és l'ús d'eines web 2.0, com ara els blocs, els wikis o els fòrums, en la plataforma de xarxes socials E-Catalunya. Deixin-me recordar que aquesta plataforma, E-Catalunya, l'espai de participació de Gencat, ha estat considerada una de les tres experiències més rellevants del món en l'àmbit dels serveis de participació 2.0, segon un informe de la Comissió Europea.

Un altre exemple a esmentar, l'esmentava el conseller, és l'Oficina Virtual de Tràmits; l'OVT és la màxima expressió, jo crec, d'aquesta visió de servei al ciutadà que s'ha esmentat anteriorment.

En l'àmbit local caldria recollir –no hi ha temps per fer-ho– múltiples experiències de diferents administracions locals de millora de l'*eGovernment*. I no podem deixar de parlar del consorci Localret, que ha creat eines tecnològiques molt importants i innovadores. No és avui el moment d'entrar en detall d'aquestes múltiples experiències, però sí que és el moment de subratllar que la llei que avui volem que comenci el seu tràmit recull aquesta trajectòria.

Tampoc és el moment avui d'entrar al detall en l'articulat, però sí que em permetran ressaltar alguns dels elements clau que fonamenten el nostre recolzament a tall de resum: el ciutadà al centre, la transparència, l'eficiència de l'Administració i l'estímul a la modernització i a la simplificació administrativa, l'optimització de la relació amb les empreses com un element molt important per a la competitivitat del nostre país, la prevenció dels riscos associats a l'ús de l'Administració electrònica, com pot ser la fractura digital, a la qual dedica un espai aquest text, i els riscos a la seguretat de les transaccions o de les dades de caràcter personal, que la llei vol prevenir, la coresponsabilitat, la interoperabilitat i la reusabilitat, i la consolidació del Consorci Administració Oberta, electrònica, de Catalunya és una manera de treballar a favor d'aquests tres principis.

Les finalitats i els principis de la llei són un altre element fort, jo crec, indiscutible de la llei.

Per tots aquests motius, doncs..., jo crec que molt d'acord amb alguns dels principis que el senyor Rodríguez esmentava que estan a la base de la seva esmena a la totalitat, nosaltres justament pels mateixos motius li

demanem, li proposem que aquesta llei segueixi el seu tràmit, que en el tràmit d'esmenes ens trobarem. També a la diputada de Convergència li diria el mateix. Creiem que justament per poder tirar endavant tots aquests principis, tots aquests objectius el que cal és donar tràmit a aquesta llei, i per això els proposem votar-hi a favor.

Alberto Ortiz de Zárate, director d'Atenció Ciutadana del País Basc, deia no fa massa, en una intervenció en unes jornades a Barcelona sobre administració electrònica, que es marcava com a repte que el 2033 un ciutadà no entengui el conte de Larra, el de *Vuelva usted mañana*, que segur que tots vostès deuen recordar. Jo, seguint l'exemple amb què començava aquesta intervenció, crec que aquesta llei ens ajudarà a aconseguir que el 2033 als espectadors els causin perplexitat, i no comicitat, les peripècies d'Obelix i Astèrix a «La casa que fa tornar boig».

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats, consellers, m'agradaria començar saludant la secretària de Funció Pública i Modernització de l'Administració, la senyora Teresa Aragonès, com l'altre personal del departament que avui l'acompanyen: la senyora Leonor Alonso, directora general de Funció Pública; Montserrat Soler, directora de l'Oficina de l'Administració Electrònica, i Joan Olivares, director del Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya.

Intervinc per fixar posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre l'inici de la tramitació d'aquest projecte de llei i, alhora, per anunciar el vot en contra de les dues esmenes a la totalitat presentades.

Aquest projecte de llei parteix d'uns fonaments que m'agradaria posar sobre la taula. Per una banda, uns fonaments i unes bases polítiques, perquè hi ha la voluntat d'actualitzar l'Administració de la Generalitat als nous temps mitjançant un ús intensiu de les noves tecnologies, de les tecnologies de la informació i la comunicació. Amb aquest objectiu, hem de fer una administració més eficient, més barata per als ciutadans i les empreses, i més transparent; una opció que és absolutament coherent en el context actual que tenim: per una banda, assistim a un gran canvi tecnològic, amb una extensió d'aquestes noves tecnologies, i, per altra banda, tenim la responsabilitat d'afrontar la crisi econòmica que tenim al damunt i que està patint la nostra ciutadania amb molta intensitat.

Ahir mateix, al Fòrum Econòmic Mundial, a Davos, Nouriel Roubini, un dels economistes que va predir precisament l'esclat de la bombolla financera, deia que l'Estat espanyol es trobava en una situació complicada i que necessitava augmentar la competitivitat i la seva productivitat. Considerant que el pressupost de la Ge-

neralitat de Catalunya és equivalent a un 15 per cent del producte interior brut de Catalunya, un augment de la productivitat, un augment de l'eficiència de l'Administració de la Generalitat contribuirà de ben segur a treballar per poder-nos sortir d'aquesta crisi,

Partim també d'uns fonaments legals, els articles 150 i 159 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la Llei de bases estatal, que en alguns aspectes és bàsica i, com sempre, en l'altra, a part de construir les bases arriba gairebé fins a l'àtic, i avui ens veiem amb l'obligació de tornar a denunciar-ho, i del Decret 56/2009, d'administració electrònica, aprovat pel Govern de la Generalitat.

Què fa aquesta llei? M'agradaria destacar, molt breument, el seu contingut. El títol primer estableix el marc general amb l'establiment de diferents principis d'actuació de l'Administració de la Generalitat. En destaco uns quants: per una banda, la transparència, que ha de permetre l'accés a la informació i la rendició de comptes –avui és important també remarcar que aquesta llei ajudarà la rendició de comptes–; els principis d'eficàcia, eficiència, que han de permetre la utilització d'economies d'escala i per tant una major productivitat de la nostra Administració; la simplificació, i la neutralitat tecnològica.

Per altra banda, el títol segon estableix el marc de cooperació i de col·laboració en l'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya. Ens obliga a treballar plegats, a treballar plegats els diferents nivells d'administració, i per tant reforça el Consorci de l'Administració Oberta de Catalunya, amb una especial atenció per les administracions locals, pels ajuntaments petits que, moltes vegades, troben dificultats també per millorar el seu funcionament intern; aquí hi ha les bases i aquí hi ha l'impuls perquè tinguin el suport del Govern de la Generalitat.

En tercer lloc, el títol tercer estableix, doncs, quina serà la informació del sector públic disponible a la xarxa. Preveu també una garantia d'accessibilitat d'aquesta informació per a totes les persones, per a les diferents capacitats que té la ciutadania.

Per altra banda, estableix també l'obligació de la publicació de les actes de les sessions dels plens municipals. I diem que això és important: si estan disponibles a les ràdios municipals, si estan disponibles a la premsa comarcal, també han d'estar disponibles a la xarxa, garantint la protecció de dades en el cas que hi hagi dades de caràcter personal que s'hi tractin.

Estableix també, aquest títol tercer, la relació amb els ciutadans i les empreses, i estableix una qüestió molt important, un espai personalitzat de cada ciutadà en aquest àmbit de l'Administració electrònica. Cada ciutadà de Catalunya tindrà la seva carpeta a l'Administració electrònica de la Generalitat, on tindrà tota la informació. Ja no haurà d'anar a demanar còpies de papers, si els perd o els hi perden, sinó que els tindrà tots allà. I això és un pas molt important. També traça el camí per incorporar els mitjans electrònics en l'actuació del sector públic, partint que s'ha de desplegar raonablement, s'ha de desplegar de manera funcional,

i simplificar tots els tràmits. I s'estableix que preferentment els tràmits de les empreses es faran per mitjans electrònics. I estableix també unes mesures de foment perquè això sigui així.

El títol quart tracta de les relacions entre les administracions públiques, estableix el marc d'interoperabilitat del sector públic. Per entendre's, moltes vegades s'ha parlat de finestra única –en aquesta llei no es tracta–, i això s'associa moltes vegades amb el fet que hi ha d'haver un canal de comunicació, un únic canal de comunicació entre els ciutadans i l'Administració; en definitiva, que hi ha d'haver un únic aparador. La diversitat de les nostres administracions porta al fet que hi hagi diferents aparadors; la clau està en el fet que la rebotiga sigui la mateixa, sigui compartida. Per tant, això és, explicant-ho de manera planera i potser simplificant un pèl excessivament, el que és el marc d'interoperabilitat del sector públic a Catalunya, que serà impulsat pel Consorci de l'Administració pública de Catalunya. Com es farà? Hi haurà un catàleg de dades disponibles per les diferents administracions, dels documents interoperables, és a dir, d'aquells documents, d'aquells procediments que estaran disponibles per a totes les administracions i que, per tant, ja no hi haurà ni l'excusa de tornar-los a demanar als ciutadans quan facin un tràmit. Per tant, això ajuda, mitjançant, doncs, economies d'escala, a la productivitat de la nostra Administració.

El títol cinquè estableix les eines de promoció d'ús dels mitjans electrònics –important si volem que s'apliqui a totes les administracions– i facilita a les administracions més petites la reutilització d'aplicacions, per exemple, i altres aspectes que creiem que ajudaran que no hi hagi cap administració del sector públic de Catalunya que quedi fora de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei.

Finalment, hi ha diferents disposicions al final del projecte de llei, després de l'articulat, però m'agradaria destacar l'annex d'aquesta llei, que estableix 181 tràmits amb un termini determinat d'obligat compliment, que hauran de ser tràmits disponibles per mitjans electrònics per als ciutadans. I en destaco alguns que crec que són importants i que ajuden a veure la importància d'aquesta llei: per exemple, el registre d'indústries agràries i alimentàries, el registre d'explotacions ramaderes, el registre o catàleg d'explotacions agràries, la declaració ambiental unificada, l'autorització ambiental, el registre sanitari d'indústries i productes alimentaris, la constitució d'una societat cooperativa, la constitució de societats laborals, el certificat tributari per a les subvencions, la classificació empresarial i molts d'altres que es faran electrònicament. Per tant, ja no caldrà anar a una finestra i esperar el segell, sinó que ja hi haurà un segell electrònic, un tràmit electrònic, i, per tant, aquests exemples, que són importants i que se'ls troba dia a dia el nostre teixit productiu..., avui ja no caldrà desplaçar-se. Això estalvia costos, això ajuda també a fer, doncs, que les nostres empreses, que el nostre sector productiu sigui més competitiu.

Resumint, és una llei que contribueix a una administració més eficient i més eficaç, que estableix els instruments perquè això es pugui portar a terme i que crea aquesta rebotiga de totes les administracions, perquè

no hàgim d'anar amb un paper amunt i avall, anant pels diferents pisos de la casa, que fa tornar boig, com deia i com ens recordava la diputada Pia Bosch.

Sobre les esmenes a la totalitat, evidentment, ens hi posicionarem en contra, perquè volem que aquesta llei es tramiti. Deia el diputat del Partit Popular que la presenta a contracor. Nosaltres sempre som partidaris d'intentar conciliar el cor i el cap i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, i obrim les portes a treballar les esmenes que presentin i a millorar aquesta llei en el seu tràmit parlamentari.

Per part de Convergència i Unió, els voldríem dir que no podem renunciar a tenir una llei pròpia d'administració electrònica que en aquests moments no tenim; que sempre el catalanisme ha utilitzat les noves tècniques, les noves tecnologies que s'han anat implementant per millorar l'Administració. Ho va fer fa gairebé cent anys la Mancomunitat, quan va connectar telefònicament els ajuntaments amb les diputacions, i avui ho torna a fer aquest Govern amb les noves tecnologies i, en aquest cas, amb els mitjans telemàtics.

Mai abans, mai tant com aquests darrers anys, s'havia invertit tant en fibra òptica, s'havia invertit tant, a través del pla «Catalunya connecta», per connectar les administracions públiques i per permetre l'accés de tots els ciutadans a les noves tecnologies de la informació i la comunicació. Em dóna la sensació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, senyor president– que volen i dolen: que volen una extensió ràpida de l'Administració electrònica, però diuen que alhora no podem establir obligatorietats per a les administracions locals; que volen que totes les administracions del sector públic hi siguin presents, però que no podem obligar, que som massa intervencionistes. Deia Francesc Cambó que la política és intervencionisme. Precisament per això, i entre altres qüestions, votarem en contra de les seves esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputades i diputats, el nostre grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donarà suport a aquest projecte de llei, perquè pensem que l'accés electrònic dels ciutadans i ciutadanes a les administracions públiques i als serveis públics no és tan sols una necessitat, sinó també una obligació del Govern aconseguir que les administracions públiques s'adaptin a les noves realitats i als avanços tecnològics; en altres paraules, que tinguem una administració moderna i avançada, una administració del segle XXI a l'alçada dels temps actuals. El Govern ha de promoure en benefici dels ciutadans i les ciutadanes l'ús de les comunicacions electròniques, de forma que l'Administració pública assumeixi la seva responsabilitat

de contribuir a fer realitat la societat de la informació. En el transcurs d'aquest Ple hem estat debatent dues lleis: la d'ordenació comercial o, ahir, la Llei de règim jurídic i procediment; en les dues hi han apostes per l'ús dels serveis informàtics, dels serveis electrònics. Aquesta llei és un instrument que pot fer possible que això sigui real

La implantació de l'Administració electrònica suposa una millora de la qualitat dels serveis públics. Per què? Perquè millora la participació de la ciutadania en els serveis públics i acosta els serveis públics a la ciutadania fent-los més accessibles; facilita les relacions entre les diverses administracions; millora l'eficàcia interna; redueix la burocràcia, tal com ja s'ha dit abans, i estableix i redueix els terminis establerts per a la resolució d'expedients.

És per tot això... Però també el nostre grup parlamentari creu que s'han de garantir dos principis, que estan garantits en la llei i que per nosaltres són bàsics: primer, el principi d'igualtat, com a dret de tots els ciutadans i ciutadanes a exercitar en condicions d'igualtat l'accés als serveis públics. La incorporació de les noves tecnologies en el funcionament dels serveis públics ha d'anar acompanyada dels recursos necessaris perquè els avanços tinguin una implantació universal, condicions d'igualtat, de forma que no se'ns creïn unes administracions i uns administrats de diferents velocitats. En aquest sentit, ja s'ha comentat tota la tasca que s'estava fent amb l'E-Catalunya i en altres aspectes de difusió territorial. En aquest sentit, la llei no ha de suposar que s'agreugin les desigualtats socials sobre la base tecnològica, i per això preveu desenvolupar polítiques que permetin arribar a tot el territori de Catalunya, i també –i molt important per nosaltres– facilitar-ne l'accés a tots els col·lectius, i especialment a les persones amb discapacitació i a les persones amb especials dificultats. Per tant, igualtat territorial i igualtat en les diverses situacions personals.

Però també el principi d'igualtat es garanteix a partir de la neutralitat tecnològica. Cap persona ni cap empresa o entitat pot patir situació de discriminació per la seva elecció tecnològica. Això vol dir que per utilitzar l'accés electrònic a qualsevol servei públic no s'hagi de ser un client d'una determinada empresa, per molt bé que ho faci o molt barata que sigui. Per això aquesta llei, en els seus principis, fa el principi de neutralitat tecnològica. Cal dir que aquests aspectes varen ser propostes que el nostre grup parlamentari, a nivell del Congrés dels Diputats, va treballar i va fer que fossin incorporades en la llei estatal.

Però també un altre principi bàsic per nosaltres és el de la confidencialitat. És imprescindible que l'accés electrònic dels ciutadans als serveis públics ofereixi la màxima confiança i seguretat, sobretot que la implantació de les noves tecnologies no menystingui els drets de les administracions. S'ha de garantir –i també és un altre dels principis d'aquesta llei– que la utilització dels mitjans electrònics assegurui identitat integral i confidencialitat. I en aquest sentit –i això crec que ho podem veure en el desenvolupament de la llei– creiem que s'ha d'assegurar que de les dades personals dels ciutadans i ciutadanes de les empreses, etcètera, tan sols en puguin disposar les

administracions públiques i els serveis públics. I això ho diem perquè moltes administracions subcontracten empreses privades, i creiem que aquestes no haurien de tindre accés a aquesta informació, i, així mateix, la gestió d'aquestes dades hauria de ser a partir de personal públic. Però també és necessari que s'incorporin els instruments perquè també des del control públic pugui garantir-se la confidencialitat d'aquestes dades.

En definitiva, aquesta llei millora la qualitat dels serveis públics. I per nosaltres, que som fidels defensors dels serveis públics i que els serveis destinats a les persones majoritàriament siguin exercits pels serveis públics, amb qualsevol mesura pública que vagi dirigida a la millora de la qualitat dels serveis públics, nosaltres hi estarem a favor. I aquesta és una d'elles.

I és en aquest sentit que també m'afegeixo al que han dit els altres diputats i diputada que donen suport a aquest Govern, que crec que en el tràmit parlamentari, tant amb el Partit Popular com amb Convergència, ens podríem posar d'acord si presenten les respectives esmenes, en parlem, perquè al cap i a la fi l'únic objectiu és una millora de la qualitat dels serveis públics.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, des del Grup de Ciutadans no hem presentat esmena a la totalitat, com han vist. I no l'hem presentada perquè, tot i que tenim la nostra vessant crítica, que a continuació també mostraré i explicaré el perquè, nosaltres creiem que sí que necessitem donar un impuls a les noves tecnologies i a les comunicacions dintre de l'Administració pública. I, dit això, podem qüestionar la tècnica legislativa; podem qüestionar el que es pot regular per llei i el que es pot regular per reglament; podem qüestionar si coses que estan aquí podrien estar a la llei que ahir mateix vam debatre, sobre el règim jurídic, i si algunes qüestions, fins i tot, haurien d'estar fora de la llei, i hauria de ser simplement un reglament o un funcionament de l'Administració; podem debatre sobre l'autonomia local..., podem debatre sobre moltes coses. El tema és si ho volem debatre o no ho volem debatre, i nosaltres hem optat per pensar que sí, que volem debatre sobre aquests assumptes.

Dit això, jo crec que objectiu compartit per tots els grups d'aquesta cambra –ja s'ha dit en aquesta tribuna– és simplificar l'Administració. Però una cosa són els objectius a compartir i una altra són els mètodes per aconseguir aquests objectius i després, sobretot, l'execució.

Perquè a mi, abans d'entrar, diguéssim, en el fons de la llei, sí que m'agradaria fer una reflexió en aquesta tribuna, perquè ens omplim molt la boca, de vegades, de titulars i de paraules políticament correctes i tothom es fica, doncs, aquestes paraules a la boca des d'aquesta tribuna; però, si no som capaços, després de fer el titular,

d'executar allò i portar a terme el que s'espera d'un titular, portem a la contínua frustració de molts ciutadans que ens puguin estar veient. És a dir, qui pugui haver estat veient aquest debat, sentint «agilitzar», «simplificar», «facilitar la vida als ciutadans», «amb menys burocràcia», tot això, diguéssim, que són objectius compartits per bona part de la ciutadania... El tema és: després de fer aquest titular, aquesta llei, i quan passen aquests titulars immediats del dia després o d'incorporar-ho en un programa electoral o en una feina feta per un govern, la ciutadania tindrà la sensació..., i no només la sensació, sinó constatarà que s'ha agilitzat això?

Abans una portaveu preguntava per les mesures preses pel Govern quant a agilització amb l'Administració pública respecte a engegar projectes empresarials. Evidentment, en tot això sempre ens hem de guiar per dades, moltes vegades per enquestes, per dades objectives, millor dit, subjectives d'algunes entitats, però no ho sé, això ho han de dir els ciutadans, no?, que ens estan veient. Però sobretot pensar: estem aconseguint una administració més eficaç? Això que deïem abans del cas, de l'exemple que comentàvem d'Astèrix i Obèlix, doncs, miri, jo no ho sé, jo no he vist aquesta pel·lícula d'Astèrix i Obèlix, però, si Astèrix i Obèlix estiguessin avui a Catalunya, potser també tindrien bastants problemes per aconseguir alguna documentació. I, per tant, en definitiva, allò que teníem o allò que mostra de forma irònica aquesta pel·lícula..., avui mateix, amb algunes de les legislacions que ha el tripartit dirien: «Carai, amb el tripartit, que difícil que és aconseguir l'imprès A-38», em sembla que li deïa, no? Doncs, avui alguns empresaris, alguns comerciants, alguns autònoms diuen: «Carai, que difícil que és posar en marxa un negoci a Catalunya»; i no són Astèrix i Obèlix, són ciutadans del segle XXI, del 2010, que veuen què complicat que és, moltes vegades, engegar projectes vitals, empresarials, on es necessita aquesta burocràcia.

Per tant, fa poc vam tenir precisament un debat important sobre aquest tema, en un àmbit mediambiental, que també és important, no?, perquè hem de protegir, per una banda, el medi ambient, però també hem de..., que la gent pugui menjar i que la gent pugui treballar i tenir feina, no? I, per tant, hem d'intentar buscar els mètodes i les fórmules de compatibilitzar alguns valors amb l'agilitat d'aquells que creen llocs de treball, aquells que donen de menjar, en definitiva, aquells que paguen els impostos per poder pagar els serveis socials. Està molt bé tenir serveis socials, però hem de tenir persones que contribueixin i creïn llocs de treball per poder pagar aquests serveis socials i contribuir amb aquests impostos. Amb tot això simplement vull dir que aquest debat que estem tenint avui aquí i que vam tenir ahir pot ser, moltes vegades, fins i tot, frustrar més la ciutadania si no aconseguim executar-ho d'aquesta manera.

S'ha parlat d'igualtat. Jo estic absolutament d'acord amb aquest principi que s'ha comentat, però aquesta igualtat també parteix..., perquè tothom pugui accedir a les noves tecnologies. És a dir, si estem intentant traslladar una part d'aquesta tasca i de la relació ciutadà-Administració a les noves tecnologies, el que és fonamental és que tothom tingui accés a les noves tecnologies. I avui, per qüestions d'implantació de les noves tecnologies, per qüestió econòmica, que no

tothom pot tenir accés a les noves tecnologies, estem creant també desigualtats, mentrestant no aconseguim que tothom tingui accés a les noves tecnologies, tant a nivell d'implantació, tant a nivell territorial, com a nivell econòmic.

Per tant, una tasca que s'hauria de plantejar també l'Administració catalana és com aconseguir que tothom –no una part de la ciutadania, no el 48 per cent de la ciutadania que té accés a les noves tecnologies, tothom–, pugui treballar d'aquesta manera, perquè, si no, també es crea desigualtat: els que hi accedeixen i els que no es poden pagar, per dir-ho d'alguna manera, internet.

Per tant, aquesta també és una dificultat i un debat polític, que s'ha d'agafar el toro per les banyes aquí i hem de parlar de com fer que els ciutadans, tots, accedeixin a les noves tecnologies i no hi hagin zones a Catalunya on no es pot tenir noves tecnologies, on no hi ha encara una implantació de determinades tecnologies. I això està passant, i vostè ho sap, conseller.

Per altra banda, s'ha parlat també de l'autonomia local. Jo coincideixo –em sembla que era el portaveu del Partit Popular que ho deïa– que respectem aquesta autonomia local. Un té la sensació, a l'agafar aquesta norma, que estem fent una mena d'Administració global catalana on l'Administració local ha estat subsumida, absorbida, per aquesta Administració autonòmica. Això és un error, conseller. Aquí hi han nivells d'administració: europeu, estatal, autonòmic, local, i, pel mig, a més, a Catalunya tenim consells comarcals i diputacions... Per tant, és molt complex i som el nostre Grup, de Ciutadans, que ho hem dit moltes vegades, que l'hem de simplificar, aquesta Administració, i hem d'intentar fer aquestes finestretes úniques de què es parlava.

Però tot això passa perquè no s'entengui que l'Administració catalana és tota aquella que està a Catalunya? No; l'Administració de la Generalitat és la Generalitat, i els ajuntaments, si bé hi han de tenir una bona relació, si bé hi han d'intentar estar coordinats, no podem estar intentant que no hi hagi aquesta autonomia local. Algunes de les nostres esmenes aniran en aquesta línia, ja ho avanço, en aquesta llei, per intentar que es respecti al màxim aquesta autonomia local, perquè, com ha comentat algun altre portaveu, s'arriba al detall, fins i tot, de vegades, que hauria de ser un reglament, des del punt de vista legislatiu, de si s'han de penjar coses en una web o no. Crec que això no ha d'estar regulat, des del meu punt de vista, en una llei, sinó que podria ser tranquil·lament un reglament.

Per tant, autonomia local i relació amb l'Estat i amb les Administracions de l'Estat, fonamental. És a dir, no estem creant una mena de ficció on l'Administració de la Generalitat té més enllà..., o té allò que diuen *lo mío es mío y lo tuyo es mío*, no; cadascú té el que és seu, cadascú té les seves competències. I oi que no agrada a aquesta cambra que de vegades des d'altres administracions aquí hi hagin ingerències i es presenten recursos i tot això? Doncs, tinguem també respecte en aquest cas per l'autonomia d'altres administracions.

Per altra banda, també, un altre punt que nosaltres esmenarem, com hem fet amb totes les lleis quan ha sorgit

aquest tema, és crear nous organismes. S'està parlant de simplificar, s'està parlant de reduir despesa, i són vostès especialistes, el tripartit, que cada llei va acompanyada d'un, dos o tres consells assessors. Per tant, facin vostès el favor, si us plau, que quan diuen que redueixen l'Administració, quan diuen que simplifiquen, no creïn nous consells, noves persones als consells. Si algú s'ha d'assessorar, que faci assessorament, si pot ser amb informes que estiguin dintre de la legalitat, però que s'assessorin. I per tant en aquest sentit nosaltres no som partidaris que les lleis vagin recollint contínuament nous consells assessors. No crec que sigui el moment –ni el moment ni la filosofia– per portar a terme una modernització de l'Administració, anar creant nous organismes i nous consells dependents dels pressupostos de la Generalitat. Per tant, no és moment de crear nous consells. I nosaltres esmenarem, literalment, que no existeixi aquest consell.

Per concloure, que se m'acaba el temps. Nosaltres no hem presentat l'esmena. Com veuen, tenim punts crítics que volem esmenar durant el procés d'esmena, per intentar aconseguir tots plegats, si pot ser..., i això també demanaria la complicitat del Govern, en el sentit d'intentar millorar aquesta llei amb aportacions de l'oposició, perquè puguem treure una llei més àgil, que tingui en compte aquest respecte per les autonomies de les altres administracions, i sobretot que al final els ciutadans tinguin la sensació i la realitat i constatin que no només és un títol o un titular d'una llei que hem tret, sinó que realment això es consolida amb una fórmula d'entendre l'Administració i el ciutadà diferent.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades, senyor conseller.

El president

Doncs, cridem a la votació.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez...

El Sr. Rodríguez i Serra

Contradiccions, senyor president. *(Pausa.)* No, només a la senyora Bosch, que acceptem i entenem perfectament la metàfora de la pel·lícula d'Astèrix i Obèlix. No conec..., no coneixem, no conec la pel·lícula jo personalment, però sí que conec l'argument i també els protagonistes; l'únic que els protagonistes no es diuen Astèrix i Obèlix, es diuen milers i milers de catalans i catalanes que pateixen les tortures burocràtiques de l'Administració catalana.

I en aquest sentit podem pensar que aquest és un problema de la ficció, podem pensar que aquest és un problema d'Astèrix i Obèlix, o podem pensar que aquest és un problema dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I la nostra queixa és senzillament que, sent com és un problema dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no aprofitem les eines, no aprofitem els mitjans per intentar resoldre aquest problema, i, en canvi, ens perdem amb les aventures d'Astèrix i Obèlix.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 vots en contra, 3 abstencions.

Per tant, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/1994, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00070/08)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'apartat 4 de l'article 17 de la Llei 5/94, del 4 de maig, de regulació dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

Presenta la iniciativa la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

Senyora diputada, pot començar.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. Salutations als membres del públic que ens acompanyen, en concret a la senyora Trini Bardolet Capdevila i als senyors Josep Piñol i Dani Casas. També saludar des d'aquí, encara que està a Madrid, el senyor Javier García, de la fundació Acción Pro Derechos Humanos. Els saludo en especial perquè ells han sigut part importantíssima d'aquesta proposta de modificació de llei que avui presentem; sense la seva confiança, persistència, voluntat, avui no seria possible de caminar un pas importantíssim, creiem, en l'eliminació de les discriminacions i en concret de la discriminació per raó d'edat.

Quan aquest cap de setmana vaig rebre una trucada del portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor Jaume Bosch, que m'anunciava que retirarien l'esmena a la totalitat, doncs, no els he de negar que em vaig fer contentíssima; molt estranyada, perquè això és una cosa que no acostuma a passar: de les vuitanta-tres propostes de llei que hem presentat només hem tingut el goig de rebre el suport per part del Govern en una, que va ser la de l'ordenació territorial del Penedès, i en aquest cas, doncs, un interrogant i al mateix temps un signe d'exclamació admirativa.

Nosaltres vam presentar aquesta proposta perquè la intenció era modificar un sol article, l'article 17, en l'apartat 4, que limita l'accés als bombers a l'edat de trenta-cinc anys.

Aquesta restricció per raó d'edat ja està superada en la Directiva europea 2000/78, transposada a la normativa interior per una llei del 2003, i l'única justificació que podria tenir és que fos l'edat un requisit essencial i determinant per a la funció que s'ha de fer o per al fi que s'ha de complir amb aquesta feina. En no reunir-se cap dels dos requisits, cap de les dos condicions, entenem que era un límit del qual podíem prescindir, sobretot quan les proves estableixen uns criteris de caràcter psicofísic i mèdic que, acreditant-se que se reuneix la capacitat, doncs, una persona està perfectament habilitada per fer aquest feina, tenint en compte que també hi ha una regulació de l'època de Convergència i Unió que permet, més cap endavant, el pas a la situació de segona activitat.

Tenim exemples sobre desaparició d'aquesta limitació en la Comunitat Autònoma de Madrid, també en el Regne Unit. Doncs, estaria bé que Catalunya ho fes.

Es van presentar peticions a la Comissió de Peticions que van precedir, van estar precedides d'unes altres de molts interessats, per les persones que ens acompanyen i que he esmentat anteriorment. Això va donar lloc, a part d'unes quantes propostes que se'ns va dir d'entrada que no, que comparegués el senyor Boada en el si de la comissió i ens digués que, encara que nosaltres teníem presentada aquesta proposta de llei que pretenia modificar senzillament un sol article, s'aprofitaria l'avinentosa per fer una nova llei de bombers, i dintre d'aquestes modificacions ja hi entraria aquesta.

Seguint aquest criteri, tots els grups van dir..., com Convergència i Unió feia una proposta que no va ser acceptada en aquell moment, es va recolzar en resolució d'aquesta comissió presentar abans que finalitzés el pasat període de sessions aquesta modificació legislativa; modificació que vèiem difícil, perquè, per simplificar, si ho podem corregir amb un sol article, no cal que entrem en una modificació molt més profunda.

Aquest dia el senyor Boada –i ho vull llegir– va dir que el compromís que ells agafaven des del departament era que al setembre, tornant de vacances de l'any passat, que no vindrà de quinze dies –va dir–, podem fer..., o si és possible al juny, avançar un avantprojecte de llei, i que per tècnica legislativa no era massa recomanable fer una modificació d'un sol article, cosa que nosaltres no enteníem així, perquè a un problema senzill, una solució senzilla: canviem el que hi estem d'acord i no cal que ens emboliquem més.

Hi havia en tràmit cent seixanta places de bombers d'una convocatòria que quedaven afectats per aquest tema. Vam dir que s'estava parlant de mesos. La resta del tripartit va aplaudir aquesta iniciativa. El senyor Ferran va dir que creien que aquest Govern es caracteritzava per dur a la pràctica moltes coses molt ràpid, de discursos instal·lats des de feia molt temps; que entenien que la posició..., com estaria canviat al juliol o al setembre, doncs, que pràcticament gairebé serien els mateixos terminis que els que nosaltres proposàvem. Ja veiem que això no va ser així.

La senyora Gomà va dir que no caurien en complaença. Després en el seu bloc personal va dir: «Seré bom-

ber amb trenta-sis anys.» Pluja, aquí, de comentaris de quantitat de bombers que deien: «Home, doncs, tenien una oportunitat molt bona per haver recolzat tots la modificació, que era molt més senzilla», perquè, clar, quinze dies per alguns no és molt, però per la gent que s'està preparant unes oposicions, doncs, sí.

En el mateix sentit, el senyor Miralles també la va ben encertar quan va dir que calia destacar la celeritat del departament. Doncs, en aquest moment ja sabem que aquesta llei, que havia d'haver estat presentada i en què hi havia un compromís, no ha arribat; que els sindicats li van al departament que abans de posar-se en una llei d'aquest tipus el mínim que podien fer era comentar els objectius bàsics i que es comencés de nou, i el Consell del Treball, Econòmic i Social, l'òrgan consultiu del Govern, també els ha dit que no era una llei oportuna, que la veien prematura, perquè s'han de canviar moltes coses del règim estatutari, i després també, amb el tema que hem tingut dels focs d'Horta, doncs, s'ha d'arribar a tota una sèrie de conclusions que potser seria bo tenir en compte en aquesta llei.

Bé, únicament dir, fer el balanç en positiu, a pesar de tot, perquè el que suma no resta. Hi ha un proverbi rus que diu que caure està permès, però que aixecar-se és obligatori. Doncs, en aquest cas, crec que el Govern i els grups que li donen suport han hagut de caure unes quantes vegades, d'alguna encara no s'han recuperat, amb la llei encara no s'han recuperat, en això dels focs d'Horta encara no s'han recuperat, però sembla que en això de treure el límit d'accés als trenta-cinc anys, doncs, en aquest cas sí que estan disposats a aixecar-se, i nosaltres ens en felicitem i, per descomptat, els estirem la mà per produir aquesta modificació en el tràmit d'urgència al més ràpidament possible, ja que estàvem d'acord amb el contingut.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, per posicionar-se els grups té la paraula, en primer terme, la il·lustríssima diputada senyora Judit Carreras, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. De l'escó estant, senyora diputada?

La Sra. Carreras Tort

Sí, senyor president, gràcies. I també, com deia, de l'escó estant, només, doncs, per fer una salutació als assistents, al públic assistent en aquest plenari i per, més enllà de la intervenció que pugui fer en nom també del nostre grup el senyor Bosch, només fer un esment que, en les reunions que hem tingut aquí al Parlament amb els promotors de la modificació d'aquest límit d'edat, nosaltres, des del nostre grup parlamentari vam manifestar que nosaltres ho vèiem bé, que nosaltres pensàvem que això podia anar, incloure's en la modificació legislativa que es plantejava, però que, en qualsevol cas, vèiem bé que s'eliminés aquest límit d'edat per a l'accés al Cos de Bombers. I, doncs, per això, pensàvem que es podia vehicular d'una fórmula..., l'important és el resultat, pensem que aquí és el que hem de veure, i

aquí hem de veure aquest got mig ple, i no el got mig buit a què feia referència el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Per tant, la nostra posició, doncs, positiva per tirar endavant aquesta modificació legislativa i, en el fons, aconseguir aquesta petició o eliminació d'aquest límit d'edat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. De l'escó estant també, si m'ho permet. En primer lloc, doncs, també saludar les persones que ens acompanyen. I el posicionament d'Esquerra crec que ha estat prou clar i evident al llarg d'aquest curs parlamentari. Estem d'acord que s'ha d'eliminar el límit d'edat per accedir al Cos de Bombers, i, de fet, aquest posicionament no és sols d'Esquerra Republicana, sinó que és de tots els grups d'aquesta cambra, perquè així va sorgir d'una proposta de resolució conjunta que vam presentar totes les forces polítiques aquí representades, i va sorgir de la Comissió de Peticions.

Ara bé, m'ha sorprès que surti tan envalentida, la senyora portaveu del Grup de Convergència i Unió. Ens retreu que arriba tard, aquesta modificació. Potser sí que es podia haver fet tres mesos abans, o potser vint-i-cinc anys abans; això depèn de com s'ho miri. El que crec que és rellevant és que això s'assumeix per primera vegada des d'un govern d'esquerres, i mai durant vint-i-tres anys d'un govern de dretes. Per tant, el retret que arriba tres mesos tard..., podem tirar molt més enllà en el temps: vint-i-cinc anys de retard, si ens posem a mirar-ho. (*Remor de veus.*)

En tot cas, el compromís d'aquest Govern va ser que portaria endavant aquesta reforma i portaria endavant aquesta supressió en un nou projecte de llei de bombers. I avui el que crec que aquí és destacable és que fem un exercici d'honestedat política, un exercici d'honestedat política i de pragmatisme. Atès que el nou projecte de llei de bombers, doncs, encara no ha entrat en tràmit parlamentari al Parlament, i sembla que es pot endarrerir aquest procés, honestament, amb tota honestedat política, no volem perjudicar el Cos de Bombers de la Generalitat i, per tant, acceptem i avaluem que és correcte portar endavant aquesta modificació parcial i concreta, malgrat que pensem que la modificació a través d'una llei nova de bombers és important. El calendari és el que és; per tant, davant la possibilitat que això no pugui prosperar per les dificultats que comporta la tramitació de tot un projecte de llei complet, no decebrem el nostre compromís i, evidentment, estem d'acord a portar endavant, doncs, la reforma puntual i concerta de no limitar l'accés al cos per un tema d'edat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. També per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també una salutació cordial als promotors de la petició que es va adreçar a la Comissió de Peticions d'aquest Parlament. Bàsicament, aquí hi han dues, tres qüestions a comentar.

Una primera és l'objecte de la proposta de llei, que, efectivament, és la supressió de l'edat d'accés al Cos de Bombers, en el sentit que la capacitació o no per exercir la professió de bomber no ve determinada per l'edat, sinó que en tot cas vindrà determinada per les característiques físiques, psicològiques i mèdiques dels aspirants. I, per tant, des d'aquest punt de vista entenem que, efectivament, és sobrer i discriminatori marcar una limitació d'edat. Per tant, partim d'aquesta base que és de comú acord amb tots els grups parlamentaris, i així es va posar en evidència en la Comissió de Peticions, en què, com ja s'ha dit, va sortir una resolució conjunta de tots els grups de la cambra, a través de la qual, doncs, s'instava d'alguna manera el Govern perquè abans del 2009 es presentés el projecte de llei de modificació d'aquesta llei, per tal de, entre d'altres coses, suprimir aquesta limitació d'edat.

El nostre grup parlamentari, en veure, doncs, que s'acostava el termini en què el Govern s'havia compromès a fer aquesta modificació legislativa i no ho havia fet, vàrem optar, com també ho va fer el Grup de Convergència i Unió amb aquesta proposta de llei que estem debatent avui, per presentar una proposta de llei per, si el Govern no feia la tasca a què d'alguna manera s'havia compromès, com a mínim parlamentàriament, els grups, complir amb aquells acords amb els quals ens sentíem perfectament vinculats. I així és que en aquests moments, doncs, està en tràmit també una proposició de llei del Partit Popular que va exactament en el mateix sentit, però que, evidentment, si la que estem en aquest moment debatent prospera i, per tant, segueix el seu debat parlamentari, nosaltres no tindrem absolutament cap inconvenient a retirar.

I també constatar que, efectivament, si avui estem discutint això és perquè el Govern no ha pogut complir..., tampoc no es tracta de recriminar o no recriminar, no?, però no ha pogut complir els terminis a què en un principi es va comprometre, però que, en qualsevol cas, entenem que és bo i que és positiu el fet que els grups que donen suport al Govern hagin entès la situació, hagin retirat l'esmena a la totalitat que inicialment van presentar a aquesta proposició de llei i, per tant, d'aquí a ben poc puguem tindre aquesta proposició materialitzada, efectivament, en una llei.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) Ara, ara, molt bé; torno a començar, doncs. Per expressar l'acord del Govern i de la majoria que li dóna suport en la proposta d'eliminar el límit de trenta-cinc anys per accedir al Cos de Bombers. Pensem que és evident que el lògic és que hi pugui accedir qui superi les proves que s'han de tirar endavant, i en aquest sentit reconèixer l'impuls i l'esforç de determinades persones, algunes de les quals estan aquí avui, que han volgut tirar endavant aquesta idea de suprimir el límit dels trenta-cinc anys.

Recordar que el Departament d'Interior ha tingut una posició ben clara al respecte. Com s'ha recordat, el maig de l'any 2009 el secretari general del Departament d'Interior, el senyor Boada, a la Comissió de Peticions ho va dir explícitament, i el novembre de l'any 2009 el conseller d'Interior, el senyor Joan Saura, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat, va reiterar la voluntat del Departament d'Interior de suprimir aquesta limitació. La previsió, evidentment, era que anés a la nova llei de prevenció i extinció d'incendis, i continua sent també aquesta la idea. En tot cas, la tramitació de la nova llei de prevenció i extinció d'incendis està molt avançada, però encara no ha entrat al Parlament. Per tant, en la mesura que avui ens trobàvem amb aquesta proposició i sent cert que no ha entrat encara el projecte de llei per al seu debat en el Parlament, ens ha semblat que era lògic retirar l'esmena a la totalitat i tirar endavant aquesta modificació puntual, independentment de la nostra voluntat de fer una modificació molt més àmplia de la llei de l'any 94.

Voldria destacar en aquests moments també el paper que en aquest tema va tenir el senyor Domingo, perquè ell havia presentat una proposició en aquesta línia, que es va venir a retirar precisament perquè tots els grups vàrem dir de presentar una resolució conjunta a partir del tràmit a la Comissió de Peticions, i, per tant, jo crec que és de justícia avui recordar el seu paper en això.

Bé, Convergència i Unió va presentar una proposta també de proposició de llei. Curiosament –curiosament–, porta data del mateix dia que el senyor Boada va anunciar públicament que el Govern volia modificar aquesta llei de l'any 94; bé, deuen ser casualitats de la vida, o que potser vostès tenen molta intuïció. En tot cas, jo crec que segurament té un cert sentit de justícia històrica que Convergència i Unió avui presenti aquesta proposta de resolució, perquè la llei del 94, que consagrava legalment la necessitat de tenir els trenta-cinc anys, es va aprovar, com tothom recorda, quan hi havia un govern de Convergència i Unió. Per tant, podríem dir que, seguint la metàfora de la senyora Ribera, Convergència i Unió va caure l'any 94 i ha trigat setze anys a aixecar-se, eh? Fixi's si en fa, de temps.

Però bé, ara és un govern d'entesa, és el Govern de la Generalitat qui fa seva aquesta idea que ja havia anunciat i, per tant, que vol procedir a la modificació de la llei del 94. Creiem que la podem fer tramitant-la d'urgència

per anar al més ràpid possible, tot i que no renunciem a presentar alguna esmena de caire tècnic per millorar-ne el redactat. Però, en tot cas, celebrem que avui s'iniciï aquest procés que ja havia anunciat el conseller Saura i sigui governant aquest Govern d'entesa quan es produïxi per fi la supressió d'aquest límit que pensem que, més enllà de directives europees, era molt evident des de fa temps que es podia modificar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Bosch. També per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, señor presidente. Señores diputados, seré breve, pero nos encontramos ante un caso de una propuesta de modificación que incide directamente en algo tan relevante como garantizar la igualdad de oportunidades. Entre las garantías de igualdad, por supuesto, debe incluirse la no discriminación por cuestión de edad, que por regla general no debe ser nunca un inconveniente o un obstáculo para acceder a un puesto de trabajo. Así lo han entendido todos los grupos parlamentarios, y este principio tan básico fue recogido por la Mesa del Parlament y determinaron acordar una resolución que instara a suprimir este límite de edad para acceder al Cuerpo de Bomberos.

Nuestro grupo parlamentario ha presentado iniciativas para eliminar este límite, como muy bien ha establecido, ha dicho el parlamentario que me ha precedido en el turno de palabra, y también lo han hecho otros grupos, porque el acceso al Cuerpo de Bomberos no debe valorarse, como también todos los grupos coinciden, por la edad, sino por las condiciones físicas y de salud. Consideramos que solo puede establecerse un límite de edad en el caso de que suponga un impedimento manifiesto e inequívoco para el cumplimiento de las tareas que requiera un puesto de trabajo específico, y, si el Cuerpo de Bomberos ya tiene establecidas unas pruebas específicas de acceso que seleccionan a los candidatos directamente por su aptitud, no es necesario considerar la edad como un indicio indirecto de esa aptitud.

Por lo tanto, y de acuerdo con nuestra postura inicial –que, como saben, ya se presentó una proposición de ley en el Parlament por parte de Ciudadans y se retiró porque se aprobó una moción que no se ha llegado a cumplir, pero, bueno, ya se aprueba–, nuestra posición es favorable a esta modificación de la ley.

Muchas gracias.

(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

El vicepresident segon

Sí, senyora Ribera?

La Sra. Ribera i Garijo

Per al·lusions de la senyora Gomà.

El vicepresident segon

Té mig minut.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí. Sembla que la senyora Gomà ha fet bona la frase de Groucho Marx: que la política consisteix a trobar problemes, fer una mala diagnosi i aplicar una mala solució. Doncs, això és el que ens van proposar vostès en la Comissió de Peticions: van trobar un problema, que ens van venir a demanar que el solucionéssim; van fer una mala diagnosi, perquè podien haver-ho rectificat senzillament aquell dia, perquè hi havia unanimitat, i van aplicar una mala solució, com s'ha vist, ja que aquesta llei que havia d'arreglar-ho encara no ha entrat.

Gràcies.

(La Sra. Gomà i Pons demana per parlar.)

El vicepresident segon

Sí, senyora Gomà, trenta segons, també.

La Sra. Gomà i Pons

Per al·lusions, també. Gràcies, president. Bé, jo crec que aquí qui vol enredar la troca no és Esquerra Republicana. Tots els grups estem d'acord que s'ha de modificar això. Tots els grups instem el Govern que tiri endavant la modificació. En aquest moment estem dient: «El Govern no té temps material per portar endavant una modificació; per tant, fem la modificació a través d'una proposició de llei, que recolzem tots els grups.» M'agradaria saber on està aquí la dificultat de posar problemes de la política. Jo crec que aquí s'ha d'aplicar..., bé, el reconegut senyor Groucho Marx és vostè. Recorda allò que deia d'«aquests són els meus principis; si no li agraden en puc tenir uns altres.»

El vicepresident segon

Bé, atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, podem passar al punt següent, que és el punt número 10 de l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació econòmica actual
(tram. 300-00256/08)

És una interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual; ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per a la seva exposició té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó. (Pausa.) Quan vulgui, honorable diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i senyor conseller, nou període de sessions; sembla raonable que a principis d'un nou període de sessions l'oposició interpelli el Govern respecte al problema fonamental de tot aquest cicle parlamentari —el més important—, i Déu n'hi do els que hem tingut —el més important—, la crisi, i que aprofitem aquesta oportunitat —li avanço,

conseller, que tant de bo que ho aconseguim— per prendre la febre al pacient. Serà aquesta la intenció de la meua interpel·lació, com vostè podrà comprovar.

Ens sembla imprescindible procedir, doncs, a una avaluació més precisa possible de la situació actual. Elements que configuren aquesta situació actual. Hem conegut, durant aquesta darrera setmana, aquests darrers deu dies un munt d'informes. Els en faig esment perquè, convençut com estic que vostè els coneix, ens estalviarà falsos debats. Hem conegut l'informe del Fons Monetari Internacional; hem conegut l'informe tècnic de la Comissió Europea, dels seus ministres de finances, en la reunió a Brussel·les del 18 de gener; hem conegut l'informe McKinsey 2010; el del Servei d'Estudis de la Caixa de Catalunya, *Situació i perspectives de l'economia catalana*; també el de Funcas; també el de l'International Business Report; també hem conegut les dades d'execució del pressupost de la Generalitat; també hem conegut un informe de la UGT sobre perspectives laborals. I hem tingut dues declaracions que jo entenc que són importants: la del president de l'Associació Hipotecària Espanyola, el senyor Santos González, i les seves mateixes quan, en un acte organitzat per la Caixa de Sabadell, vostè va fer una valoració —és veritat que era, en fi, en profunditat— del moment que vivíem. Tot aquest conjunt d'informes configuren un conjunt de dades que, sense ser exhaustiu, conseller, voldré presentar-li com a radiografia.

La primera qüestió. La recuperació econòmica, conseller, ha passat de llarg per Espanya i Catalunya. És a dir, dit d'una altra manera, mentre altres països del nostre entorn comencen a sortir seriosament de la recessió, no és el cas ni per a Catalunya ni per a Espanya. Sabem que la reactivació, diuen tots aquests informes i ho diuen d'una manera unànime, conseller, pot arribar el 2011; pot arribar el 2011 amb una característica peculiar, a saber: podem tornar a tenir retrocessos, cosa que succeeix bàsicament en tres economies: l'espanyola, la britànica i l'americana.

Tres. Hi ha un consens generalitzat, jo crec que, conseller, vostè ho assumirà, que probablement ni a Espanya ni a Catalunya no hem fet tots els deures que calia fer. Dit d'una altra manera, estem d'acord que patim una greu crisi financera internacional. Però hauríem d'estar d'acord també que aquesta crisi té particularitats a l'economia espanyola i catalana, com a mínim quatre: u, un mercat immobiliari extraordinàriament trasbalsat; dos, un fràgil model de creixement; tres, un marge escàs de competitivitat, i quatre, un mercat laboral excessivament rígid.

Estem d'acord, si vostè no em diu el contrari, que espero que m'ho fonamenti, que no hem endegat, ni per part del Govern espanyol ni per part del Govern català, amb moltíssim menys marge, només faltaria, cap mesura seriosa de reforma en els àmbits que tots creiem que aquestes mesures s'han d'endegar. I ens trobem en una situació particularment complicada, que és la presidència d'Espanya de la Unió Europea, on tinc la percepció, senyor conseller, que tots els vicis, i tots els defectes, i totes les xacres de la nostra economia quedaran a la vista de tothom. De fet, ja ha començat, amb paraules del

president Zapatero i amb una reacció prou sorprenent per part de molts dirigents d'Europa, respecte a què era exactament el que estàvem dient. És a dir, que, a part d'una recessió que no acaba de deixar-nos, d'una problemàtica molt complicada específicament espanyola i catalana, resulta que tenim aquesta presidència i tot això va quedant bastant evident, amb quin tipus d'economia ens les estem veient.

Avui mateix coneixíem les declaracions de Roubini, que són gravíssimes. O sigui, ara vostè ni jo no discutirem sobre quin pes han de tenir, però que un senyor com Roubini digui: «Escolti'm, el cas espanyol és incomparablement més greu que el cas grec i preparin-se...» Bé, doncs, no és una bona notícia ni per a l'economia espanyola ni per a l'economia catalana. I vull que ho entengui, doncs, home, amb pesar. A ningú li agrada sentir a Davos aquest tipus de consideracions com les que s'estan començant a fer.

Hem parlat, doncs, de la recessió, de la reactivació i dels mals estructurals de l'economia espanyola i catalana. I ens queda un problema fonamental, que és l'atur. L'atur..., l'informe de la UGT ens parla de 120.000 catalans afectats per quatre mil expedients de crisi, amb tot detall i amb tota sobrietat. Tant Funcas com la Caixa de Catalunya ens diuen que no crearem ocupació seriósament fins ben bé, ben bé l'any 2012, 2013. Crear ocupació, conseller... –que em dirà que sí. Ara fa una cara com..., «No exageri.» Crear ocupació neta; «neta» vol dir esperar ben bé l'11, potser el 12. I tornar a una situació com la que teníem, tant Funcas com la caixa ens parlen del 2016. I comencem a tenir la seguretat que només amb creixements per sobre del 2 per cent crearem ocupació neta. Bé, possiblement..., no sé si és el 2 per cent o és l'1,9, ni vostè tampoc ho sap, però sabem que al voltant d'aquestes xifres..., és amb les que hem de parlar.

Hem conegut també, i es part d'aquesta radiografia, un dèficit no financer de la Generalitat situat a 3.613 milions, que és greu i és preocupant. Tampoc vull entrar-hi en particular, perquè ja hem tingut aquest debat i vostè, a més, ha explicat clarament les característiques d'aquest dèficit. Però és pràcticament un 46 per cent més que el que teníem el mes de novembre de l'any 2008.

I després, per acabar d'adobar tot aquest panorama, home, la confessió explícita per part de l'associació d'hipoteques, d'entitats hipotecàries, que es deuen al Govern espanyol 325.000 milions, fa feredat. I fa feredat des d'un punt de vista que és..., en fi, que tot el que significa per a les nostres entitats bancàries, les del país en general, des del punt de vista de risc i des del punt de vista de morositat, home, tenim un problema molt important.

Si a això li suma vostè que en l'informe de l'International Business Report el nivell de confiança situa que el 85 per cent de les empreses espanyoles no creuen que puguem sortir fins a l'any 2012 i, a més, si hi afegim una cosa fonamental, que des d'Europa, que van molt per davant del que anem nosaltres, començaran probablement a prendre mesures al voltant de l'estiu per tornar els diners que han cedit als bancs i a finals

de l'any per incrementar tipus d'interès, estem amb un problema molt notable.

Si, a més, hi afegim, per acabar tota aquesta radiografia, que les nostres famílies viuen amb la destrucció d'ocupació com la que s'està produint i amb elements complementaris, com per exemple l'increment d'impostos que s'ha produït amb data 31 de gener, senzillament fent desaparèixer la deducció i per retenció, menys diners a la mà. Més l'1 de juliol hem de veure les nostres famílies amb dues coses: menys capacitat per estalviar i menys capacitat per consumir.

Jo crec que aquesta és, des del meu punt de vista, conseller, la radiografia. Ja veu que és una radiografia..., si vostè no m'ho rebat; tant de bo pogués. Li ho dic francament: tant de bo vostè pogués sortir aquí i pogués rebatre tots aquests tipus d'arguments, que són tan unànimes, tan generalitzats, tan de tothom i que fan que visquem en un moment molt complicat.

Nosaltres tenim, conseller Castells, una avaluació crítica de la feina feta pel Govern espanyol i pel Govern català –molt crítica, de fet– perquè creiem que hem perdut un temps preciós i que no hem endegat les mesures que veritablement volíem endegar. I penso que s'ha de reaccionar com abans millor, amb fermesa i amb encert. I també penso que vostès, a la seva manera, ho han intentat, això. Però jo, de manera molt assossegada, conseller Castells, avui la situació em sembla de tal gravetat que crec que val la pena que discutim en quin moment ens trobem i, el més important, conseller, com en sortim.

Jo no sóc gens partidari, conseller, ni de debats de molta solemnitat ni tampoc sóc partidari del catastrofisme. No ho sóc gens. Menys que mai, avui. Conseller, menys que mai, avui. Per què? Perquè entenc que vivim una situació molt complicada, que al Govern espanyol, al Govern del president Zapatero se li ha anat clarament de les mans, que els núvols que s'atansen, doncs, són d'un gruix absolutament important, i veig el Govern de Catalunya –conseller, no ho vull amagar– molt presoner d'aquesta dinàmica. Miri que em seria fàcil..., depèn de com em respongui vostè a aquesta primera intervenció ho deixarem per a la segona part. Em seria fàcil entrar en una crítica de les polítiques del Govern de la Generalitat. Però no és exactament –segur que ho ha copsat, conseller Castells– el motiu d'aquesta interpellació; és fer aquesta diagnosi, aquesta radiografia precisa de en quin moment es troben l'economia catalana i l'economia espanyola...

El vicepresident segon

Honorable diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, dient el següent: amb un objectiu. Tant de bo que siguem capaços de transmetre als nostres conciutadans dues coses: que la situació és greu però que ens en podem sortir i aleshores el que cal discutir avui i el que ens queda de legislatura..., no sé si són molts o pocs mesos, no ho sé. Però el que cal discutir és: quines mesures podem endegar perquè tots aquests

sinistres, funestos viaranyes que es plantegen respecte a la nostra economia els puguem resoldre, vostès des del Govern, avui, nosaltres des de l'oposició, demà, i demà passat ja el poble de Catalunya s'encarregarà de dir què correspon a cadascuna de les forces polítiques representades en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president... Honorable senyor diputat, per a mi és una satisfacció poder debatre amb vostè avui sobre una qüestió tan i tan important com la que vostè ha suscitat amb la seva pregunta, amb la pregunta del seu grup parlamentari. I jo crec que sí que he copsat..., evidentment he copsat el to; m'ha semblat un to que facilita que en parlem, pensant, abans que res, en els problemes i com resoldre'ls, i no en com els utilitzem com a projectils entre nosaltres, no?, que és el que els ciutadans jo crec que ens demanen, en general. I crec que sí, que hem de tractar d'oferir, de proposar als ciutadans..., de dir-los cap a on hem d'anar, perquè això és el que ens demanen, m'entén?, que davant dels problemes no caiguem en la temptació del populisme, la demagògia, el tacticisme, de cedir a allò fàcil, sinó que siguem capaços de tenir el coratge de dir les veritats incòmodes i de fer una majoria al darrere capaç de resoldre els problemes que tenim al davant, en aquest cas i en molts d'altres. De manera que és així.

Jo podria compartir bona part dels elements estructurals del diagnòstic, potser no amb la ponderació que vostè els dóna, ara ho veurà, crec que ha deixat al marge aspectes que s'haurien de tenir en compte. I amb el diagnòstic també segurament no acabariem de coincidir. Però, malgrat això, escolti'm, si això serveix perquè avancem i puguem posar-nos més d'acord amb el tractament, ja serà un pas endavant.

Per què li ho dic, això? Pel següent. A veure, jo crec que tots som conscients que hem passat per una crisi d'una dimensió i d'una profunditat sense precedents l'any 2009, el món hi ha passat, avui el món està millor que fa un any, i ja no diguem de com estava fa un any i quatre mesos, tres mesos, és a dir, del setembre a l'octubre del 2008. Si en aquells moments ens haguessin dit que el món estaria així, tots ho hauríem signat. I, sent veritat que nosaltres estem anant endarrerits, també li haig de dir, per a nosaltres també és una notícia importantíssima que el món se'n surti, perquè nosaltres no ens en podríem sortir si el vaixell de l'economia mundial se'n hagués anat cap a baix, segur que no, però segur que no! Quan el vaixell de l'economia mundial va endavant i nosaltres anem retardats diem: «Home, a mi m'agradaria sortir-me'n i anar al davant.» Sí, però sabem que nosaltres també ens en sortirem. De l'altra manera, no.

De manera que aquesta es la primera constatació que cal que fem.

Com estem nosaltres aquí? Doncs, miri, jo si ho hagués de caracteritzar li diria amb tres elements bàsics, ara en la situació conjuntural, eh? Primera, és cert que anem endarrerits respecte a la sortida de la recessió. Avui tots els països europeus importants se n'han sortit, l'últim que quedava era el Regne Unit, també n'ha sortit, la Unió Europea com a conjunt, l'Eurozona, en va sortir ja el tercer trimestre, França i Alemanya, el segon. Fins ara les últimes dades de l'economia espanyola i catalana encara no n'hem sortit.

Home, jo matisaria el que vostè diu, vostè diu..., em sembla que ha dit exactament: «La recuperació econòmica ha passat de llarg.» Miri, tant de bo poguéssim parlar ja de recuperació econòmica a la resta, estem parlant de sortida de la recessió, i una cosa és que vagis endarrerit i l'altra és que et passi de llarg, no és el mateix. I jo li demano que en això ens posem també d'acord amb el llenguatge, per no projectar un pessimisme excessiu: «Ja ens ha passat de llarg, ja no hi hem pujat, malament!» No, home, l'agafarem amb retard, però l'agafem.

Segona qüestió, sens dubte hem deixat enrere el pitjor, això sens dubte, tant en termes de PIB, els pitjors moments van ser el darrer trimestre del 2008, primer i segon trimestres de l'any 2009, i això les dades ho demostren d'una manera inequívoca, la recessió..., hem deixat endarrere el pitjor, si entenem pel pitjor naturalment el ritme de caiguda. I hem deixat també enrere el pitjor en termes de destrucció d'ocupació, tenint en compte evidentment la gravetat del que ha succeït, hem passat d'una taxa de desocupació del 6 a una taxa del 16, escolti'm, en un no res, és un augment enorme. Hem destruït –s'ha destruït– a l'economia catalana, siguem-ne conscients, en aquest temps el 23 per cent de l'ocupació industrial –jo no sé si n'acabem de ser conscients–, la quarta part de l'ocupació industrial.

Ara, escolti'm, és evident que el pitjor ha passat i que en aquests moments jo diria l'ajustament essencialment s'ha produït ja. Per això dissenteixo amb vostè quan em diu: «Encara se'n destruirà molta.» Jo crec que no. I, escolti, estic fent un pronòstic que naturalment en part conté també el desig, però jo crec que amb les dades a la mà, l'essencial de l'ajustament d'ocupació s'ha produït. I que probablement tardarem menys del que vostè diu a tornar a crear ocupació.

Tercer element, el final de la recessió es pot avançar un o dos trimestres respecte al que pensàvem, també cal dir-ho! Es pot avançar. O sigui, ara fa quatre mesos, el consens era: tindrem recessió amb tota seguretat: quart trimestre del 2009, primer trimestre del 2010 i, molt probablement, segon trimestre del 2010, molt probablement, li dic, no era segur, però era molt probable. En aquests moments, vostè ho sap perfectament, això ho avancem un o dos trimestres. És a dir, és bastant probable –li dic bastant, de manera que és més probable que improbable, que quedi clar– que encara tinguem recessió el darrer trimestre del 2009, no està descartat que ja no n'hi hagi, eh?, o sigui, que tinguem un creixement zero o una mica positiu. I és molt probable que

ja tinguem un creixement positiu tots els trimestres de l'any 2010. Aquestes són bones notícies. Vostè em dirà: «No són espectaculars, anem endarrerits.» Sí, no, si de les dolentes vostès ja s'han encarregat de posar-les totes en ordre, però aquestes són notícies més bones.

I comença a haver alguna cosa més que alguns indicadors que fortuïtament apunten bé perquè puguem dir: «Ara ja hi ha una colla d'indicadors que ens diuen que estem sortint de la recessió.» I li faré la llista, vostè els pot consultar i els coneix, miri els darrers mesos amb aquests indicadors: l'índex d'entrada de comandes industrials, les importacions de béns d'equipament, les exportacions, les societats mercantils creades, l'índex de producció industrial, l'indicador de clima industrial, l'indicador d'activitats de serveis, les vendes de comerç al detall, deixant a part ja, evidentment, el que és la matriculació de vehicle que aquest és degut a l'impacte de les mesures d'ajuda que s'han aprovat.

De manera que jo li puc dir: la situació és millor del que era fa uns mesos, clarament, hem deixat enrere el pitjor i, a més, s'avança la sortida de la recessió.

Dit això, podem adoptar una actitud cofoista? És el pitjor que podríem fer, escolti, és el pitjor que podríem fer. Perquè és evident que a Catalunya i a Espanya, més a Espanya que a Catalunya, eh?, tenim els problemes que tenen els altres més els nostres específics que són en bona part els que vostè ha dit: el sector immobiliari, l'atur i un dèficit comercial molt alt que teníem quan creixíem que volia dir que érem poc competitius o no suficientment competitius i molt dependents del finançament exterior. I aquestes tres qüestions són específiques nostres, no dels altres. De manera que o fem les reformes que s'han de fer en aquests camps, o difícilment ens en sortirem de veritat, que és el que ens estem jugant.

I aquesta és la qüestió essencial que hem d'abordar, i això només té una recepta possible, que és ajustament i reformes, i reformes de veritat. Ajustament vol dir contenció pactada de rendes, acceptar que som una mica més pobres després de la recessió, escolti'm, com passava quan havíem de devaluar, m'entén, i ara ja no ho podem fer devaluant, ho hem de fer d'altres maneres, i és l'única recepta possible.

El Govern de Catalunya ha adoptat dins de marc de les seves competències allò, les mesures que havia d'adoptar. Amb això, escolti, jo crec que si vostè fa un balanç equilibrat ens haurà de donar la raó i haurà de dir, efectivament, des de l'abril del 2008, onze plans de mesures, l'últim el de les trenta mesures del mes de desembre de l'any passat, amb les quals nosaltres no hem amagat mai el cap sota l'ala.

Hem adoptat les mesures que havíem d'adoptar, les mesures per sostenir l'activitat econòmica, les mesures per ajudar dins dels límits de les nostres possibilitats el finançament de l'activitat productiva, les mesures per atendre la situació dels aturats i de precarietat social que es poguessin produir i les mesures de transformació del nostre model de competitivitat. Perquè som perfectament conscients que nosaltres només podem sortir de veritat de la crisi, si a la vegada que abordem els problemes més immediats, els problemes de més urgència,

a més, fem la transformació de fons del nostre model competitiu. És la diferència amb altres economies. A Alemanya el model ja el tenen, el model de competitivitat d'Alemanya és substancialment sa, el que han de fer és sortir de la recessió. Nosaltres hem de fer les dues coses, sortir de la recessió i fer la transformació de fons, perquè, si no, no acabarem de sortir de la crisi.

Catalunya té uns bons fonaments per fer-ho, millors dels que ha tingut mai, ara no li repetiré la llista perquè l'he explicat moltes vegades. Tenim els fonaments, tenim les possibilitats, estem ben emplaçats, jo crec que el que cal, sobretot, és que diguem als ciutadans que fent les coses que toquen, tots plegats ens en sortirem, i que podrem aconseguir sortir de la crisi amb més força, més empena i més ambicions que mai per fer allò que toca, que és estar al front de l'economia espanyola, com hi hem estat sempre, i entre els territoris d'Europa més avançats, més competitius, amb un estat del benestar més sòlid.

Jo l'emplaço que tractant d'arribar a un acord sobre el diagnòstic i el pronòstic també puguem donar als ciutadans de Catalunya els senyals de fins a quin punt existeix un lideratge sòlid, transversal, de tot el país, per fer això possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries... No, el senyor Fernández Teixidó, perdoni, que m'he saltat un punt.

El Sr. Fernández Teixidó

En absolut, de moment seguirem fent de Fernández Teixidó.

El president

És que estava marcat com si dallò...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president.

El president

A més a més ho fa molt bé...

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, president, molt amable. (*Remor de veus.*)

El president

...de Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Em reconeixerà, president, que si el senyor Fernández Teixidó no fa bé de senyor Fernández Teixidó, anem malament. Això no vol dir que ho fem bé, vol dir senzillament que fem bé el paper de Fernández Teixidó, una cosa diferent. (*Remor de veus.*)

Senyor conseller, començo..., senyor conseller, començo per on acabem. Diu: «Hem de ser capaços» –diu vostè– «de tenir un lideratge» –ha afegit un adjectiu– «transversal de gent sòlida que envii un missatge al país que ens en podem sortir.» Completament d'acord, missatge al país, ens en podem sortir, amb un lideratge transversal, ara i com convingui, completament d'acord. Però ens hem de posar d'acord –també ho ha dit vostè– amb la diagnosi i amb el que cal fer.

Jo crec que vostè i jo estem d'acord en una qüestió essencial, jo crec a més que tots els diputats d'aquesta cambra: no es tracta tant de poder avaluar amb previsió quan sortim de la recessió, sinó de les mesures que hem d'endegar perquè ens en puguem sortir. Fixi's bé, o sigui ara podríem estar aquí vostè i jo discutint, precisant, avaluant, serà el segon, serà el tercer, anirem d'aquesta manera, no anirem de l'altra. Per mi això té un interès relatiu, forma part del discurs d'exposició, però té un interès relatiu.

Què té interès? Posar-nos d'acord amb com sortim de la crisi i amb quines mesures. I jo crec que aquí, conseller, hi ha una discrepància, que sincerament crec que a vostè i al Govern de Catalunya els agafa amb les mans lligades a l'esquena.

Anem a repassar els seus arguments, senyor conseller. Vostè ens ha dit aquí, diu, segon argument: «Endarrerits respecte a la situació mundial, hem deixat enrere el pitjor...», «gravetat del que ha succeït...», «el 23 per cent de la capacitat industrial...», «essencial l'ajustament...» Tercera, diu: «Què és essencial? U, l'ajustament.» No es preocupi, el mercat ho fa al marge dels governs, que quedi clar. Li pot sonar a vostè molt liberal, però és així. L'ajustament, el mercat, el fa al marge dels governs. I dos, les mesures. I aquí, conseller és on la criatura plora.

Jo ja entenc, conseller, que vostè no sortirà aquí, en fi, em deixaria vostè astorat, a admetre que durant dos anys el Govern espanyol s'ha negat a prendre cap reforma, cap reforma substancial respecte a la nostra economia, cap vol dir cap. I ara, llegim astorats, preocupats, onze informes que ens diuen: «Van vostès per molt mal camí.» I som l'únic país, l'únic país, Espanya i Catalunya, que mira com els altres se'n van sortint i nosaltres esperem esperançats que aquest gran vaixell de la recuperació tiri de la nostra economia i, mira –mira–, surem. Però no hem endegat ni una sola reforma, ni en l'àmbit espanyol ni en l'àmbit català –i li ho admeto, conseller–, amb un escàs marge de maniobra. El que no podem estar aquí és fent volar coloms, amb un escàs marge de maniobra, que és el que vostès tenen en l'àmbit de les reformes estructurals.

Però el que és greu és que aquests col·legues seus a Madrid no n'endegaran cap de reforma, i vostè ho sap, conseller, no n'endegaran cap per una política accentuada, des del meu punt de vista, amb la ideologia incapaç de prendre decisions com s'han pres en altres països d'Europa. I aquí està el problema. I vostès es troben en una situació absolutament lligats de mans. I vostè, com no pot ser d'una altra manera, jo ho comprenc, ve aquí i diu: «Escolti'm, nosaltres hem emprès un munt

de mesures, un munt de mesures molt interessants durant tots aquest anys.» Conseller, jo m'he mirat molt atentament –perquè no vam tenir l'oportunitat de discutir-ho això, perquè, doncs, avui, és el primer debat que tenim després d'això–, jo em vaig mirar atentament totes aquelles mesures, les noves, de l'últim acord, conseller. No m'ho admetrà mai, perquè vostè, com jo, és tossut i obstinat: aquestes mesures són unes mesures «pactades» –cometes– amb la patronal i amb els sindicats, que són un recull de mesures que teníem ja en circulació, conseller.

Miri, vostès tenen setanta-nou mesures; noves, cinc; presents a l'acord estratègic anterior i en els pressupostos del 2010, seixanta; creacions de comissions d'estudi de seguiment, nou, i tres que es deriven del compliment de la Llei de la dependència. Què és això, conseller Castells? Jo ja ho entenc. Va el Govern, reuneix els agents socials: «Hem de donar un cop, hem de tenir força, hem de demostrar que podem sortir-ne, signem un altre acord», i els sindicats i la patronal diuen: «D'acord, signem un altre acord.» Però, quan mirem els continguts, marge de maniobra tan i tan i tan petit.

Jo sé això, conseller, i vostè no m'ho admetrà i entenc que no m'ho admeti, perquè vostè tractarà de demostrar el caràcter taumatúrgic de les mesures que vostès demanen.

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Però si fos taumatúrgic –acabo, president–, tindríem un altre balanç; malgrat que no vull desenfocar el debat, conseller, de veritat que no tinc interès a desenfocar el debat.

On jo vull, avui, arribar amb vostè a una conclusió és o deixem que el mercat tiri endavant l'ajustament i el Govern fa les reformes estructurals en aquests àmbits, que són els dèficits de la política econòmica espanyola i la catalana –l'immobiliari, el mercat de treball, les reformes en l'àmbit de l'educació, en el tema energètic–, o prenem aquestes mesures o som, conseller, pell. I la seriositat...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...–acabo, president– seva i nostra ens fa dir a la ciutadania: «Escoltin, batallarem per sortir-nos-en, i estiguin tranquils que batallarem per sortir-nos-en.» Ara, li vull dir solemnement, conseller, no tota política val per guanyar aquesta batalla, i crec que la política del Govern socialista i, com a conclusió, la seva en el Govern de Catalunya, s'ha demostrat ineficient per tractar de sortir en condicions semblants a tots els països europeus que així ho han aconseguit.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Senyor diputat, miri, almenys, les trenta mesures han tingut una virtut: serveixen perquè l'honorable senyor diputat reconegui que, abans, el Govern havia adoptat una colla de mesures que sembla que estaven molt bé –abans de les trenta–, ho sembla, perquè, ara, ens diu: «No, si ja estan bé aquelles mesures, el que passa és que les havien adoptat abans.» Reconeixement que arriba tard, però que, realment, jo agraeixo. O sigui, el senyor Fernández Teixidó, al final, ens reconeix que, al llarg d'aquests dos anys, el Govern sí que ha adoptat algunes mesures que no estaven malament; ara ens diu: «Però, de totes maneres, vostès les han maquillat i les han posat dins de les trenta.» També exagera en això, ja veurà com d'aquí a un any ens dirà: «Bé, però aquestes ja eren en les trenta.»

Vostè sap perfectament que vostè, aquí, hauria adoptat, si hagués pogut, si hagués pogut i hagués tingut, naturalment, doncs, els equips, l'empenta, el projecte, la falta de condicionaments per fer les coses que calen, mesures bastant semblants. Perquè, al marge d'aquest, hi hem posat al límit les nostres possibilitats. Ara, no li repetiré la llista, no? Escolti, vostè les sap.

En matèria de finançament de l'activitat productiva a través de l'ICF. Escolti'm, la línia de *confirming*, que és recent, que és una línia magnífica; la línia d'aval per a tresoreria, que no existia; la línia de desenvolupament i consolidació empresarial; l'ampliació de l'ICF Crèdit; amb les mesures d'ajut al lloguer en persones en risc d'exclusió social; reforç de les polítiques actives d'ocupació; l'increment del PIRMI. Escolti, no li faré la llista, vostè la sap perfectament.

Nosaltres hem posat al límit les nostres possibilitats per poder actuar, a la vegada, amb mesures que fessin front a l'emergència, que l'emergència, ara, era: «Que no s'acabi d'ensorrar l'activitat econòmica», una inversió com mai, un cert dèficit, és veritat. Segon, les persones que queden aturades o que queden en un risc de precarietat social molt gran. Tercer, finançament de l'activitat productiva, posant al límit els mitjans que tenim. Vostè ho sap perfectament això. I fent-ho, a més, amb un rigor, amb una serietat, amb una professionalitat... Vostè ho sap, perquè, entre altres coses, ha tingut ocasió de comentar-ho als beneficiaris d'aquestes mesures.

Però passem a l'altra qüestió. Vostè em diu el nostre discurs respecte al que és la situació a Espanya, etcètera. Jo he dit «ajustament i reformes» i, efectivament, vostè té raó, l'ajustament..., el problema és que l'ajustament es produeix sempre, d'una manera o d'una altra i, per això, és molt millor que fem un ajustament que ens convingui, perquè, si no, quin ajustament s'està produint ara? Atur i destrucció d'activitat econòmica. Aquest és l'ajustament que volem? Aquest és el que fa el mercat, tenint en compte les rigideses dels nostres mercats. És un ajustament que no és el que ens convé; ens convindria un ajustament pactat, amb una contenció de rendes pactada, naturalment, fent, a la vegada, les reformes

que ens calen perquè, després, poguéssim sortir amb un impuls fort cap amunt, que és el que podem fer i és el que ens juguem ara. El que ens estem jugant, a Espanya en general, és si sortirem de la crisi amb la capacitat de fer un nou salt cap amunt –i a Catalunya el podem fer–, o si s'entrarà, si no es fan les coses adequadament, en una llarga etapa de..., sortirem de la recessió, però en una etapa de marasme, d'estancament, de llarga atonia per tornar a tenir uns forts ritmes de creixement, que és el que ens convé.

Jo crec que el Govern català ha fet el que havia de fer, amb el marge de maniobra que tenia per fer les mesures estructurals, que són imprescindibles; «estructurals» no vol dir mesures només que tinguin efecte d'aquí a cinc o sis anys. De mesures estructurals n'hi ha de dos tipus, unes que poden tenir un efecte molt immediat i altres que, naturalment, sembren la llavor i, després, tarden més.

Segon. Home, vostè entendre, jo hagi de ser respectuós amb les decisions d'un altre govern, no?, un govern amb el qual, doncs, hi ha una relació institucional, com ells ho han de ser amb nosaltres i, quan no ho són, ho dic, però ho haig de ser. Però deixi'm que li digui, el que sí que podem fer des de Catalunya és, u, tenir un projecte i un discurs d'ambició d'allò que cal fer en el conjunt de l'economia espanyola i fer sentir la nostra veu i fer-la sentir de veritat amb la transversalitat i amb la complexitat que abans li deia, ens convé a tots. No ens convé aprofitar, en canvi, la crisi espanyola o allò que no es fa a Espanya com voldríem que es fes per tirar-nos-ho pel cap. El que ens convé és que Catalunya estigui present, que Catalunya estigui al capdavant, que Catalunya marqui camí i que Catalunya, i aquesta és l'última qüestió, faci valdre tota la seva força i la seva autoritat a tots els nivells, perquè el que s'ha de fer, el que ens convé a nosaltres i el que convé a l'economia espanyola es faci, això és el que ens convé i això és el que li invito que fem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a les famílies amb infants (tram. 300-00255/08)

Ara, sí, passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre el suport a les famílies amb infants. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Honorable consellera. Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, presentem aquesta interpel·lació, perquè saben que, per a nosaltres, les

polítiques de suport a les famílies, en general, i les famílies que tenen fills a càrrec, doncs, és una política important. Una política reconeguda per llei d'aquest Parlament, la Llei de suport a les famílies, i que aquesta llei el que donava són uns drets a aquestes famílies, uns drets de rebre uns ajuts en funció de l'edat que tinguin els fills i filles i, per tant, el que creiem és que els drets cal respectar-los i qui primer els ha de respectar és el mateix Govern.

No estem parlant d'unes prestacions graciabls, sinó que, precisament, com que la família és una estructura social bàsica, el que volem és que aquesta estructura tan necessària per a la societat per estructurar-la, per fer, doncs, solidaritat de la bona, se li doni suport des de les administracions i, concretament, des del Govern de Catalunya.

Aquesta estructura social bàsica sempre és bona, però, en moments de crisi, ho és més, perquè, quan hi ha una família en un moment d'una situació difícil, doncs, segur que aquella persona, doncs, se sent més recolzada en tots els sentits. I per això és necessari reforçar-la sempre.

Vostès, en aquesta legislatura, van fer un pacte de govern, un pacte de Govern tripartit que, agafant aquest pacte de govern, diu que vostès, al llarg d'aquesta legislatura, les ajudes per a famílies amb infants de zero a tres anys passarien, *almenys*, fins als sis anys i, per a les famílies nombres i monoparentals, les ajudes, en lloc de zero a sis anys, passarien, *almenys*, fins als vuit anys. S'han quedat amb *el menys*, perquè no han fet ni una cosa ni l'altra. I, precisament, tampoc han fet un altre dels compromisos d'aquest pacte de Govern, que era augmentar els ajuts.

Per tant, ens trobem estancats en les edats i ens trobem estancats també en les prestacions.

Vostès dels fracassos en fan dies històrics, per tant, ens trobem en un moment històric d'una estancada molt gran en la política de família; el moment històric i el dia històric del finançament, el dia històric del traspàs de rodalies, doncs, també ens trobem en un trist moment històric en què les polítiques familiars, a Catalunya, estan aturades i, per tant, doncs, forma part un més també d'aquests fracassos del seu Govern.

Hi ha una altra qüestió, que això ho venim dient des del primer tripartit. Vostès, en la lletra petita de les ajudes a les famílies, en lloc d'ajudar més, van buscar com, en la lletra petita, fer perdre una paga a totes les famílies, perquè, entre el primer any i l'últim, doncs, fan una paga sencera i, en lloc, per exemple, les famílies de zero a tres de tenir quatre pagues, en tenen tres al final de tot el període o les de zero a sis, en lloc de tenir-ne set, en tenen sis. Per tant, aquesta situació també és un retrocés i això ho venim dient no d'ara, sinó des del primer tripartit, perquè aquesta lletra petita no l'han canviat. Per tant, aquesta és la situació.

Però és que, si mirem els programes electorals dels partits... Bé, n'hi ha un que costa de trobar-lo, perquè el Partit Socialista ha esborrat d'internet el seu programa, no pateixin que ja el tenim, però, ara, si vols buscar el programa del PSC, doncs, no el trobes, tot i que era

«Ningú farà més per Catalunya», era tan bo i l'estan complint tant que l'han tret d'internet. Vull dir, per tant, es veu que es podien fer moltes més coses.

Però, per exemple, un dels partits que dona suport al Govern deia que hi hauria ajudes fins als setze anys i deia que aquestes ajudes, l'any 2010, les xifrava i deia que seria el 20 per cent de l'indicador de la renda de suficiència, que voldria dir 1.365 euros a l'any, i estem a 638, i que seria universal per a tothom.

És fàcil fer programes. Després, diem: «Hi ha desafecció per la política.» Perquè una campanya electoral i uns compromisos electorals no poden ser, en cap cas, una subhasta i, menys, una subhasta que, després, no es compleix. I vostès també deien això de l'«almenys», «almenys sis anys i, almenys vuit anys»; com diem, no han fet ni una cosa ni l'altra.

En una situació de crisi, el normal seria: «Ajudem més a les famílies. Tenen problemes pel seu nivell adquisitiu, ajudem al consum de les famílies pel que necessiten.» Doncs, en aquest moment, vostès no han augmentat aquestes ajudes i, a més a més, un problema afegit greu, moltes famílies encara no han cobrat l'any passat, moltes famílies encara no han cobrat els ajuts.

I quan parlem de drets, un dels principals drets és que les ajudes es facin efectives, les ajudes a les famílies amb fills a càrrec, les ajudes de la dependència... Perquè, a part de fer resolucions, després, hi ha la resolució definitiva, que és rebre els diners a casa, si és que et toca una ajuda econòmica, o el servei que se't doni. Per tant, també reclamem, consellera, que aquestes ajudes arribin.

Com és que el Govern té diners per fer adhesius per als cotxes? Com és que el Govern té diners per fer anuncis a la televisió, que ja tornen a estar anunciant les ajudes d'aquest any, quan encara no han pagat les de l'any passat, amb la curiositat que ho fa un presentador d'un programa de televisió, que també ho trobo d'un dubtós gust, però, bé, en això no m'hi ficaré, però que hi hagi anuncis, amb el que valen els anuncis, quan no tenen diners per pagar les ajudes de l'any anterior, potser, menys propaganda i més eficàcia i més eficiència en l'aplicació d'un dret, és un dret; van dir, precisament, això, no?: «Política de drets.» On han quedat aquests drets?

Però hi ha una altra qüestió, consellera, que també li vull recordar una vegada més. Hi ha moltes famílies que, per la seva situació de separació o de divorci, no tenen els recursos per als seus fills, perquè no es posen d'acord; i vostè utilitza una paraula «la violència econòmica masculista», vostè diu aquestes paraules. I és cert que hi ha moltes famílies que no tenen aquests recursos, perquè no es posen d'acord amb el pagament de la pensió d'aliments o de la pensió compensatòria.

Des de l'any 2003, per llei, es va crear el Fons de garantia per impagament de pensions. Des d'aleshores vostès, les diferents conselleres que hi ha hagut, han vingut: «ara, sí». Doncs ara, no, perquè a hores d'ara encara no s'ha aplicat. Li recordo que l'any passat, pressupost del 2009, hi havia una partida de 10 milions d'euros per a aquesta qüestió, i vostès van ser incapaços de, aquest dret reconegut per llei, aquest fons, de posar-lo

en marxa, i encara no ho està. I entremig ho van passar d'una llei a una altra. Escolti, a la gent no els maregin. Si a aquest fons hi tenen dret perquè una llei d'aquest Parlament li va donar aquestes garanties, l'han de posar en marxa. I on van anar a parar aquests deu milions d'euros? Per tant, creiem que és greu també aquesta situació.

Consellera, vostè parla de –i hi estic d'acord– «violència econòmica masclista». Però de vegades també hi ha violència econòmica institucional, quan una institució tampoc atén el dret que tenen aquells ciutadans i ciutadanes. No violentem les coses; si hi tenen dret, si vostès han resolt... Perquè ara truques al 012 i diuen: «No, no, és que vostè la té concedida, aquesta ajuda.» I diu: «Bé, quan cobraré?» Diu: «La té concedida, no ho sabem, quan cobrarà.» Escolti, si concedida la té des del moment en què ha tingut la criatura, perquè la normativa diu que si tens una criatura en aquelles edats, doncs tens l'ajuda de forma universal. I l'única informació que dona el 012 és que la té concedida. El que ens agradaria que digués és quan cobraran, i això no ho saben dir.

Per tant, creiem que vostès han de rectificar, i precisament en un moment de crisi, donar resposta a totes aquestes situacions. La política social, si sempre ha de funcionar, en moments en què les famílies ho estan passant malament, d'una forma més especial.

Jo fa un temps, parlant-li de la Llei de la dependència, li deia –li segueixo dient– que l'únic dret garantit social que ha impulsat el Govern tripartit, i és cert que l'ha universalitzat, és el dret a esperar-se. Però no solament amb la Llei de la dependència; pràcticament amb tot; amb tot. Quan una família demana l'ajut, també té el dret a seguir-se esperant, i passa d'un any a l'altre i segueix sense cobrar. Nosaltres creiem que en la política social és una de les polítiques on s'ha de notar millor la bona gestió. «En temps difícils, gent seriosa», algú diu. És seriós, no pagar a temps? És seriós, no resoldre els expedients dins del termini? És seriós, demanar informació i que no et sàpiguen dir ni el dia ni l'hora que cobraràs? Si es volen serveis d'informació, és perquè informin. I, a més a més, utilitzar la televisió per promoure al final polítiques electoralistes, però en canvi no polítiques directament de servei a les persones, perquè el que volem és aquesta voluntat de servei directe. I, com dic, més en les polítiques socials.

Per tant, consellera, ens agradaria que ens expliqués en quina situació es troben aquestes polítiques de família, a part dels anuncis, en quina realitat es troben, i quan cobraran les famílies que se'ls deuen aquests diners.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller, senyora Carme Capdevila, d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, la situació de les famílies a Catalunya a

mi m'agradaria poder-la contextualitzar, perquè sí que realment el país està patint les conseqüències d'aquesta situació, d'aquesta crisi financera i econòmica. Però estem parlant d'uns ajuts universals per fill a càrrec. Per tant, jo crec que en aquest moment la situació de les famílies a Catalunya, majoritàriament, o les més nombroses, són famílies, senyor diputat, que per sort no s'han vist afectades de manera directa per aquesta situació. Li poso l'exemple de vostè o jo mateixa. I així n'hi ha moltes més en el país. Potser no s'han incrementat, els seus salaris, tal com ells desitjarien, però a la vegada han pogut gaudir d'una reducció, per exemple, en els costos de la hipoteca, o en l'abaratiment dels productes bàsics. És veritat que hi ha un segon grup, que són totes aquelles famílies que, de manera directa, s'han vist afectades per la situació d'atur en un o en els dos membres de la família. Però també hi ha un tercer grup de famílies que són aquelles famílies amb situació de vulnerabilitat social, ara i abans de la crisi.

Jo centraré la meua intervenció en el segon i tercer grup. I vull comentar-li, senyor diputat, que per al Govern de la Generalitat, la protecció de les famílies és per a nosaltres també una de les prioritats polítiques. I també li vull recordar que recentment han sortit publicades enquestes del Centre d'Estudis d'Opinió, que diu que la ciutadania el que valora en tercer lloc és la millora en la protecció social. Això deu voler dir alguna cosa: que no tot ho fem tan i tan malament, que no practiquem aquesta violència econòmica institucional de la qual vostè m'acaba d'acusar.

Jo començaré per donar-li unes dades que, malgrat el moment –hi insisteixo– que tenim, les dades de l'exercici del 2009 ens fixen en una evolució de la despesa del Govern de la Generalitat en polítiques de suport a les famílies, amb un increment importantíssim. La despesa del 2006 –ja no em remunto a anys anteriors–, era de 544 milions i escaig. La despesa del 2008 –no li dono la del 2009 perquè encara no s'ha tancat– era de 685 milions d'euros. Jo li he comentat en moltes ocasions que el Govern de la Generalitat, alhora que impulsem les polítiques de suport a les famílies, ho fem amb un caràcter transversal. Polítiques que donin suport a totes les persones que tenen o que volen assumir responsabilitats familiars per tal que disposin de les eines necessàries per desenvolupar amb condicions òptimes les tasques que es deriven d'aquesta responsabilitat. El Govern de la Generalitat ha impulsat millores en el benestar de les famílies, començant per una d'elles que és el reconeixement, primer de tot, d'aquesta diversitat familiar. Però em vull centrar en les mesures amb l'atenció a les situacions de vulnerabilitat. Ja li he dit que em centraré en el segon i tercer grup.

La situació de moltes famílies s'ha repercutit de manera diferent amb aquesta conjuntura. Els esforços que hem dedicat a les situacions de vulnerabilitat, entenent que una part de les persones en atur poden esdevenir vulnerables i són vulnerables en aquest moment, moltes d'elles no poden..., tenen dificultats importants per arribar a final de mes, amb l'òptica d'aquesta transversalitat jo vull donar-li la següent informació.

En primer lloc, s'ha incrementat de manera notable el suport a les famílies que tenen trastorns en el desen-

volupament fins als sis anys. El 2009 es van invertir 34 milions d'euros per atendre aproximadament uns 27.000 infants. La LAPAD, la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència, de la qual vostè també ha parlat, ha atès un total de 334 infants entre zero i tres anys en situació de dependència, que reben les prestacions recollides a la llei.

S'han donat subvencions a l'Administració local per a programes i en matèria de famílies i lluita contra el maltractament i contra la violència masclista, a l'entorn de 2009, de 6,5 milions d'euros. S'han donat ajuts per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida, ajuts a l'adquisició de l'habitatge: uns 18 milions d'euros. Ajuts al pagament de lloguer: 60 milions d'euros. Més gairebé de 26.000 famílies beneficiàries. Més ajuts personalitzats a l'allotjament, amb un entorn de 2 milions d'euros. Ajut a la mobilitat per a les persones universitàries. Ajut per als autònoms aturats, dels quals molts d'ells tenen responsabilitats familiars.

I en l'àmbit educatiu, s'ha incrementat. S'ha incrementat atenció domiciliària, l'estudi assistit, tallers per a la cohesió social a les famílies, ajudes per als llibres de text. Per exemple, la dotació econòmica per a llibre de text és d'11,6 milions d'euros. Les actuacions per a la creació de llars d'infants, que incideixen directament zero-tres, és de 81,2 milions d'euros. Ajut per a l'escolarització zero-tres de famílies desafavorides: 5 milions d'euros. Ajuts a l'AMPA per a activitats escolars, 2 milions d'euros.

Ahir, en aquest Parlament, vam poder veure una reforma de la renda mínima d'inserció, per donar més possibilitats a totes aquelles persones que es troben en alguna d'aquestes situacions de vulnerabilitat social. Una reducció en els terminis de dotze a sis mesos, i a partir del juliol a quatre. Això ens permetrà evidentment que moltes més famílies amb responsabilitats familiars puguin accedir al programa de la renda mínima, amb un pressupost inicial per al 2010 de 99,48 milions d'euros, que suposa un increment de 31 milions d'euros respecte a l'any 2009.

Ajuts d'emergència social. El departament d'Acció Social i Ciutadania aquest any hem invertit, el 2009 –no, aquest any no; l'any anterior–, hem invertit 3,5 milions d'euros, han estat traspassats a l'Administració local per fer front a les urgències socials, acompanyat d'un protocol en el qual els demanàvem que aquestes ajudes fossin dirigides principalment a aquelles unitats familiars amb fills petits. La Taula contra la crisi, a la qual el Departament ha proporcionat o ha facilitat ajudes per a l'alimentació amb més de 800.000 mil euros, que han permès la compra de 3.768.000 quilos d'aliments, o la col·laboració amb Creu Roja, amb 400.000 euros per als kits d'alimentació i necessitats d'infància. Beques menjador i activitats extraescolars, 50 milions d'euros.

Jo ara em vull centrar... I és que la llista és llarguíssima, senyor diputat. Ara em vull centrar en el que pertoca avui, que són els ajuts per infant a càrrec. Jo li vull dir que en aquests moments tenim reconeguts 279.714 expedients amb dret a rebre la prestació universal. Li he de dir, senyor diputat, que la convocatòria per als ajuts del 2009 encara està oberta. Precisament, donant

resposta a una demanda de moltes famílies, se'ns va demanar que ampliéssim els terminis, sobretot per a totes aquelles famílies que han tingut fills l'últim trimestre de l'any. Per tant, fins al 30, el 30 de març, o l'1 d'abril, és igual, nosaltres tenim oberta la convocatòria d'ajuts corresponent a l'any 2009. És evident que hi ha un endarreriment, però sobretot hi ha un endarreriment perquè hi ha encara una convocatòria oberta.

Però jo li vull explicar l'evolució d'aquesta prestació. Jo ja no li explicaré, és a dir, potser no hem arribat a més anys, potser no hem arribat a uns increments molt significats, que sí que hi són, però l'evolució d'aquesta prestació. I també ho hem de contextualitzar en el moment actual que estem vivint.

L'evolució de la prestació el 2003 per a ajuts a zero-tres anys era d'un import 525 euros. El 2009 aquest import era de 638 euros. Per a nombroses i monoparentals hem passat de 650 a 745 euros. I si tenim en compte... i no entraré en discussions polítiques, però aquesta és una realitat que també reben les famílies catalanes. Si sumem els ajuts de la Generalitat més el xec bebè de l'Estat espanyol, avui en dia una família que afilla un nen rep 4.414 euros per naixement d'un fill zero-tres anys. I si aquesta família és nombrosa o monoparental, aquesta quantitat s'eleva fins als 7.000 euros per a família nombrosa.

Insisteixo, senyor diputat, que per a aquest Govern, la prioritat política és la protecció a les famílies, i ho ha fet d'una manera transversal, no amb una limitació; no amb una limitació. Perquè no tot s'acaba amb la prestació, sinó facilitant l'accés a les llars d'infants, facilitant l'accés a l'habitatge a aquelles famílies més vulnerables, i la inversió que ha fet aquest Govern en mesures de protecció a les famílies, senyor diputat, no s'havia fet mai abans.

El president

Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Bé, consellera, m'alegro que els últims minuts, ultimíssims, doncs, m'hagi dit alguna cosa del que jo preguntava, perquè començar a donar xifres a l'engròs sense explicar quines són les situacions pot portar a engany. Però, bé, vostè, ja dic, en l'última part, doncs, ha parlat d'això.

Jo també li volia comentar..., vostè parla de famílies vulnerables, i estic d'acord que han de ser una prioritat de tot govern, però per exemple hi ha tot el que són famílies monoparentals, que vostès van dir que crearien un carnet, l'any passat, també estava pressupostat, i en van fer un, sí, el de mostra, però no els van..., i estaven pressupostats 120.000 carnets –miri el pressupost de l'any passat–, i ara l'han tornat a repetir el 2010 perquè l'any passat no els van fer.

Per tant, quan hi ha prioritats, realment ho han de ser, perquè es preocupen molt de la notícia, però després hi ha famílies monoparentals que ens comuniquen que encara no han rebut aquest carnet, que era, ja dic..., i estava pressupostat l'any passat. Li ho recordo. Miri els

seus pressupostos de l'any passat, que ja sap que ens els mirem amb atenció.

Hi ha una altra qüestió en tots aquests temes. Nosaltres vam presentar una iniciativa perquè les famílies que tenen un fill amb discapacitat rebessin els ajuts com si fossin família nombrosa o monoparental i vostès s'hi van negar, i era una ajuda que significava un salt quantitatiu que estava bé i en canvi vostès tampoc ho van voler fer. Hi ha exemples que millor que no els posi: els llibres de text. Recordi que l'actual president de la Generalitat en la seva campanya electoral va dir «llibres de text gratuïts», i per tant les ajudes que es donen queden molt lluny dels llibres de text gratuïts.

I si parla d'ajudes als ajuntaments per escolarització de zero a tres anys, d'emergència social, etcètera, i dóna unes xifres, com que aquí hi ha alguns alcaldes, eh?, que són diputats i diputades, els pregunta si ja ho han cobrat, tot això –els pregunta si ja ho han cobrat, tot això–, que sap que no, que no ho han cobrat i que per tant són els ajuntaments qui en aquest moment de crisi, a part de fer front a totes les despeses extres que tenen, també d'ajuts d'urgència..., la Generalitat encara no ha fet el traspàs de bona part d'aquests diners, i, per tant, tant ajuntaments com consells comarcals. Jo he parlat amb alguns alcaldes, a part dels d'aquí amb altres, i m'ho diuen així.

I després parlar que com que la convocatòria 2009 encara està oberta..., evidentment que ha d'estar oberta, per als infants que han nascut en l'últim mes de l'any passat; això no és cap condició perquè després no paguin a temps. El que s'ha de fer és pagar a temps, i més en aquestes situacions, perquè la gent ha de saber amb el que compta –la gent ha de saber amb el que compta–, i la gent compta que té aquest ingrés, que no s'ha augmentat, tal com vostès es van comprometre, ni en edats. I això s'ha de dir clarament, vostès han incomplert, no el programa electoral, el programa de Govern, perquè és el programa del seu pacte de govern el qui ho diu, i, si no, seria bo que ho revisessin. I diu: almenys s'arribarà aquesta legislatura fins als sis anys per als de zero a tres, que actualment són zero a tres, i per als zero a sis fins als vuit. Diu això el seu pacte de govern, i que s'augmentaran les ajudes. Han quedat congelades –el 2008, el 2009 i el 2010 les ajudes són les mateixes– i a més a més no s'ha augmentat cap tram d'edats. Per tant, vostès ho estan incomplint, i això precisament no és seriositat; incomplir ja no tan sols el programa electoral, que ja ho és, sinó a més a més el que és el programa de govern.

Vostè parla d'una taula contra la crisi, que la van fer a contracor, també li ho recordo. La vam proposar aquí, en el Parlament, amb una moció de Convergència i Unió; van votar que no, i al cap d'unes setmanes la van fer. Encantats de la vida, que la facin, perquè creiem que era necessari tirar-ho endavant, però sàpiga que vostès ho han fet d'aquesta forma: voten que no i després ho fan. Miri, mentre serveixi per a això ja ens donem per contents.

Hi ha una altra qüestió, que és..., diu: «La prioritat del tripartit és la protecció de les famílies i la seva millora en la protecció social.» Home, miri, vostè parla de xi-

fres gruixudes, i diu: «Ara, clar, és que ha augmentat molt, la població de Catalunya, en els últims anys; ha augmentat en 1 milió i mig de persones, i aleshores, evidentment, com que les ajudes són universals, també es multipliquen aquestes ajudes perquè hi ha més criatures que neixen.» Escolti, i per tant a vostè li augmenta la partida per això, no per voluntat del Govern, sinó perquè la gent té les criatures, eh? I, per tant, com que és una ajuda universal, a vostè, malgrat que les congeli, la xifra li puja perquè hi ha més criatures a cobrir.

Per tant, nosaltres el que demanem en aquest tram final de legislatura, que a més a més ens trobem en una situació de crisi, és un suport decidit a les famílies. I ho hem dit: quan va caure la paraula «família» del seu departament, no només va caure del rètol, sinó que va caure perquè no és una prioritat ni del tripartit ni de la seva formació política.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la Llei de suport a les famílies va ser aprovada en aquest Parlament no a instància del grup que estava al Govern, que era Convergència i Unió, sinó a proposta d'Esquerra Republicana. Ho dic perquè, si entrem en l'àmbit de qui impulsa les coses i qui les fa, recordi també que aquesta llei, que ha permès desenvolupar tot un seguit de mesures de protecció a la família, no va ser a proposta del Govern, sinó impulsada –impulsada– per un grup, en aquesta cambra, que era Esquerra Republicana de Catalunya.

Els ajuts –els ajuts– han augmentat; han augmentat no en edat, que sí, que també han augmentat en edat, però a aquestos ajuts des del 2003 fins al moment actual s'han anat incorporant noves prestacions. Aquestes noves prestacions són les prestacions..., que vostè ho sap: la primera, la d'infant a càrrec, que era l'única que es va desenvolupar en el seu moment, però s'hi afegí la prestació econòmica per part, per adopció, tutela o acolliment múltiple; l'ajut també per part, tutela o acolliment múltiple, aquest supeditat al nivell d'ingressos de la unitat familiar, i també l'ajut per l'adopció internacional. Aquests ajuts s'han incrementat al llarg d'aquest període, i és veritat que al llarg del 2003 fins al 2006 han experimentat un increment important pel que fa a les seves quanties. Abans li he posat exemples i ara n'hi podria ficar d'altres, si vostè volgués.

Però jo vull parlar d'un altre concepte. Vostè me parla d'un altre esforç que ha fet el Govern de la Generalitat. Nosaltres teníem tot un seguit de programes cofinançats amb l'Estat espanyol i l'Estat espanyol sobtadament va comunicar que els eliminava.

Amb aquest context i en aquest moment actual el Govern de la Generalitat, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, va decidir consensuadament amb les entitats municipalistes que no podíem permetre una reducció dràstica d'aquest suport econòmic a aquests

serveis i des del departament, senyor diputat, varem assumir la part de finançament que provenia de l'Estat espanyol, que m'agradaria –que m'agradaria– que també ho sumés a aquestes mesures de protecció a les famílies.

I per últim vull parlar d'una, perquè vostè d'aquesta sempre se'n oblidava, que és la convocatòria d'ajuts i de prestacions, que aquestos sí que és veritat que estan sotmesos, però, al nivell d'ingressos de les persones, però que ens permeten sobretot donar resposta a les famílies més desfavorides, a les famílies amb més necessitats socials. Hem incorporat aquest any sobretot elements que ens permeten donar resposta a aquelles unitats familiars que la seva situació de vulnerabilitat és determinada perquè estan a l'atur o precisament perquè hi ha algun membre de la seva família que pateix algun grau de discapacitat.

Miri, del 2003 al 2008, senyor diputat, l'import dedicat a les prestacions –i ara parlo de prestacions– per a les famílies s'ha incrementat un 40 per cent. I em remeto al que li he dit a l'inici: quan se pregunta a la ciutadania quines coses valora que ha fet bé aquest Govern, en tercer lloc respon la millora en les polítiques de protecció social.

Jo també li demano, senyor diputat, que escolti, que escolti la ciutadania, i que alguna vegada vegi aquest got no sempre mig buit, sinó que comenci a veure'l mig ple, perquè realment els esforços que s'han fet al llarg d'aquestos últims anys en la millora de la protecció social han estat que molts de nosaltres ni ens hauríem pogut imaginar que arribaríem als nivells que hem pogut obtenir.

Per tant, la ciutadania n'està contenta –la ciutadania n'està contenta–, s'han garantit drets socials a les persones, i aquestos drets s'estan desenvolupant amb la mesura i amb el context de l'actual situació de crisi, que els diners no arriben per a tot, senyor diputat, els diners no arriben per a tot, però aquest Govern ha marcat les prioritats, i les prioritats són clares: suport a totes aquelles famílies que es troben en una especial situació de vulnerabilitat social.

Moltes gràcies.

El president

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els plans de dinamització comarcal.

Interpel·lació

al Govern sobre els plans de dinamització comarcal (tram. 300-00253/08)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, el gener del 2008 el Govern va

adoptar un acord pel qual implantava uns plans d'iniciatives de dinamització comarcal que afectaven quatre comarques de Catalunya –Ripollès, Anoia, Pallars Jussà i Terra Alta–, amb l'objectiu d'incentivar i de promoure la generació d'activitat econòmica, la generació i la creació de riquesa, en aquestes comarques que segons la diagnosi del Govern eren les comarques que en aquells moments necessitaven una major intensitat d'actuació per part del Govern, perquè es trobaven sumides o es trobaven en una situació de desequilibri important i de desavantatge respecte d'altres comarques de Catalunya.

Sense cap mena de dubte podríem entrar a discutir, no ho farem, però podríem entrar a discutir si aquestes comarques són les úniques, si necessitem que hi hagin altres comarques de Catalunya que s'hi afegixin, quins criteris s'han emprat per seleccionar aquestes comarques, però no ho farem, tant se val. Nosaltres en aquell moment varem donar per bo i per encertat el pla en si, l'objectiu dels plans, les mesures que adoptaven aquests plans, i al marge que puguem, doncs, discutir o no si convé incrementar ajudes a altres comarques o no; enteníem que aquest era i és i hauria de ser un bon pla, un bon encert i per tant un bon pla.

El pla contemplava diverses actuacions. Una primera, l'acceleració de les inversions previstes pel Govern de la Generalitat especialment en infraestructures i en equipaments en aquestes comarques. Contemplava també una segona part d'ajuts, en dues vessants: una primera de les vessants discriminava ajuts a les institucions públiques, a les administracions locals fonamentalment, per accions de reactivació econòmica del teixit econòmic i empresarial de les seves respectives comarques, i una altra vocació dels ajuts era que n'hi haguessin també de dos tipus, uns de directes –uns de directes–, via subvenció, i uns altres via préstecs.

El capítol d'ajuts en el seu moment es va valorar en un import total de 24 milions d'euros a distribuir en els tres exercicis que han de durar aquests plans de dinamització comarcal –2008, 2009 i 2010–, i aquests 24 milions d'euros es distribuïen en 6 milions per comarca, i concretament els ajuts eren 2 milions per a cada convocatòria. D'aquests 2 milions, el 25 per cent, 500.000 euros, era d'ajut directe i 1.500.000 euros era d'ajut via préstec als projectes que s'atorguessin.

Bé, tenim ja dues convocatòries fetes, la del 2008 i la del 2009. Nosaltres volem fer balanç, hem presentat preguntes parlamentàries i hem obtingut informació a vegades no amb tot el detall que ens hauria agradat, però sí que hem obtingut informació respecte de quin ha estat el funcionament d'aquestes convocatòries.

També al llarg del temps hem anat presentant diverses propostes de resolució en comissions parlamentàries per intentar redreçar allò que nosaltres enteníem que era una situació indesitjada i que per tant impedia aconseguir els objectius d'aquests plans de dinamització comarcal, no cal dir que no hem tingut jo diria que gens d'èxit en les propostes de resolució que hem presentat per via de comissió parlamentària, i arribem ara a aquest punt que tot just, doncs, la setmana passada el Govern decideix «ampliar», entre cometes, «ampliar», sí, l'àmbit terri-

torial, les comarques incloses en aquest pla de dinamització, i s'hi inclouen totes les comarques de les Terres de l'Ebre: a més a més de la Terra Alta, inclou, doncs, el Montsià, la Ribera d'Ebre i el Baix Ebre.

Bé, i nosaltres volem fer, doncs, alguna consideració i també volem acabar també fent propostes, naturalment, respecte d'aquest tema, perquè ens sembla que és important i que s'ha d'aprofitar amb tota la seva potencialitat.

Vegem les dades de la convocatòria del 2008, honorable conseller, i aquí hem de dir: escolti'm, crec que la resposta que hi ha hagut en el territori ha sigut molt positiva, i concretament a la convocatòria de l'any 2008 es van presentar un total de 203 projectes, en el conjunt de les quatre comarques inicials, un conjunt de 203 projectes, no? I això és una bona notícia; vol dir que la societat, la..., tenen capacitat d'iniciativa, tenen capacitat de generar projectes i tenen capacitat de dur aquests projectes a unes convocatòries per tal d'intentar obtenir un finançament, més o menys, que els permeti tirar endavant aquests projectes. Dels 203 projectes, això sí, s'adjudiquen ajuts a seixanta-tres.

Però no és aquesta la xifra que ens preocupa, perquè és obvi que possiblement no hi hagi finançament per al conjunt de projectes que es presenten, i fins i tot, doncs, segur que hi han projectes que no mereixerien finançament per la seva escassa entitat o per circumstàncies de manca d'acord amb la convocatòria corresponent.

Però el que sí que no entenem és que, si hi ha una previsió, hi han uns recursos destinats a aquestes convocatòries, com a mínim no s'adjudiquin projectes per esgotar aquests recursos. I concretament l'any 2008, dels ajuts directes, que hi havia una previsió de 2 milions d'euros, se n'atorguen 1.880.000; 120.000 euros queden al marge de la convocatòria. Però dels 6 milions d'euros en crèdits, se n'atorguen 5.550.000. Per tant, tenim 570.000 euros menys d'ajut, de suport a la dinamització d'aquestes comarques. Són xifres relativament petites, segurament; als que han presentat projecte i no han obtingut absolutament cap ajut segur que no els satisfà, i no són petites, no?, però globalment podem pensar que són petites.

Anem a veure la convocatòria del 2009. Es presenten, d'entrada, ja, menys projectes que l'any 2008. Ens imaginem que si han quedat tants projectes fora, també actua això com a desencís per tal de presentar-se a noves convocatòries. Es presenten, el 2009, 164 projectes i són mereixedors d'ajuts un total de 68 projectes.

Ara bé, quan tornem a parlar de les quantitats tornem a tenir sorpreses, i així, dels 2 milions d'euros en subvencions, se n'atorguen només 1 milió i mig, i dels 6 milions en crèdits se n'atorguen només 4.300.000. És a dir, tornem a aplicar un estalvi, tornem a obtenir un estalvi, un malaguanyat estalvi, de 2,2 milions d'euros. Dic «malaguanyat estalvi» perquè en aquests casos del que es tracta no és d'estalviar, sinó que els recursos que tenim disponibles per promoure la dinamització econòmica s'emprin per a l'objectiu al qual han estat destinats, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que l'estalvi, en aquest sentit, no ens interessa.

Per tant, primera conclusió: no s'estan esgotant els recursos que hi havia disponibles per a aquestes iniciatives de dinamització comarcal, tot i que d'iniciatives i projectes de la societat n'hi ha i suficients. Per tant, aquesta és la primera qüestió que ens agradaria que ens contestés: per què aquest estalvi?, per què no s'acaben d'adjudicar tots els recursos que hi ha disponibles quan hi han projectes de sobres? Concretament, en el conjunt de les dues convocatòries, més de 230 projectes han quedat sense cap mena d'ajut.

Segona qüestió. Així que comencem a remenar una miqueta i comencem a veure què està passant amb els ajuts, fonamentalment per la via del préstec, que és una via menys gravosa pel Govern, perquè li suposa un finançament a llarg termini, no li suposa una despesa immediata, sinó que és a més llarg termini, etcètera, veiem què està passant: doncs, que les condicions per les quals s'atorguen aquests préstecs són les condicions que imposa l'Institut Català de Finances i que no s'acostumen a adequar a les necessitats dels emprenedors, no s'acostumen a adequar a allò que la gent que té ganes de tirar endavant projectes empresarials creu que podria fer.

I què passa? Comencen a haver-hi renúncies, i a hores d'ara les dades de les renúncies –que els hem demanat i ens han donat ja les del 2008– són esfereïdores. De 45 projectes subvencionats l'any 2008, en la convocatòria del 2008, amb préstec, de 45, 19 hi han renunciat, 19; més del 40 per cent dels projectes mereixedors de subvenció via préstec han renunciat al préstec i alguns d'ells, molts també, han renunciat a l'ajut directe, que era conseqüència també de la convocatòria. I això és un altre estalvi: 40 per cent, 2.200.000, 2.300.000, 2.500.000, no ho sabem, però és d'aquest ordre. I per tant és una altra via d'estalvi que nosaltres creiem que no és un estalvi, que és desapropiar recursos que hi han disponibles perquè els ciutadans generin activitat econòmica i intentem pal·liar una mica la situació de crisi en què ens trobem.

I, efectivament, ara rebem el nou acord del Govern per ampliar l'àmbit de dinamització comarcal, del Pla de dinamització comarcal, i s'hi inclouen les comarques del Baix Ebre, el Montsià i la Ribera d'Ebre. Clar, i un pensa: «Bé, si hi havien 8 milions d'euros per a quatre comarques inicialment, si ho ampliem a tres comarques més –tres per dos, sis; vuit més sis, catorze; aquesta és la lògica–, destinaran com a mínim aquest any 14 milions d'euros al Pla de dinamització comarcal.» No, en destinen 3 i mig, menys; suprimeixen, sembla –per això li demano la informació–, una part dels ajuts, precisament la que ve via préstecs, i en comptes d'incrementar els fons, perquè han incrementat les comarques, el que fan és incrementar les comarques, sí, però reduir els fons.

Per tant, honorable conseller, ens agradaria conèixer el seu parer respecte a aquesta qüestió.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li explicaré totes les accions que s'han portat a terme en aquests plans de dinamització comarcal, en el context, i després intentaré respondre en la mesura del possible a algunes de les preguntes que ha fet.

El Pla d'iniciatives de dinamització comarcal –s'ha de situar, s'ha de contextualitzar– es decideix a finals del 2007, en un moment en què encara ningú –ningú–, ni els més profètics, veien a venir una acceleració de la crisi tan forta com la que s'ha produït. I per tant es decideix en base a algunes situacions estructurals d'un cert desenvolupament econòmic, diguem-ne, aturat o al ralenti, que ja venien inclús d'etapes anteriors. Per tant, hi havia una problemàtica estructural que des del Govern volem abordar, i és per això que en aquest pla d'iniciatives, que finalment s'aprova a primers del 2008, té l'objectiu d'estimular l'activitat econòmica de quatre comarques que porten de forma estructural un comportament econòmic al ralenti; això en moments en què encara no hi havia crisi. Estem parlant de l'Anoia –amb uns índexs d'atur elevats normalment–, el Pallars Jussà, el Ripollès i la Terra Alta; el Ripollès també amb un cert índex d'atur i a les altres dues és un problema més aviat de despoblació.

Per tant, aquest pla d'iniciatives estava concebut com una eina per afavorir la vertebració del territori, compensar desigualtats i potenciar el desenvolupament de zones amb menys dinamisme. Aquest pla d'estímul, amb un període de vigència 2008-2010, està coordinat en cada comarca pel respectiu delegat o delegada territorial i té diverses línies: en primer lloc, avançar en el temps l'execució dels projectes d'inversió ja previstos, en la mesura del possible; en segon lloc, realitzar una convocatòria d'ajuts anual adreçada a actuacions de dinamització econòmica en dos àmbits: el sector públic, ens locals, i l'àmbit empresarial, empreses privades, i per a aquestes convocatòries el Govern destinava un total de 24 milions d'euros, 6 per comarca al llarg de tres anys, i el 75 per cent de l'import seria en forma de préstecs en condicions preferents i el 25 restant en forma de subvenció; en tercer lloc, també es feia un seguiment de les actuacions, així com resoldre les convocatòries a cada comarca mitjançant un grup interdepartamental coordinat pel delegat o delegada territorial que correspongués. Aquest era el plantejament del pla que s'ha anat desenvolupant.

Els resultats del pla dels dos primers anys de vigència. Concretament a la comarca d'Anoia, l'any 2008, s'han fet 4 actuacions subvencionades del sector públic, per un import de 124.000 euros; 9 actuacions subvencionades de l'àmbit privat, per un import de 376.000 euros; 20 actuacions en préstecs de l'àmbit privat, per un import d'1.695.000 euros; i l'any 2009, 2 actuacions del sector públic de 130.000; 10 actuacions de l'àmbit privat, per un import de 370.000; 24 actuacions amb préstec, per valor de 2 milions d'euros. Això pel que fa a l'Anoia.

Pel que fa al Pallars Jussà, 4 actuacions, per un import de 167.000 euros; 11 actuacions d'àmbit privat –el pri-

mer era públic, de l'àmbit privat el segon–, per 333.000; 14 actuacions de préstec, per un total 1,4 milions d'euros; i l'any 2009, 4 actuacions del sector públic, per 98.000 euros; 12 del sector privat, per 402.000 euros, i 13 de préstec, d'1,072 milions d'euros.

El Ripollès, any 2008: 4 subvencions públiques, per 300.000 euros; 5 de privades, per 200.000; 13 de préstec per 1,547 milions d'euros, i el 2009, 2 subvencions del sector públic, per 20.000 euros; 14 d'àmbit privat, de 431.000 euros, i 14 de préstecs, per 1,388 milions d'euros.

I, finalment, la comarca de la Terra Alta, el 2008, amb 2 actuacions públiques, per un total de 100.000 euros; 12 de privades, de 450.000 euros; 15 de préstec, per 1,8 milions d'euros; i el 2009, 1 actuació al sector públic de 150.000, 12 d'àmbit privat, 350.000, i 15 de préstec, d'1,567 milions d'euros.

Per tant, aquí hi ha el nivell d'actuació, que és important. Al costat d'això, tot i que el temps, diguem-ne, és curt, li podria llegir el llistat d'inversions públiques, algunes en procés d'execució, d'altres –evidentment, perquè el procés d'obra pública sempre té una certa lentitud, de vegades, en la tramitació– en procés de preparació, que van des de CEIP fins a instituts de secundària, fins a obra pública que s'està realitzant en diversos municipis d'aquestes quatre comarques. Si vol el detall, l'hi puc després facilitar.

En tot cas, com a exemple d'alguna d'aquestes actuacions, perquè s'entengui, perquè aquí parlem de xifres a vegades fredes, estem parlant d'una subvenció de 73.000 euros, per exemple, per a remodelació del viver d'empreses del Consorci Ripollès Desenvolupament; una subvenció de 50.000 i un préstec de 198.000 per a la posada en marxa del procés productiu d'una empresa a Ripoll dedicada a oferir solucions en el món de la robòtica; la subvenció de 25.000 per a l'ampliació de la xarxa de banda ampla en el municipi de Torre de Cabdella; subvenció de 50.000 i préstec de 168.000 per a l'ampliació i millora d'una formatgeria artesanal al municipi de Puigcerver; subvenció de 200.000 per construir un viver d'empreses a Gandesa; subvenció de 50.000 i préstec de 164 per a un celler de vins en el municipi de Batea; subvenció de 100.000 per a projecte bàsic de Campus del Motor de l'Anoia, a Castellolí, o subvenció de 50.000 i préstec de 200.000 per a una empresa del sector d'embolcallats, d'embolcalls, de Capellades, per ampliar les instal·lacions, etcètera. Per tant, això són exemples concrets de tot aquest gavadal d'intervencions que han fet aquests plans de dinamització comarcal. Després, si un cas, potser aprofitaré la rèplica per parlar de les Terres de l'Ebre, que vostè també ha deixat per al final.

Per què hi ha hagut alguns desistiments? És evident que en les actuacions en molts casos, potser sí que massa, les empreses o puntualment els ens locals proposants han desistit o hi han renunciat. En alguns casos és evident que les finances locals, bé, no estan en un moment molt boiant, i, per tant, ni que sigui a vegades per vies de finançament o d'endeutament, no s'hi poden atrevir. Si un cop és..., veuen l'ham, però després s'hi pensen

dues vegades i fan marxa enrere. I per tant això explicaria una part dels desistiments.

Vostè també posava sobre la taula el tema dels crèdits ICF. Aquí hi ha una reflexió, en aquests moments, a l'ICF, sobre precisament les problemàtiques que poden derivar-se del model tramitació dels crèdits. És evidentment que l'ICF en principi ha d'actuar de forma responsable, com una banca que és, i per tant tampoc pot donar crèdits si no van avalats d'una mínima solvència per part de qui els demana. Per tant, és evident que potser hi ha gent que recorre a l'ICF confonent l'ICF amb una via de subvenció a fons perdut, i no és això.

També és cert, però, que amb tota probabilitat caldrà millorar –i en això s'hi està treballant– que algunes de les línies pensades per a la indústria, per a l'empresa, probablement caldria que tinguessin una tramitació que fos més sensible als programes industrials, als plans industrials, a la trajectòria empresarial, a l'hora de prendre la determinació, que no fos una anàlisi estrictament comptable. I en això estem treballant, al consell d'administració en el qual participen diversos departaments de la Generalitat, per reflexionar si les ofertes que s'han fet fins ara són exactament totes les que convindria o no.

Però també li reconec que, deixant clar que això és una banca i que, per tant, aquí no es regala res que no vingui amb un mínim aval, és cert que s'ha de fer un esforç complementari perquè la sensibilitat industrial millori, en el sentit que algunes línies de crèdit realment siguin més accessibles i no provoquin, diguem-ne, marxés endarrere o simplement negacions que probablement, amb una visió més afinada que es tingués sobre la viabilitat industrial d'aquella empresa, no tindrien per què comportar decisions negatives. Però això és una problemàtica que en som conscients, que n'és conscient el conseller Castells i que s'hi està treballant per posar-hi solució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat... Pot fer la rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, torno a pujar al faristol, ara amb una certa sensació de..., jo no sé si és que potser no m'he explicat bé en la meua primera intervenció, potser vostè no m'ha entès bé. Miri, resumint el que li he dit al llarg dels deu minuts, no?, escolti'm, la propaganda està molt bé, però després volem que allò que es promet es compleixi. I això és el que li he vingut a dir: es van prometre una sèrie de coses que a la realitat no s'han complert.

I vostè puja aquí i ens dóna la relació dels ajuts que s'han donat. No, si ja els tenim, si ja els sabem, si ja els coneixem. I els que hi han renunciat, d'aquests que vostè ens ha llegit? I els que no s'han atorgat, dels que vostè ha llegit? Perquè, miri, jo no havia comptat encara les administracions públiques que havien estat mereixedores de subvencions i que també hi han renunciat. Veig que n'hi han; haurem de preguntar quantes d'aquestes administracions hi han. Perquè veig que les rebaixes no

són només cosa que estiguem en el mes de gener, sinó que ha sigut cosa de tots aquests plans de dinamització comarcal. I precisament aquest és el missatge que li estàvem enviant.

Si el Govern té una disponibilitat de 24 milions d'euros per ajudar unes comarques que es considera que necessiten un esforç per tirar endavant, per generar activitat econòmica, utilitzem-los bé; utilitzem-los tots i utilitzem-los bé. No ens consola que estalviem en això, perquè en aquests moments el país no necessita estalvis en això, necessita esforços. I aquest és el missatge que jo he intentat traslladar-li. Si vostès estan disposats a fer un esforç, fem-lo, a *tope*, al cent per cent, ajudant a qui sigui, però no ens conformem amb els estalvis. Perquè al final resultarà que dels 24 milions d'euros que havien d'anar destinats a aquestes comarques, justet, justet, justet arribaran a deu. I ben emprats són els deu, sí, però és que ens en queden catorze pel camí, i la situació del país no és perquè ens quedin recursos pel camí per incentivar l'activitat econòmica, i menys en aquestes comarques que tots reconeixem que necessiten una atenció especial. Això és el missatge que jo li vull transmetre i que he intentat transmetre en la primera part de la meua intervenció.

Escolti'm, sobre els préstecs de l'ICF, nosaltres no entrem ara en discussió sobre quin és o quin ha de ser el mètode de l'ICF o no; però el que sí que li diem és: constatat, com es va constatar immediatament després de la primera convocatòria, que podien haver-hi problemes en la concessió d'aquests préstecs, amb els avals i amb aquestes situacions, no diem «canviïn l'ICF» o «canviïn el sistema de l'ICF», no, canviïn el sistema d'ajuts, canviïn el sistema de convocatòries, canviïn el sistema de manera que aquests recursos que tenim disponibles puguin arribar a la gent i puguin crear llocs de treball, que, en definitiva, això és el que volem tots plegats. Reaccionem a temps, fem-ho. No canviem, si no podem o no podem fer-ho ràpidament o àgilment, la forma en què l'ICF dóna crèdits; d'acord, però sí que podem canviar les bases de la convocatòria. I és en aquest sentit que nosaltres venim aquí a portar-li un reguitzell de propostes; ho repeteixo, algunes ja les hem fet.

Primera, optimitzem els recursos que tenim disponibles, és a dir, si el Govern té una disponibilitat de 24 milions d'euros, escolti'm, i hi han 2 milions d'euros per convocatòria, esgotem els 2 milions d'euros per convocatòria, més quan hi han projectes. S'han quedat, li deia, 236 projectes sense cap mena d'ajut. Hi han projectes; de què ens serveix estalviar? Esgotem la convocatòria, adjudiquem tots els recursos –primera.

Segona, recuperem els recursos que ens retornen. Aquells préstecs que no han estat sol·licitats perquè han estat renunciats, aquelles subvencions que han estat també desistides, recuperem-los i tornem-los a injectar en la convocatòria del 2010. No perdem els recursos pel camí, que aquí el que interessa no és estalviar; el que interessa aquí és generar activitat econòmica, el que interessa aquí és crear llocs de treball, el que interessa aquí és dinamitzar aquestes comarques que, hi insisteixo, tots ho reconeixem, necessiten aquesta ajuda especial.

Si els préstecs són problemes, minimitzem els ajuts via préstec i anem a una altra solució, més d'ajuts directes. No m'agrada la solució dels ajuts directes, ha de ser una situació excepcional, i vostè ho deia, s'han de demanar una sèrie de garanties, hi estem perfectament d'acord. Però la situació avui en dia ho necessita i ho mereix, i necessita aquest esforç i els ciutadans necessiten aquest esforç, perquè segurament altres vies de finançament estan més complicades, i, per tant, es donen les circumstàncies excepcionals necessàries perquè segurament fem un esforç reduint els préstecs i incrementant els ajuts directes.

Finalment, dotem adequadament els programes, no ens venguin sopars de duro dient: «Ara incrementem els plans de dinamització comarcal a totes les comarques de les Terres de l'Ebre, i els donarem 3 milions i mig d'euros.» No, escolti'm, perquè abans d'això havien de destinar 8 milions d'euros a quatre comarques, 8 a quatre comarques; i vostès ho amplien, de 8 ho amplien a 3,5, i a més a més l'àmbit territorial també l'incrementen.

Escolti'm, nosaltres creiem que és una oportunitat perduda i que estaria bé que no fessin tanta propaganda i intentessin buscar entre tots les mesures eficaces perquè realment aquests diners, aquests recursos arribessin als ciutadans i en traguessin profit, no per a ells, sinó per al conjunt de la societat catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Bé, senyor diputat –gràcies, senyor president–, jo ja li he dit que estem mirant de millorar algun tipus de mesura per facilitar un accés al crèdit que sigui més flexible que l'actual. Per tant, en això hi estem treballant, i alguna solució donarem al respecte.

En el que jo no estic d'acord amb vostè és quan diu que hem disminuït el suport; això, en absolut. L'ampliació de noves comarques als plans de dinamització comarcal, en aquest cas, les comarques de les Terres de l'Ebre, que no hi eren, va acompanyada, òbviament, del pa sota el braç, eh? Estem parlant d'afegir, el Govern, 6 milions d'euros addicionals als 2 inicials, 2 milions per comarca, 0,5 per subvenció, 1,5 en préstecs, de 0 per cent d'interessos, amb novetat, que és que els préstecs són amb dos anys de carència i vuit d'amortització. I aquí s'han d'afegir els diners que es van aconseguir del Govern de l'Estat, a partir d'una esmena presentada pel grup que dona suport a aquest Govern, i que facilita que hi hagi un complement que precisament el que fa és donar un paquet important d'intervenció a les comarques de l'Ebre.

Concretament en aquestes comarques, com ja li he anunciat que li comentaria, el pla, que és recent, s'està desplegant amb tota normalitat i ataca tots els camps possibles: des de les accions de desenvolupament de sòl industrial en el polígon Catalunya Sud, amb diverses fases, en el polígon del Molló, en el polígon de les

Camposines, a l'estació de mercaderies de l'Aldea, en el polígon industrial de la Sénia, en el polígon industrial Vall de Vinyes i en el polígon de les Forques; a tots ells hi ha una sèrie d'iniciatives que s'estan portant a terme ja enguany.

Després hi ha un paquet, com deia, que és pròpiament el Pla de dinamització comarcal, que s'aplica i s'amplia en aquestes comarques.

Després hi ha accions de política industrial, aquí a partir dels fons del Ministeri d'Indústria, en conveni, en col·laboració amb l'agència Acció, que aquests mesos està fent una tasca capillar, de recorregut del territori, de connexió amb les empreses una a una, per fer un treball de camp clar. I a partir d'aquí, doncs, es concretarà aquest tipus de suports, tant en infraestructures públiques d'indústria com en privats, que està acompanyant de prop l'impuls a les noves inversions. D'algunes no puc dir noms i cognoms, però estem parlant de diversos centres comercials, per un cantó, d'alguna iniciativa en l'àmbit turístic, alguna iniciativa en l'àmbit agroalimentari, en l'àmbit metallúrgic, en l'àmbit dels serveis socials i de les residències. I, per tant, hi ha a la vista i al llarg del 2010 hi haurà bones notícies en creació de llocs de treball a les Terres de l'Ebre.

En sisè lloc, o en cinquè lloc, les polítiques de suport a l'entorn de creació d'indústria, la creació d'una xarxa de viviers d'empresa que s'està posant en marxa i s'està completant a partir de les que hi havia, juntament amb les noves de Tortosa, la Galera, la Sénia i Gandesa i d'altres ajuntaments que també, d'alguna manera, participen en aquesta proposta: Deltebre, Amposta, Santa Bàrbara, Móra la Nova, etcètera, Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre, de la Terra Alta, i algunes cambres de comerç.

Al costat d'això, tota la inversió del Departament d'Obres Públiques, que s'està, doncs, accelerant. En execució hi ha –aviat..., no sé si s'està a punt d'inaugurar la d'Horta de Sant Joan– Vinallop-Ulldecona, pont de Sant Jaume - Deltebre; a executar també el tercer carril de la C-44 a Tivissa, i projectant el desdoblament de l'eix de l'Ebre, variant de Gandesa, variant de Sant Jaume, Riba-roja i Mequinensa.

I finalment, també l'actuació en l'àmbit portuari amb l'ampliació de molls al port de la Ràpita, les Cases d'Alcanar, Deltebre, els embarcadors de l'Ebre i el port de la Cimentera.

Per tant, les Terres de l'Ebre és un model de com en un cas, diguem-ne, d'emergència com el que s'ha donat, pel creixement de l'atur, hi ha una intervenció de dinamització que se suma a l'anterior Pla de dinamització de Gandesa, de la Terra Alta, ajuntant-hi tres comarques més i programant un disseny interdepartamental que afecta totes les inversions de tots els segments d'aquest Govern i que, a més a més, doncs, s'orienta, amb les partides obtingudes del Govern de l'Estat, a donar suport explícit a les empreses d'aquestes comarques –a totes, no les que estan fotudes, perquè això seria relativament, diguem-ne, fàcil o no–; les que estan bé, perquè creixin, perquè del que es tracta..., la millor fórmula és ajudar les que estan tocades, però ajudar a disparar-

se, a desenvolupar-se aquelles que són sòlides, perquè probablement són aquestes les que ens ajudaran a crear més ràpidament llocs de treball.

Per tant, jo crec que estem fent la feina ben feta. Sempre és de lamentar que hi hagi algun element burocràtic que impedeixi l'accés a algun dels ajuts, i mirarem de posar remei si hi ha algun d'aquests termes que comprovem que segur que es pot millorar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula...

Interpel·lació

al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme relatives al món local (tram. 300-00254/08)

...per substanciar el tretzè punt de l'ordre del dia, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull, per fer la interpel·lació sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme relatives al món local.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Conseller, hem volgut fer-li aquesta interpel·lació, de fet hem volgut tornar-lo a interpel·lar, arran d'un tema concret, en aquest cas, com a conseqüència de com ha acabat finalment el tema del pla de les Hortes de la Roca del Vallès; un cas que per ell mateix ja mereix que el Govern sigui interpel·lat, però, a més a més, amb el pas del temps, aquest cas esdevé paradigmàtic, des de molts punts de vista, de com actua aquest Govern. Si recordem com va anar aquella primera interpel·lació i recordem el que vostè va dir i, sobretot, va asseverar, entendre que avui el tornem a interpel·lar.

A la tramitació del canvi de planejament d'aquest sector del pla de les Hortes es va produir una successió de fets i d'acords per part del Govern municipal d'aleshores, de la Roca, que vam qualificar –ho deu recordar– de tupinada. I ens vam trobar amb una actitud –la seva, conseller– que va consistir, d'una banda, a mirar cap a un altre cantó en aquest cas concret, tot i estar avisat per activa i per passiva que s'estava coent aquesta tupinada allà, i per l'altre, com a conseqüència d'això darrer, conseller, vostè va utilitzar una vara de mesurar radicalment diferent en el fons i en les formes a la Roca, tot i ser pitjor, que la que va aplicar a un altre municipi. La diferència és que a un lloc, a la Roca, governava el PSC; a l'altre, en aquest municipi, governava Convergència i Unió.

Els fets, recordem-los, són els següents: un regidor socialista, el vot del qual és del tot decisiu per fer prosperar la modificació del canvi de planejament, el resultat del qual suposaria un clar benefici i millora per a un dels seus parents directes, en concret el seu pare; en comptes d'abstenir-se en tot el procés, el regidor fa efectiu el seu

vot fins a cinc vegades en els diversos tràmits i acords que es prenen referits a aquest, sense el qual no hauria estat possible que això prosperés.

Davant d'això, tant des dels grups de l'oposició de la Roca, a través de cartes dirigides personalment a vostè, conseller, on personalment se l'informà del que s'estava coent; com també des d'aquest grup parlamentari, a través tant de preguntes orals en comissió, com escrites, etcètera; com també des de respostes per escrit d'altres conselleries; com també des del mateix director general d'Urbanisme d'aleshores, en declaracions que deien que potser no s'havia estat prou al cas, vostè va i, en comptes de rectificar i d'aturar-ho, ho obvia, i per si fos poc, i una mica amb allò de *quién dijo miedo*, doncs, menyspreant els serveis jurídics de la Generalitat, encarrega un informe jurídic extern per mirar de donar certa cobertura a la seva decisió, per tal que aquest canvi de planejament pogués tirar endavant. Aquesta és la síntesi dels fets. I tots ells, absolutament tots ells, doncs, perfectament documentats.

I, com no podia ser d'una altra manera, surt una sentència que, òbviament, anul·la la seva resolució. I nosaltres, arran d'aquesta i de tots aquests precedents, què fem? Doncs, l'interpel·lem. I amb què ens trobem? Doncs que vostè, conseller, en comptes d'entonar un cert *mea culpa*, de manifestar un cert propòsit d'esmena, en comptes de fer això, que seria el que davant de tanta evidència se'n podria esperar, va i, com ja ens té acostumats, amb un to absolutament categòric, ens diu al respecte el següent, i li ho llegeixo, diu: «Tractant-se d'una sentència recurrible, vostè» –deia, referint-se a mi– «com a mínim ha comès una imprudència. Li recordo» –em deia– «que contra aquesta sentència es pot recórrer en cassació i en unificació de doctrina, i que l'ajuntament, la conselleria o els particulars afectats tenen encara l'opció de recórrer contra aquesta sentència.» Ens va dir això, conseller.

Doncs, bé, conseller, ara aquella primera sentència ha esdevingut ferma. I per tant es declara la nul·litat de la seva resolució i en conseqüència queda anul·lat també aquest planejament.

Conseller, ja li vam dir que tard o d'hora les coses posarien les coses al seu lloc, i per això avui el tornem a interpel·lar i per això som avui aquí, perquè justament va ser vostè qui ho va deixar obert, dient que el que es posava en evidència en aquella primera sentència no era tal, perquè no era ferma. I ens venia a dir allò d'on anàvem nosaltres a interpel·lar-lo sobre això, que què ens havíem cregut.

A vostè, aquell argument tan poc sòlid, que la sentència no era ferma, tot i les evidències dels fets, li va servir per sortir del pas i defensar el que als ulls de tothom és indefensable. Però ara aquest argument s'ha esfumat i ja no existeix. I com que ni un servidor ni el seu grup parlamentari volen quedar i volen passar per imprudents, tal com vostè ens va titllar, doncs, entendre que de nou tinguem un debat, sense distraccions ni sense excursions en el dret processal. I sobretot perquè, com li deia, ara, conseller, el cas del pla de les Hortes, per com es va gestar, és el paradigma de moltes coses, no sols pel contingut dels fets ocorreguts, sinó que, a més a més,

casualitats o no de la vida, no deixa de ser paradigmàtic que el *tempo* hagi fet coincidir aquesta clara desautorització de la seva actuació amb el moment en què curiosament el Govern s'ha erigit en el gran impulsor i el garant de la legalitat urbanística i de la lluita contra la corrupció i la transparència a través d'un reguitzell de mesures, mesures del Govern, és clar, que, com ja vam posar de manifest, totes elles estan pensades i dissenyades per ser aplicables i exigibles als altres, però ni una, ni una d'elles, que sigui exigible al Govern, ni de major exigència ni de re; tot de cara als ens locals o de cara als particulars.

I dic que és paradigmàtic perquè precisament el cas del pla de les Hortes, ara ja amb sentència ferma, no és ni de bon tros cap exemple ni de transparència, ni de legalitat, ni de lluita contra qualsevol llavor –qualsevol llavor, ho repeteixo– que pugui ser percebuda o acabi derivant en petites o en grans corrupteles. I el sectarisme en matèria urbanística, que és el que ens ocupa avui, pot acabar sent la llavor de tot això. I per això també l'interpel·lem, per alertar que no es pot o no s'hauria de seguir per aquesta via.

En la lluita contra la desafecció política, en mesures a favor de la transparència i de lluita contra la corrupció urbanística, a tallar de soca-rel qualsevol dinàmica d'aquestes, en tot això, com en tot a la vida, tan important com les accions i les normatives que es puguin emprendre, tan important com això, ho són les actituds. I vostè, conseller, en el cas concret del pla de les Hortes, ho ha d'admetre, ha fallat tant en les accions com en les actituds.

I precisament per això, conseller, l'objectiu d'aquesta interpellació, fixi's, no és altre que donar-li l'oportunitat d'esmenar la plana, de reconèixer el seu error, tant pel que fa a les accions com a les actituds, i que ens digui com i de quina manera i amb quines mesures garantiran que casos com aquest no es repeteixin, i si en coherència amb això concretaran alguna mesura que no afecti sols els altres, sinó que garanteixi que el Govern de la Generalitat sigui més transparent, més diligent i menys sectari en matèria urbanística, i que la manera d'actuar d'aquest formi part de la solució i no pas formi part del problema, com ha passat en el cas del pla de les Hortes.

Li oferim aquesta oportunitat, amb aquesta interpellació, conseller, perquè, si no és així, si vostè es manté en els seus tretze, en l'estil i en el to de la primera interpellació, el que estarà certificant, que tot això que ha impulsat el Govern, i aprovat, referit a mesures a favor de la transparència i la lluita contra la corrupció en matèria urbanística és pura cosmètica, pura fugida endavant per sortir del pas, del context i de les circumstàncies.

Li recordo novament, conseller, que també per això aquest cas és paradigmàtic i simptomàtic de la gran diferència o del gran abisme que hi ha i que pateix aquest Govern entre el que seria anuncis, proclames i fets, entre allò que és exigir als altres i allò que és exigir-se a un mateix. Fixi's que vostè, conseller, va tenir fins a cinc avisos diferents, en el temps, perquè s'aturés aquesta tupinada que s'estava cuinant, i vostè res de res, al revés.

I a més resulta que, quan l'interpel·lem, després d'una sentència, per vostè els dolents són, no els que van fer això, sinó els que ho denunciaven.

Vostè pensa que amb actituds com aquesta, i en aquest cas com un cabàs, i sobretot sense rectificar ni voler reconèixer el més mínim error, vostè pensa que la gent pot creure que aquestes mesures tan anunciades que han aprovat van seriosament i són creïbles? Al contrari, l'efecte és l'invers. Per això és important que també rectifiqui i reconegui l'error.

Fixi's, conseller, que no situem aquí el tema amb un genèric, amb una cosa etèria, amb una perdigonada, en un ventilador que pot deixar l'ombra de dubte sobre tothom, no, no: un cas concret en un municipi en concret, unes persones concretes i unes actuacions concretes, així com també la mala o la manca de reacció sobre aquest, la seva volguda manca de reacció sobre aquest.

Per ser creïbles, conseller, la gent ha de veure i percebre que és l'acció política la que posa les coses al seu lloc i no pas veure com s'ha d'esperar que ho acabi fent la justícia com en aquest cas. Per ser creïbles cal que l'exigència comenci per un mateix.

Per això, conseller, ens agradaria que la seva resposta avui fos radicalment diferent de la de l'altra vegada, de la de la primera interpellació. L'altre cop va sortir aquí i em va dir que era un imprudent perquè la sentència no era ferma –ara això ja no ho pot dir, està clar– i va dir que havia comès quatre falsedats –a hores d'ara encara espero quines, perquè va dir: «Ara no toca, això», però va dir que jo havia comès quatre falsedats–, però no va entonar ni un bri d'autocrítica ni un mínim de compromís de major autoexigència; al contrari, va ser fidel a aquesta tònica a què ja ens té acostumats el tripartit de voler-nos arrossegar cap a aquella dinàmica que resulta que es pot actuar malament però no es pot denunciar que s'actua malament, que es pot enganyar però no es pot dir que s'enganya, que es pot malgastar però no es pot dir que es malgasta.

Per això, i per acabar, conseller, i abans que pugi al faristol, modestament, i de cara al discurs que es pot transmetre no només portes endins sinó també portes enfora, li demano, de veritat, que es faci un favor a vostè mateix; li ho dic amb tota cordialitat. En quin sentit? Doncs, en el sentit que pensi no tant en qui l'interpella, en quin grup l'interpella, sinó que pensi més, conseller, sobre el que se l'interpella, perquè segurament així li serà menys difícil reconèixer errors i, sobretot, el més important, li serà més fàcil esmenar-se i prendre compromisos clars i tangibles de cara al futur en aquesta matèria, i que segurament és el que més pot interessar a la gent. Però evidentment fa falta que hi hagi uns fonaments i unes dosis de credibilitat, que hi hagi noves accions però també noves actituds, per tal que, conseller, el sectarisme s'aparti i desaparegui de la preservació de la legalitat urbanística, perquè és d'això que estem parlant, i és això el que cal corregir, i és això el que cal eradicar de l'acció política.

Res més. I moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, no tinc absolutament cap inconvenient a reconèixer, senyor diputat, que si la seva interpellació anterior l'havia conceptuat d'imprudent, i podria afegir fins i tot en aquell moment de temerària, avui la seva interpellació ha sigut caracteritzada per una extrema prudència. I per tant la prudència amb què vostè ha intervingut em porta a mi també a mantenir una actitud també d'extrema prudència, per tal de reconèixer, només de començar aquesta interpellació, aquesta resposta a la seva interpellació, que és absolutament cert que ens trobem ara davant d'una sentència inapel·lable. No vull pas dir que no fos apel·lable en el seu moment; dic que ara ja no es pot apellar. En el moment que vam substanciar aquella interpellació ho era, i ho fou, però ha deixat de ser-ho. Què ha passat? També parlem una mica dels fets, i després intentaré parlar del capteniment i de les actituds que vostè em demanava.

Vostè sap i recorda que amb relació al procediment administratiu endegat per l'Ajuntament de la Roca del Vallès amb relació a aquest sector es produeixen un conjunt de recursos, alguns d'ells per la via contenciosa, d'altres per la via del recurs d'alçada, que és en el qual intervinc d'una manera directa jo mateix. Però, pel que fa a la via contenciosa, la sala desestima el recurs pel que fa a l'aprovació inicial –10 d'octubre de 2007–, mentre que la sentència de què estem parlant avui, que és la rellevant amb relació a tot el que estem parlant, és de 21 de febrer de 2008.

La sentència de 21 de febrer de 2008 declara la nul·litat dels acords d'aprovació provisional i definitiva –estem d'acord– i considera que són nuls, l'aprovació provisional i la definitiva, perquè un regidor, concretament el regidor d'urbanisme, que en el seu moment va ser també alcalde, posteriorment, incorre en causa d'abstenció.

La sentència no qüestiona l'ordenació urbanística proposada, i es remet al posterior acord d'aprovació provisional sempre que, sigui quina sigui aquesta aprovació provisional, es respecti el règim legal establert en l'adopció d'acords sense incórrer en causa d'abstenció. Diu: «No entro en el fons» –el tribunal–; «considero que vostè, conseller, es va equivocar i que l'ajuntament també es va equivocar, entenent que no hi havia causa de nul·litat pel vot rellevant del regidor que hi tenia interessos a través d'una propietat del seu pare, que representava el 3,76 per cent de la propietat d'aquell sector en què hi havia un procés de requalificació per passar de setanta-quatre a 221.»

Què passa a partir d'aquell moment? D'aquell moment fins avui no hi ha absolutament cap novetat, la sentència és la mateixa, llevat que el tribunal finalment el 9 de novembre de 2009 comunica el testimoniatge de fermesa de la sentència i el 30 de novembre el director general

d'Urbanisme publica al diari oficial de la Generalitat de Catalunya la sentència.

A partir del 30 de novembre de 2009, ens trobem, doncs, davant d'una sentència ferma i que ja no és apel·lable. Vol dir que, entremig, els particulars que tenien la majoria en el sector de les Hortes de la Roca del Vallès van entrar i posteriorment retirar el recurs de cassació –és així–, mentre que el Govern de la Generalitat de Catalunya no va presentar recurs de cassació.

El tribunal diu, doncs: «El regidor s'hauria d'haver abstingut d'intervenir en la votació.» No discutiré la sentència.

Pel que fa al criteri a través del qual el Govern de la Generalitat va mantenir que no hi havia motiu per incórrer en causa d'abstenció, li he de dir que vam creure que, per dret comparat i també per coneixement dels fets, i amb l'assessorament jurídic de diferents persones, del departament, de fora del departament, i fins i tot amb l'informe de la Secretaria de l'Ajuntament de la Roca del Vallès en el moment que es produeix l'aprovació inicial, nosaltres vam creure que no hi havia causa d'abstenció, entenent que el percentatge de propietat directament vinculada a la familiaritat amb el regidor no era prou rellevant pel que fa al benefici que pogués produir i entenent, per tant, que aquesta no era causa d'abstenció.

Hem d'acatar la sentència, que respectarem i aplicarem, per això l'hem publicada –no podíem altra cosa–, però en canvi queda clar també que el criteri de les assessoreries jurídiques diferents no és exactament el mateix.

Vostè diu: «Aquest és un cas paradigmàtic.» No, no ho és –no ho és. No ho és. Vostè diu: «Això és característic de l'urbanisme sectari que practica el Govern de la Generalitat de Catalunya.» No és veritat. Una cosa és una cosa, la sentència és ferma, és inapel·lable, i ens diu que havíem d'haver declarat la nul·litat d'aquell acord –d'acord–, però per altra banda vostè diu: «Es que vostès actuen sempre així: no ho van fer en un altre ajuntament perquè era de Convergència, ho van fer en aquest perquè era del PSC.» No.

El convido a fer un repàs de tots els contenciosos haguts i per haver, a fer un repàs dels cinc mil expedients que passen per les comissions d'urbanisme de Catalunya cada any –territorials i la central–, i a analitzar a la llum de la legalitat urbanística i dels criteris suposadament polítics que vostè diu que apliquem si hi ha o no hi ha un decantament esbiaixat de caràcter polític en les polítiques urbanístiques que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I li dic que no, que no ens mouen ni ens mouran mai i no ens han mogut en el passat les sigles que hi hagi al darrere de la majoria de govern. Ens mouen, sí, el respecte a l'autonomia municipal, el criteri dels serveis jurídics, els principis defensats de la legalitat urbanística, i ens mou la mateixa tramitació dels expedients urbanístics fets per les majories corresponents dels governs municipals en cada cas, i ens mouen, naturalment, les característiques de l'ordenament urbanístic proposat, el volum d'aquestes característiques i la relació entre aquestes característiques i els criteris del programa de

planejament urbanístic de la Generalitat de Catalunya que tenen uns objectius de caràcter general, que són: reduir el consum de sòl –limitar vull dir, no reduir, no es tracta de reduir, es tracta de limitar el consum de sòl–, de compactar el creixement, d'evitar la dispersió, d'assegurar la cohesió social i territorial, de firmar un model de creixement ordenat i sostenible, d'assegurar que aquest país creix però creix bé, d'integrar les infraestructures en una matriu d'ordenament i de planificació territorial que s'està fent, i de desenvolupar d'una forma inexorable un programa de planejament en què se situen els set plans territorials parcials, els plans directores territorials i un conjunt de gairebé vint-i-un plans directores urbanístics que són el marc general en què se situa la política urbanística del Govern de la Generalitat de Catalunya afegint-hi el programa específic d'aprovació de cent quaranta instruments de planejament de cent quaranta municipis que no tenen planejament urbanístic vigent i que no l'han tingut en els últims trenta anys.

I el Govern de la Generalitat de Catalunya creu que és la seva obligació acabar íntegrament el programa de planejament territorial i acabar aquesta legislatura sense ni un sol ajuntament que no tingui un instrument de planejament. I ho fem a través d'aquesta planificació i de l'acció quotidiana del Govern i de les comissions territorials d'urbanisme i de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya que es mira els expedients a la llum de la legalitat urbanística i de la seguretat jurídica, i no és pas amb cap esbiaixament polític que mai no ha pogut, de cap de les maneres, el Govern de la Generalitat des que governa una coalició de tres partits polítics, l'any 2003.

El president

Senyor diputat, té la paraula. Senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Conseller, l'única diferència entre la seva resposta d'avui i la de l'altre dia, en tot cas, és el to però no el fons, que ens segueix preocupant. Vostè ha volgut tornar a fer una explicació més pròpia del conseller de Justícia que no pas de Política Territorial, una excursió pel dret processal explicant-nos tots els passos que ha seguit això i el tema no es tracta d'això.

Per què diem que vostè va actuar sectàriament en aquest cas? Doncs, per una cosa molt clara, conseller. Això no és una de tantes resolucions que es troba a la seva taula que ha de firmar, no. Vostè i jo vam tenir un debat en comissió i el vam avisar. Vostè va rebre escrits de la Roca del Vallès avisant-lo que això que algú li havia fet creure, perquè vostè ho havia dit, que, ui, aquests són uns terrenys que vénen, que el seu pare era pagès... I li deien: «Escolti, que aquí no s'hi ha plantat mai ni una col, que això es va comprar abans de requalificar aquests terrenys...» De tot això vostè estava avisat, i vostè davant de l'evidència en comptes de rectificar, en lloc de parar-ho a temps què fa? Encarrega un informe extern. No em digui que es va consultar tothom per la Roca del Vallès, perquè a la primera interpellació em va dir: «Però si aquí la justificació era si la mida és petit:

» I vam dir: «Bé, i ara què hem de promoure? El minifundisme especulatiu? Hem de promoure això?» Ara ens diu que no, que es va consultar tothom. Conseller, que tinc aquí els escrits. Quan nosaltres li diem una cosa la tenim documentada i aquí ens diu que s'ha de disposar d'un informe extern atesa la manca de mitjans personals i materials que té la conselleria. Inaudit que s'hagi d'encarregar això, un informe que era per donar-li aquesta cobertura.

Nosaltres l'acusem de sectari, conseller, perquè vostè en un altre municipi, és que va fer ostentació i va posar l'ombra de dubte sobre un regidor en concret, i va ser vostè en roda de premsa inclosa que ho va aturar. L'acusem de sectarisme perquè diu que a la Roca del Vallès «respectem el criteri del secretari municipal», com no pot ser d'una altra manera, però en canvi a Tarragona, per exemple, vostè no va tenir el més mínim problema per no respectar el que deia l'informe del secretari. És a dir, tota una cadena de fets que coincideixen en el temps que demostren que allà va haver-hi sectarisme. No és una resolució més, a vostè n'hi vam parlar moltes vegades i el vam avisar, i vostè no obstant això es va mantenir en els seus tretze.

La sentència, que ens ha anat explicat tots els passos processals, la sentència diu una cosa que a vostè l'hauria de fer reflexionar, diu: «En este sentido de control de legalidad tuvo que actuar la Administración autonómica, por lo que debe prosperar la nulidad.» Li diuen que vostè hauria d'haver actuat intentant controlar això. És a dir, la sentència aquesta no només se situa en el tema de l'abstenció sinó que és una desautorització clara cap a vostè.

Hi havia respostes del conseller de Governació d'aleshores que deia que no es podia votar, que això era motiu de denúncia, i vostè no va fer res. I surt aquí i diu, abaixa el to però diu: «Nosaltres no ens hem equivocat absolutament en res.» I és per això que nosaltres li diem, miri, el temps ha fet coincidir en aquell moment a la primera interpellació aquests dos casos en què va aplicar una vara de mesurar totalment diferent: en una va fer ostentació que ho anul·lava i a l'altra –permeti'm col·loquialment li ho diré– es va fer el despistat tot i tenir tots els avisos. I ara coincideix que esdevé ferma la sentència per desestimació o pel que sigui i que vostès s'erigeixen com els grans garants de la transparència de la legalitat urbanística, etcètera, quan aquest és un «cas com un cabàs», li torno a dir, en què no hi ha hagut tot això.

És clar que l'acusem de sectarisme, conseller –és clar que l'acusem de sectarisme–, i és clar que ens agrada que vostè rectifiqués, perquè si no això no dóna cap mena de credibilitat. Vostè no ens ha dit què pensa fer la Generalitat per ser més diligent, totes les mesures que han pres, totes les mesures que han acordat, tot és de cara als altres. Però això és molt fàcil, ser més exigents amb els ens locals, ser més exigents amb els particulars, amb els promotors o el que sigui, i està molt bé, però i amb un mateix perquè no tornin a passar coses com aquestes? Conseller, són bastants les sentències que comencen a caure i que declaren la nul·litat, i moltes vegades si hi hagués una mica més d'atenció, si no

es tirés pel camí del mig, doncs, segurament aquestes coses no passarien. I no passa res perquè un reconegui l'error. Diu: «No reconeixeré la sentència», però justifica per què va actuar d'aquella manera. No hi donen més voltes, no ens facin més excursions cap al dret processal. Per tant, mantingui... que és el que nosaltres li donàvem l'oportunitat, d'esmenar i dir: «Sí, va haver-hi això, nosaltres ho reconeixem, no tornarà a passar i ho farem a través d'aquesta mesura i l'altra.» Si no, segueix sense ser creïble.

I no és que vulguem donar voltes sobre el mateix, però, conseller, entendrà que estem en un tema massa delicat i entendrà que nosaltres donem més valor a vegades a les actituds que a les accions. I ens sorprèn, i voldria que m'entengués perfectament la frase que li diré: ens costa d'entendre, i a mi particularment més, la contundència a reacció que hi ha contra uns fets que no estan jutjats i buscar trenta mil excuses a uns fets que sí que estan jutjats. Potser la diferència és que en un cas, de moment, espero que sigui així, i confio que no serà així, però els afecta directament; en un altre cas hi estan implicats d'una manera absolutament directa, com és aquest avui parlem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

L'he entès perfectament, senyor diputat, i li he de dir que en un cas i en l'altre ens mou justament el convenciment de la defensa de la legalitat dels tràmits administratius duts a terme pels ajuntaments, en benefici de la claredat i de la transparència dels tràmits que porten a terme tots els ajuntaments, de tots colors, donant preeminència, mentre no es demostrï el contrari. Estic disposat a admetre que en aquest cas un tribunal ens diu que es demostrï el contrari, que tenen raó les majories de govern, llevat que es demostrés exactament el contrari, que mentre hi hagi majoria en els acords de plens preval aquell acord, entre les cartes dels regidors de l'oposició o l'acord del Ple, aquest i qualsevol altre conseller, senyor diputat, com ens tenien molt acostumats, inclús en algun cas mal acostumats els consellers de Convergència i Unió, preval sempre l'acord municipal.

Ara, justament amb relació a això, senyor diputat, i com que jo estic disposat a reconèixer que ens vam equivocar en el cas concret de la Roca del Vallès, quedi clar –quedi clar– que ens interessa molt saber com és que des que és pública la sentència no s'ha produït cap acció des de l'ajuntament, ni cap acord per complir-la, en el sentit que s'ha de produir un nou tràmit d'aprovació provisional, en els termes que siguin, o de modificació, fent que es produeixi l'abstenció del regidor en qüestió, i esperem que això es produeixi, i, per altra banda, també seria molt interessant de conèixer com és que mentrestant –mentrestant– i amb el contenciós viu i amb el procediment en marxa l'Ajuntament de la Roca del Vallès ha girat quotes, ha donat llicències, ha construït

cedint els terrenys un institut d'ensenyament secundari i un gimnàs i ha adjudicat una rotonda que no figurava en el Pla parcial.

És a dir, crec que estem d'acord que caldria, naturalment, reconèixer que aquest regidor s'havia d'haver abstingut, però crec que ara l'Ajuntament de la Roca i el Govern de la Generalitat de Catalunya ens hauríem de posar d'acord en què fem d'un pla parcial que està totalment urbanitzat, executat per cooperació i que hi ha uns quants perjudicats que no tenen res a veure amb el regidor en qüestió que estan esperant que l'Ajuntament de la Roca i el Govern de la Generalitat de Catalunya els donin una solució.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

Hi ha hagut una demanda d'un canvi de l'ordre del dia, però ara mateix no el podem substanciar; per tant, la sessió es reprendrà a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Domínguez García i Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, i de Governació i Administracions Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'Avantprojecte de llei del cinema de Catalunya (tram. 302-00207/08)

Ho fem amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el debat generat entre els professionals de la indústria cinematogràfica amb relació a l'Avantprojecte de llei del cinema. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Diputats i diputades, Ciutadans presenta aquesta moció després de fer la interpel·lació al conseller Tresserras respecte al que llavors, l'any passat –perquè aquesta intervenció va ser la darrera al darrer Ple de l'any–, era una interpel·lació precisament perquè alguns ja sabíem el que podia passar. En aquella intervenció, si ho recorden, manifestàvem les males sensacions en aquell moment i el malestar que hi havia generalitzat entre el sector del cinema; hi havien hagut

manifestacions, podríem dir, privades d'aquesta situació. Jo crec que el Govern, fins i tot, era conscient, per la interpellació i la resposta del mateix conseller, que no s'estava..., o no s'havia trobat el consens necessari per tirar endavant, però sembla que aquest Govern té com a prioritat, amb consens o sense consens, tirar endavant aquesta llei.

Per tant, nosaltres vam presentar aquesta interpellació, perquè coneixíem aquesta situació, i casualment, des del punt de vista cronològic, ahir mateix ens llevàvem amb les portades dels diaris a Catalunya, doncs, amb aquesta vaga que faran el dilluns pràcticament la totalitat dels cinemes de Catalunya en protesta per aquest Projecte de llei del cinema. Què vol dir això? Doncs, que segurament la inquietud no era, com deia el conseller, ni de Ciutadans, ni del PP, ni d'un grup determinat, sinó que la preocupació és d'un sector que creu que aquesta llei..., i no ho dic jo, són paraules literals del representant del Gremi d'Empresaris del Cinema; literalment, diu: «Teniendo en cuenta la situación económica y financiera del sector, y comprobada la evolución de las empresas durante los últimos años, es evidente que la Ley del cine de Cataluña será su sentencia de muerte.» Això són paraules del president del Gremi d'Empresaris del Cinema. Per tant, ja no ho diu Ciutadans, ho diuen les persones que més interessos, lògicament, tenen perquè funcioni el cinema a Catalunya i dels quals depenen molts i molts llocs de treball a Catalunya.

Per tant, estem jugant amb un tema que comporta també llocs de treball, que comporta un sector econòmic amb una crisi, podríem dir, fins i tot més agreujada que la mateixa crisi que tenim, perquè és un sector que està des de fa temps en crisi, i el que estan demanant amb aquesta vaga..., fixi's, diuen: «Sí al català, sí al cinema, no a les quotes lingüístiques.» És a dir, el que està demanant el sector és que potenciem, com demanàvem nosaltres, que es potenciï el cinema català, que no és sempre el cinema doblat al català, sinó el cinema català, els seus creadors, les persones que estan en el món del cinema, rebin el suport, les ajudes de les institucions públiques, per poder dur a terme la seva tasca, que en definitiva és cultura, en definitiva és de tothom.

Per tant, nosaltres amb aquesta moció el que pretenem en definitiva és votar clarament un article que és el mateix que estan demanant amb aquest lema de «sí al català, sí al cinema, no a les quotes», volem que es suprimeixin aquestes quotes. I aquestes quotes volem que es suprimeixin nosaltres, des de Ciutadans, però aquestes quotes eren les mateixes que el PSC volia que es suprimissin l'any 98. És a dir, fa dotze anys, el Partit Socialista de Catalunya estava en contra radicalment d'aquestes quotes, creia que era un gran error intervenir dintre del sector i del mercat, creia que era un error pronunciar-se amb aquestes quotes, i avui el president Montilla creu que és una prioritat absoluta i creu que la forma d'aconseguir això és imposant i sancionant.

Doncs, nosaltres els diem al president Montilla i als grups que donen suport al Govern que les coses no s'aconsegueixen ni imposant ni sancionant. Les coses s'aconsegueixen ajudant, s'aconsegueixen donant, en aquest cas, ajudes al sector, s'aconsegueixen conven-

cent les persones, s'aconsegueixen donant llibertat perquè la gent esculli allò que vol, i no imposant, perquè no farem enginyeria social amb quotes ni amb sancions.

Ja sé que a molta de la gent que està aquí li agradaria veure una realitat que no s'adequa amb la Catalunya real, perquè la gent consumeix el cinema com li ve de gust, la gent consumeix l'oci com li ve de gust, i les persones que no volen consumir-lo, doncs, lògicament, necessiten, en aquest cas, llibertat. Alguns clamen aquest 3 per cent de consum de cinema en català, i alguns diuen que seria d'un 50 per cent. Doncs, miri, segurament ni una cosa ni l'altra, segurament hi ha més d'un 3 per cent de persones que volen consumir en català, com segurament hi ha més d'un 3 per cent de persones que volen consumir en versió original, com segurament hi ha molta gent que vol veure pel·lícules policiaques, però no hi ha un 50 per cent ni de pel·lícules policiaques ni en versió original ni de en català. Perquè les quotes, en definitiva, comporten una falta de llibertat per a un sector i, sobretot, pel mateix ciutadà, que ha de veure com, a més a més, es paga amb els seus impostos..., perquè això porta darrere, lògicament, un cost econòmic d'aquestes sales buides. Aquestes sales buides que diuen els empresaris, evidentment les pagaran els ciutadans de Catalunya amb l'impost que vostès pretenen posar a les butxaques dels ciutadans i del consum d'aquest cinema que ja està tocat de mort.

Per tant, nosaltres plantejem una moció clarament per suprimir aquestes quotes i aquesta intervenció en l'àmbit de l'empresa privada i en l'àmbit de la llibertat, i proposem, a més a més, que s'esmercin vostès, que busquin fórmules per trobar la manera que la gent que vulgui fer cinema en català..., cinema català, que no sempre és en català també, i les persones que vulguin consumir-ho trobin fórmules perquè no sigui ni amb la sanció, ni amb la imposició, ni amb la vara, sinó que sigui realment un mètode que conjugui la llibertat del mercat, la llibertat de les persones. I també crec que és la nostra tasca, trobar fórmules perquè sigui el que vol tothom, que és, en definitiva, poder consumir, però no a base d'imposició i sancions.

Per tant, acabo, senyor president. Després em pronunciaré sobre les esmenes que ha presentat el Partit Popular, que amplien en bona mesura alguns dels temes que hem aportat aquí, però sobretot amb la voluntat que avui els grups de govern i Convergència i Unió es posicionin dient si el seu mètode és el de la imposició...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...o és el mètode de la llibertat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les seves esmenes, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor..., bé, «senyor conseller» no; suposo que estarà fent altres tasques més importants que seguir aquesta interessant moció. Jo vull que es quedin amb aquest quadre (*l'orador mostra a la cambra un gràfic*); suposo que el coneixen, vostès que són molt coneixedors de la indústria cultural, de la indústria del cinema. Aquest quadre demostra com a Catalunya, principalment a Catalunya –i ho dic a tots, fins i tot a la portaveu de Convergència i Unió en aquests temes, que ara està assegurada amb Esquerra Republicana, amb la qual cosa suposem que ja sabrem cap a on anirà el seu vot–..., perquè a Catalunya la reducció d'espectadors de cinema a Catalunya, d'un 15 per cent a tot Espanya, a Catalunya és del 22 per cent. Vull que se'n quedin..., perquè aquells que no veien la crisi, que fa poc fins i tot veien *brotes verdes*, coneguim quina és la situació real del cinema. Amb la qual cosa dividiré la meua intervenció i la presentació de les esmenes en dos punts fonamentals.

Primer. En situació de crisi, quan els cinemes estan perdent diners, quan els productors estan perdent diners, quan els distribuïdors estan perdent diners i quan els exhibidors estan perdent diners, no és el moment de fer més intervencionisme en el mercat i obligar la gent que perdi més diners. Això és un primer punt; és un primer punt, senyora Camats. Parli amb els exhibidors, que coneixen molt bé el seu negoci, més que nosaltres, més que qualsevol de nosaltres, dels diputats que estem aquí.

Un segon punt. Nosaltres no acceptem..., ho hem dit sempre, escolti, hi ha un problema de cinema en català a Catalunya? Sí. Qui ho nega? Ningú. El Partit Popular no ho negarà; un 3 per cent és inadmissible. Hi han solucions que han donat els exhibidors per corregir aquesta situació? Sí. L'han donat: una solució de pantalles privades de Catalunya per a exhibició de cinema amb català, que l'han donat els mateixos exhibidors. I convido aquesta dreita liberal que es diu Convergència i Unió, de no-intervencionisme en el mercat, que faci cas precisament d'aquest mercat que els està dient que no vol intervencionisme, que no vol quotes i que no vol sancions.

Els recordo una altra cosa: ja tenen un 25 per cent d'imposició, d'intervenció, per emetre pel·lícules europees, espanyoles, catalanes; ja el tenen. És a dir, sobre aquest 25 per cent, a sobre hi estem posant un altre 50 per cent. Imagini's, quin intervencionisme en un mercat que és privat. No estem a favor de les quotes i les sancions.

Però és que aquest debat s'uneix amb el debat que vam tenir ahir al Parlament, amb el codi de consum. Vostès estan convertint la societat catalana en un *gran hermano lingüístico*; *gran hermano lingüístico*, senyora Camats. Què vol dir? Que a l'estil Rubalcaba ens estan dient a tots els ciutadans, *al estilo Rubalcaba*: «Sé lo que dices y en qué lengua lo dices.» En això és en el que estan convertint vostès la societat catalana. És a dir, ara jo vaig al cinema, imagini's, em donen el tiquet en castellà: multa. Després, en comptes de «Cinema» posa «Cine»: multa. (*Rialles i remor de veus.*) Oh, i

tant, no rigui, no rigui: ahir en van posar un cas importantíssim, ahir van posar un cas importantíssim d'una persona que ha hagut de tancar perquè li van posar una multa. La pel·lícula no està en català? Multa. No detenen en català? Multa. *Un gran hermano* lingüístic, escolti'm! És inadmissible que en una societat liberal es facin aquestes coses.

Per tant, un principi bàsic: el Partit Popular de Catalunya està a favor que s'augmenti la presència del català als cinemes, però sense quotes, sense sancions, parlant amb tothom. I aquesta llei no és fruit del pacte, no és fruit del diàleg. I passarà una cosa insòlita, que ha passat només dues vegades a Espanya i que no passa arreu d'Europa, que és que els professionals, la gent que s'arrisca amb els seus diners a crear negocis, que és a qui hem d'ajudar per sortir de la crisi, tancaran. Ja ho va dir la nostra portaveu, Eva García, el dia d'ahir: els nois catalans, el proper dia 2, es quedaran sense veure *Harry Potter*, ni en català ni en castellà. Política brillant, política brillant d'aquest Govern.

On van les nostres esmenes? Doncs, a reconèixer que aquesta política no anirà enlloc; que no podem repetir, senyors de Convergència i Unió, els mateixos errors que ens va portar l'any 98, no podem repetir els mateixos errors. I sobretot demanem coherència al Grup Socialistes, que l'any 98 va dir que no al decret..., i recomano que repassin hemeroteques, per què van dir que no: perquè estaven en contra de les quotes i estaven en contra de les sancions. Per cert, va ser una de les condicions que vostès van posar per votar a favor de la Llei de política lingüística. Què ha canviat? Per què han canviat les conviccions profundes que tenien els socialistes? Potser perquè necessiten mantenir-se al poder, potser perquè necessiten mantenir-se a la cadira. Gran convicció del Grup Socialistes.

Cap a on van les nostres esmenes, per tant, senyor Rivera? Les nostres esmenes van a reduir l'intervencionisme; considerem inadmissible, sobretot en una època de crisi econòmica, l'intervencionisme que hi ha en el sector. I no només és l'intervencionisme lingüístic. Hi han altres tipus d'intervencionisme: per exemple, als articles 24 i 25, que parlen de la xarxa concertada de pantalles cinematogràfiques, xarxa concertada però que no nega que hi hagin cinemes públics –és a dir, competència deslleial als cinemes de Catalunya–, o la magnífica disposició final segona, que crea un impost –imagini's, quina cosa més absurda–, crea un impost als cinemes per repartir-lo als cinemes; és a dir, una cosa absolutament absurda i demencial.

Com és una mala llei –ja tindrem ocasió de parlar-ne–, és una mala llei, nosaltres votarem a favor de la proposta, de la moció, esperant que el senyor Rivera i el Grup Mixt ens acceptin les esmenes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cuminal.

El Sr. Cuminal i Roquet

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem fent just allò que vam quedar que no havíem de fer, que és tractar la Llei del cinema només per una vessant, la vessant de la llengua. I no ho dic perquè en aquests moments estiguem discutint una moció de Ciutadans; perquè això no és d'avui, això ja fa dies que dura. Permetin-me que els digui que crec que és una autèntica llàstima que, en un moment en què el cinema necessita una llei, el que s'ofereixi des del Govern sigui una llei de propaganda. Dins del món del cinema, el cinema de propaganda és dels pitjors gèneres que hi ha; pel que fa a les lleis també, perquè les lleis i la política han de ser pensades i fetes per aportar solucions, no per marcar un perfil de partit dintre d'un govern que fa aigües i que agnitza.

Les darreres setmanes, els de Convergència i Unió hem estat interpellats públicament per dirigents destacats d'Esquerra Republicana –el conseller de Cultura, el senyor Tresserras; el secretari de Comunicació del seu partit, el senyor Ignasi Llorente; el portaveu a Madrid, el senyor Joan Ridao; el secretari general del partit, el senyor Puigcercós; la portaveu parlamentària, la senyora Simó–, interpellats i acusats d'algunes coses que jo considero realment ben injustes, però que ara no vénen al cas. Perquè tant és cert que no s'hauria de centrar el debat de la Llei del cinema en la llengua com que per aquesta qüestió Convergència i Unió i Esquerra no ens hauríem hagut de barallar mai. No insisteixin a buscar-nos amb declaracions públiques, perquè no ens hi trobaran. Van dir que es volien reunir amb nosaltres. Doncs, posin data i anem per feina. Per més que hi insisteixin, per la llengua amb vostès no ens barallarem.

Que el percentatge que hi ha de llengua catalana al cinema és insuficient? Hi estem d'acord. Que és una injustícia que la gent no pugui escollir lliurement si vol una pel·lícula en català, en castellà o en versió original? Hi estem d'acord. Que davant d'una situació com aquesta el Parlament hi ha de fer alguna cosa? Hi estem d'acord. Que cal treballar per augmentar la presència del català al cinema? Totalment d'acord, i no només això: en aquest cas, com en molts d'altres, els de Convergència i Unió portem la motxilla plena; no amb l'èxit que ens agradaria, és veritat, i per això actuem amb humilitat.

I és amb humilitat que els diem que no és cap disbarat afirmar que hi ha diferents maneres de treballar per augmentar la presència del català al cinema i que com a força política preferim la seducció que la imposició, que preferim oferir a la indústria internacional i al sector de casa nostra l'augment de presència del català al cinema com una oportunitat per ser més competitiu i fer aquesta indústria més sostenible, que no pas com un problema. I tenim tot el dret a pensar així, i tenim tot el dret a dir-ho, perquè a nosaltres no ens fa falta marcar perfil; nosaltres, des de l'any 98, estem treballant per això.

En aquell moment, Esquerra es va oposar al decret perquè no volia subvencions al doblatge; en aquell moment, el Partit dels Socialistes es va oposar al decret perquè no volia sancions. Ara ens presenten una llei que

preveu sancions i subvencions. Benvinguts. Nosaltres som allà on érem l'any 98.

Preferim seduir que imposar i creiem que cal garantir la major presència del català al cinema. Si el Govern creu que la millor manera de fer-ho és amb el text que diu aquesta llei, no serem nosaltres qui ens hi oposem. I, senyors d'Esquerra, deixin de patir per nosaltres; els de Convergència i Unió som aquells que van crear TV3 i Catalunya Ràdio, i la immersió lingüística a l'escola i la Llei de normalització lingüística, i el Decret de català de l'any 98, i l'Institut Català d'Indústries Culturals, entre d'altres. Per nosaltres, en temes de llengua, no pateixin, sobretot quan qui tenen al seu costat són aquells que es van oposar a la majoria de coses que jo acabo d'anomenar.

Veient això crec que seria bo que des d'aquest faristol, tots els grups que donen suport al Govern es comprometessin a no tocar res del que diu aquesta llei que ha presentat el mateix Govern. Nosaltres insistirem a demanar una mirada àmplia al conjunt de la llei, i hi farem esmenes amb la voluntat de millorar-la. Perquè ja els ho he dit: a nosaltres no ens cal marcar perfil. Per a nosaltres, la llei del cinema no és una llei d'Esquerra; si és bona, hi votarem a favor perquè serà bona per al país, no perquè sigui bona per a un partit. I, senyor Rivera, ara li podria dir que, per tot el que acabo d'exposar, votarem en contra de la moció que vostè presenta, però tenint en compte que el seu partit va ser fundat, en bona mesura, com a rebuig i oposició a la política lingüística que fa la Generalitat de Catalunya des de l'any 1980, impulsada per Convergència i Unió, doncs, crec que és més honest dir-li que, en temes de llengua, vostès i nosaltres coincidirem ben poc.

Moltes gràcies, senyor president, diputades i diputats.

El president

Te la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats, permetin-me una prèvia. Senzillament voldria aprofitar la meua intervenció davant de la tribuna per explicitar un gest de cortesia parlamentària i donar la benvinguda a una nova diputada que s'ha incorporat en aquest Ple al nostre grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada Núria Carreras, de terres gironines, de Banyoles concretament. Benvinguda, i un bon treball en aquest últim tram de la legislatura.

Anem a la moció. Hi votarem en contra, com era d'esperar. La veritat és que jo tenia la presumpció que retirarien la moció, senyor Rivera i senyor López. Perquè no té sentit presentar una moció instant el Govern a modificar una cosa que ja no està en mans del Govern.

El Govern va aprovar un avantprojecte, el va convertir en projecte de llei i això ha passat al Parlament. Qui pot modificar aquest projecte de llei és el Parlament, és el seu grup parlamentari, és el nostre grup parlamentari, és el que farem en la tramitació parlamentària que començarà un cop s'hagi donat curs a aquesta tramitació. S'hi ha afegit a darrera hora el Partit Popular, amb

aquestes esmenes. Jo suposo que no han volgut deixar el territori de la política lingüística en mans dels ciutadans per allò de la competitivitat que tanta urticària crea als dos grups.

Bé, una primera consideració de cara a la moció. En primer lloc, deixi'm dir una cosa molt bàsica. Aquesta llei no és una llei de política lingüística. El meu grup no permetrà que tot el debat d'aquesta llei giri al voltant, precisament, de la llengua. És una llei de suport estratègic a la indústria cinematogràfica, a tot el sector: directors, productors, guionistes, actors, distribuïdors, exhibidors, també als usuaris. I només en aquest apartat ens veiem obligats a plantejar la política de la llengua en el cinema.

Una altra consideració. El Govern no ha fet més que aprovar el projecte, no imposar-lo. Proposa un articulat. Està en mans del Parlament, en mans nostres com acabi la llei. I les lleis normalment no acaben al 100 per cent igual de com han entrat, en el Parlament. Per tant, tenim tot un tràmit parlamentari que esperem que hi hagin propostes constructives, esmenes, que puguin ajudar a millorar-la.

Estem d'acord –suposo, tots– que el cinema és cultura, és creació artística, és indústria, és negoci, és economia. És també llengua. Llengua no només catalana, llengua en versió original, llengua subtitulada, llengua que és la que correspon perquè pugui arribar a l'usuari. És un producte, per tant, destinat al consum. I és precisament per això que el Govern vol garantir el dret dels ciutadans de Catalunya de poder consumir el cinema també en català. Li recordo els dèficits: l'any 2007 l'oferta en català als cinemes de Catalunya era només del 3,5 per cent. Li recordo l'opinió dels ciutadans en una enquesta del baròmetre? El 84,2 per cent demana que les pel·lícules estiguin disponibles en les dues llengües oficials de Catalunya, català i castellà.

Per tant, aquesta llei, per una banda, vol ser dinamitzadora del sector i per una altra vol ser protectora dels usuaris en el territori, en el terreny lingüístic. I, si us plau, no siguem apocalíptics. La llei preveu que el trànsit cap a la normalitat o l'equitat lingüística es faci de forma esglaonada, gradualment. Cinc anys, se li dóna per poder adaptar, via reglament, aquest pas cap a una normalització de l'oferta en les dues llengües, català i castellà. I tenir en compte també que en aquests cinc anys hi haurà tot un canvi en el terreny tecnològic. El suport digital evitarà molts costos i hi haurà unes noves generacions que entendran perfectament l'anglès i jo diria que, tinguem en compte que en l'article 18 precisament –el polèmic– es preveu que es tindrà en compte el sector per desenvolupar aspectes específics del desplegament d'aquest polèmic article 18. Per tant, hi haurà diàleg, no hi haurà imposició i entre tots hem de fer una llei que realment serveixi per a tota la ciutadania de Catalunya.

Acabo. Deixin, senyors del Grup Mixt, del Grup Popular, de buscar benzina en l'articulat: no n'hi ha. No la hi vulguin posar, vostès, la benzina. No caiguin en la temptació de voler calar foc i de voler provocar un incendi. Quan es cala foc, senyor Rivera, en aquests temes tan sensibles tothom hi surt perdent: els sectors impli-

cats, la ciutadania, la classe política i –no ho minimitzi– també els que hi han volgut posar el misto.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats. M'agradaria, abans de començar, que constés que si l'honorable conseller de Cultura no és aquí, doncs, és perquè en aquest moments és a Ordino, on s'està lliurant el premi Ramon Llull de literatura.

Senyor Rivera, jo també em pensava que vostè retiraria la moció, perquè –com ha dit molt bé el meu company–, doncs, ja no era un avantprojecte, era un projecte, ja és aquí al Parlament i pensava dir-li, doncs, que me n'alegrava moltíssim, que moltes gràcies i que em semblava una demostració de sentit comú. Però vostè no l'ha retirada i el meu grup, doncs, la hi votarem en contra. Però ja que sóc aquí aprofitaré per fer-li tres comentaris.

Miri, el primer fa referència a les sancions de què vostè parla tant, que vostè anomena «sancions lingüístiques». Vostè sap que totes les lleis –de la mena que siguin– en preveuen, de sancions, si no es compleixen. La Llei del cinema, evidentment, també, com totes. Però la Llei del cinema no és una llei d'imposició de quotes. Al contrari: és una llei que precisament vol acabar amb la imposició que patim d'una única llengua als cinemes. Per tant, és una llei que el que fa és garantir la llibertat de tria. I aquí enllaço amb el segon comentari. La llibertat. Vostè també parla molt de llibertat. Doncs, parlem-ne. Vostè creu que jo sóc lliure quan no puc triar la llengua en què vull anar a veure una pel·lícula perquè existeix un monopoli lingüístic castellà als cinemes i només hi ha petites excepcions –el 3 per cent que es va repetint, però que evidentment, no fa estiu. En sóc jo, de lliure? Doncs, no. Això és el lliure mercat que vostè tant defensa? És un mercat, sí, però de lliure no en té res, perquè és un mercat que ven un únic producte: són pel·lícules en castellà. I això és una trampa. I quan el mercat fa rampa el Govern ha d'intervenir per crear oferta, perquè quan hi ha oferta hi ha demanda. I en això, senyor Cuminal, amb la seducció no en tenim prou i vostè també ho sap. Perquè si vol ens posem tots molt seductors, eh?, però no n'hi ha prou amb això, ho sap vostè que no n'hi ha prou.

Miri, senyor Rivera, vostè és molt jove, però cap als anys seixanta va sortir una beguda que era la Schweppes. Era tan nova que la gent no ho sabia ni dir, eh? Es va fer una gran campanya, es va posicionar molt bé el producte al mercat i la gent la va poder tastar. A algunes persones els va agradar molt i van continuar bevent aquesta beguda, d'altres no, van seguir amb la Coca-Cola o amb aigua, eh? Però van poder triar si la Schweppes els agradava. I això és el que volem fer amb el cinema. I d'una vegada per totes hem de superar l'argument –malèfic– que no hi ha públic, perquè

el públic no pot comprar ni pot consumir un producte que no existeix.

Tercer punt, les sales. Miri, la deserció lenta però constant del públic de les sales és un problema de ja fa temps. O sigui que no té, ara per ara, res a veure amb una llei que no està ni aprovada. Potser és un problema de les sales –potser és un problema de les sales. I aquí diu que –pirateria a part– quan fa uns deu anys es varen formar totes les multisales es van fer potenciant molt el públic infantil i juvenil i d'esquenes al públic adult. Doncs, mireu si és per això. I vostè, evidentment, ha parlat de la vaga de dilluns que ve. A vostè li ha anat molt bé, que convoquessin aquesta vaga. La vaga és absolutament legítima, però no és una solució imaginativa, gens. És simplement una protesta i el que necessitem ara, amb aquest problema, són propostes i és intercanvi d'idees. Vostè sap que sempre, en tots els episodis de la vida, tots els canvis produeixen molta inseguretat. Avui en Joel Joan, el president de l'Acadèmia del Cinema Català, deia que produeixen estrès. És evident, la gent no vol canviar, perquè ja estem bé amb el que estem. Però quan, a més a més, el problema és complex com és aquest –el problema de l'assistència de públic a les sales– s'ha de tractar amb molta flexibilitat i el que calen són veure la llei del cinema com una possibilitat i no pas com una amenaça. Funcionarà, senyor Rivera, la llei del cinema funcionarà; i, senyor Cuminal, serà una molt bona llei, ja ho veurà. I el català no farà fugir clients de les sales; al contrari, farà que n'hi hagi molts més.

En definitiva, senyor Rivera, el que farà aquesta llei és que d'aquí a cinc anys, més o menys, vostè i jo ens trobarem en una sala de cinema aquí a Barcelona, per exemple, i anirem a veure l'última pel·lícula del Haneke, no? A la sala A, jo triaré la versió subtitulada, triarem subtitulada, eh?, en català, per exemple, i vostè triarà la versió subtitulada en castellà. O és igual, o tots dos anirem a veure..., anirem a la mateixa sala, però triarem, amb naturalitat i amb llibertat, a quina sala volem anar, i després comentarem la jugada.

I per acabar, m'agradaria –ara que comencem a debatre i que en parlarem moltíssim–, doncs, que ampliéssim una mica més el camp d'observació i que poguéssim parlar –ja ho ha dit abans el meu company– d'aspectes importants que conté aquesta llei. Per exemple, poguéssim parlar del Fons de suport a la creació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Roca i Perich

...sí, acabo– o d'altres coses. Perquè, sap què passa? Que si no, estem en una mena d'espiral. Vostè parla de llengua, jo li he de contestar de llengua i no ens movem, eh? I vostè sap que qui no pedala té el perill de caure, i no m'agradaria gens que ens féssim mal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom de Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor Rivera, observem que –alguns dels grups ja li ho han dit– la modalitat de la moció és gairebé una moció preventiva. Aquest era un avantprojecte ara és un projecte de llei, està en fase d'esmenes, està en el Parlament, s'obrirà, doncs, no només un debat a la totalitat, sinó un període de compareixences i esmenes i, per tant, aquestes objeccions que vostè ens fa arribar entenc que, a més a més, les canalitzarà i les vehicularà com a esmenes a l'articulat.

Fer una moció quan estem parlant d'un avantprojecte i d'un projecte de llei és, com li dic, una nova –diguem-ho així– manera de treballar en el Parlament que és fer mocions preventives per a aquelles lleis que encara no han arribat o que tot just ara arriben. Em sembla que també li ho repetien alguns dels meus companys. De totes maneres, vostè apel·la al diàleg i al consens, segur que hi podrem treballar. Díficilment arribarem a un consens en alguns punts quan vostè ja posa per davant alguns dels arguments que avui ens ha posat sobre la taula. Aquesta manera de veure impositcions, sancions, quotes, i manca de llibertat quan el que hi ha –com se li deia– són altres coses. Però no ens estarem per treballar per convèncer-lo, senyor Rivera, o senyor López.

Entrant en el tema de la seva moció, doncs... Vostès fan molt èmfasi –els hi insistien ara– en el tema de la llengua o de les quotes. Sorpren també que si una línia argumental del seu grup parlamentari és sovint el d'apel·lar a la cooficialitat de les llengües i a la necessitat de la llibertat de la ciutadania, en un tema en què precisament la gent no tenim opció d'escollir què volem veure... Vostè abans ens deia: «La gent consumeix com li ve de gust.» No, com li ve de gust, no, en funció de l'oferta que troba; i l'oferta, ja li han repetit quina és. Per tant, perquè la gent pugui fer allò que vostè busca, que és consumir com li ve de gust, ens fa falta una llei que vagi una mica més enllà en el que la realitat imposa o en el que la realitat marca.

I què diu la llei? O què dirà? O què volem que digui?, perquè és veritat que no l'hem aprovada. Home, que en aquelles produccions, en aquelles obres en què hi ha una més àmplia distribució –es parla de més de setze còpies, segur que en pot ser una altra–, doncs, hi hagi meitat i meitat, que les sales puguin oferir unes versions en català i unes versions en castellà, o doblat o subtitulat. Escolti, més per triar que això, ens sembla que no hi ha res.

Vostès parlen de l'impuls a l'anglès. Volem entendre que el que volen és l'impuls a les versions originals, perquè, més enllà d'una política de tercera llengua, al cinema, entenem que el respecte a la versió original és, com hi insisteixo, no només un instrument de política educativa, sinó també un respecte a l'obra del creador, i per tant ens trobarem en la defensa de la versió ori-

ginal i en la defensa de l'obra tal com els creadors la pensen.

I, finalment, és veritat, aquesta és una llei que va més enllà de les quotes lingüístiques o del tema de la llengua en què s'exhibeixen les pel·lícules, i n'haurem de parlar més. Però tenen raó en una qüestió, i el senyor López ho deia: el consum en les sales de cinema baixa, no precisament per la crisi econòmica. En crisi econòmica, el consum en cinema augmenta. Per tant, deu ser un bon senyal que estigui baixant, no? Deu ser que això dels brots verds deu ser veritat, no, senyor López? En tot cas, és veritat que les sales de cinema ara tenen un problema de públic, previ a la llei i probablement més enllà de les llengües en què s'exhibeixi.

La llei en parla; parla de digitalització, parla d'altres qüestions que poden afectar la millora de les mateixes sales. I, de fet, l'estudi que les mateixes sales han encarregat per estudiar l'impacte que la llei pot tenir en el seu mercat insinua que precisament obrir al català i al ventall d'oferta en català pot posar en risc l'oferta, però també pot donar més públic a les sales. Per tant, està per veure com ho fem possible.

Nosaltres no donarem suport a la seva moció.

I deixi'm acabar. Senyor Cuminal, vostè diu que no vol marcar perfil, però és que gairebé canvia la història per marcar perfil. Ens ha fet aquí un desplegament de l'obra del Govern exclusivament de Convergència i Unió on hi ha sumat lleis de política lingüística, mitjans de comunicació públics, TV3, el model educatiu, la llengua vehicular, no com si haguessin governat sols, com si haguessin estat sols en aquest país, en aquest Parlament i a tot arreu! Sincerament, si per marcar perfil, hem de canviar la història, senyor Cuminal, anem molt malament, eh?

Gràcies.

El president

El senyor Rivera pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, per posicionar-nos i també per comentar alguna de les afirmacions que s'han fet. Es parlava que aquesta llei no és de política lingüística. Senyor Balcells, no hauria de ser de política lingüística; el problema és que ho és, el problema és que incideix en la política lingüística. Per tant, vostès l'han convertit en una llei de política lingüística, com moltes de les lleis que fan, que passen sempre per la política lingüística.

Es parlava d'un 84 per cent de ciutadans que els semblaria bé que poguessin haver-hi pel·lícules en les dues llengües. Clar, a mi també i a la immensa majoria, al 84. El que no han dit vostès en la pregunta als ciutadans..., se li podia fer: «I està d'acord, vostè, que es posi un impost sobre, en definitiva, el consum de cinema perquè es pugui pagar això?» Segurament, molta gent diria: «No, un impost per pagar això, no.» El problema és que la festa la paguen els ciutadans amb les entrades; aquesta càrrega l'acaben pagant els ciutadans. Això és el que no es diu i això és el que nosaltres no volem. I, per això,

acceptarem alguna..., o en aquest cas les esmenes que ha fet el Partit Popular.

Per altra banda, s'ha parlat d'aquesta vaga, que ens ha anat molt bé. Ara, resultarà que la vaga l'ha organitzat Ciutadans, també. Senyora Roca, va convocar la roda de premsa el Gremi d'Empresaris del Cinema i van dir el que van dir, que sí al català, sí al cinema i no a les quotes lingüístiques. I ho diuen els empresaris del cinema. Els agradarà o no els agradarà, però és el que diuen ells, el que diu el sector i no el que diu no només un partit polític d'aquesta cambra.

Per tant, accepti'm vostè la realitat; coneguim la realitat d'aquesta Catalunya real, que és diferent a vegades de la de què parlem en aquest Parlament. Que vostès volen confondre això i fer enginyeria i convertir Catalunya en el que els agradaria a vostès que fos? Està bé, però la realitat és una altra, i hem de saber llegir la realitat des d'aquest Parlament, perquè, si no, de vegades parlem d'unes coses que no tenen res a veure amb com és la societat catalana. Per tant, si el sector es manifesta és perquè ha arribat a un punt que no hi està d'acord.

Es parlava de «moció preventiva». Sí, m'agrada el nom, és una moció preventiva; preventiva que a més a més podríem dir, també una mica, que endevina per on anirien els trets, perquè quan vam fer aquesta moció –l'any passat, senyora Camats, no avui, això es presenta al dia següent, vostè ho sap, vostè sap que es presenta al desembre– en aquell moment ja dèiem: «Anem en compte que el sector no està d'acord i no hi ha hagut diàleg.» Efectivament, aquesta vaga, que segons alguns sembla que està pactada des d'algun grup de la cambra, doncs, arriba justament aquesta setmana. Per tant, hi han motius suficients per pensar que no hi ha consens amb el sector, hi han motius per pensar que no s'han fet les coses ben fetes.

I parlant abans de quines prioritats té la ciutadania, miri, jo crec sincerament que als que ens agrada consumir cultura en català, si és bona i si ens ve de gust, la consumim. I el mercat també pot llegir això. Vostès pensen que un empresari, un empresari català de l'àmbit de la cultura –una ràdio, una televisió, cinema–, si realment hi ha demanda d'alguna cosa, no l'ofereix i pot intentar fins i tot perdre diners per no fer-ho en català? De veritat, pensen això? Que necessiten quotes el senyor Serrat, el senyor Llach? O realment la gent consumeix en català quan la cosa funciona, eh?, com diu aquesta pel·lícula de cinema que està ara en cartellera? Quan la cosa funciona, es consumeix en català, en anglès o en castellà. Per tant, en aquest cas, el que defensem és aquesta llibertat: quan la cosa funciona, el mercat ho porta i hi ha consum.

Acabo, senyor president.

Vostè ha parlat de la Schweppes, senyora Roca. Segurament la Schweppes no va anar a cop de sanció ni d'imposició; va fer un bon producte, el mercat va respondre i la gent va comprar. Nosaltres volem bons productes en català, catalans, que no sempre són en català, poden ser en castellà o en anglès, i que la gent els consumeixi. I això es fa amb llibertat i sobretot en aquest cas amb el consens necessari amb el sector.

Per tant, mantindrem la moció, acceptarem les propostes d'esmena del Partit Popular, amb el benentès que evidentment que hi haurà un debat, i molt interessant, quan vingui aquesta llei al Parlament.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació, doncs, aquesta moció presentada pel Grup Mixt.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 112 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el calendari escolar (tram. 302-00208/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el calendari escolar, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació sobre el calendari escolar era motivada pels grans dubtes que ens plantejava la proposta que el senyor conseller d'Educació, que avui es troba al Consell de Relacions Laborals tractant precisament el tema del calendari escolar, doncs, portava no només a l'oposició d'aquest país, no només a l'oposició del Parlament de Catalunya, sinó també als ajuntaments de Catalunya, que veien com la crisi econòmica –ja ho saben vostès, no és cap secret– els ha afectat de forma molt important sobretot en les seves finances i per tant cada cop tenen menys recursos per atendre més demandes de la població, i després els dubtes que suposaven a les famílies, en el significat que nosaltres estàvem d'acord que s'avancés una setmana l'inici del calendari escolar, però demanàvem garanties.

Quines garanties demanàvem? Doncs, una primera garantia, l'organització dels col·legis i l'organització de les plantilles. Això era fonamental. I per tant el primer de juliol les plantilles dels col·legis havien d'estar organitzades. I érem molt crítics, perquè ens recordàvem –fem memòria històrica– que l'inici de curs d'aquest curs havia estat un inici mot caòtic, un dels inicis més caòtics dels últims anys, dels darrers anys en l'inici del curs escolar.

I un segon punt, el dubte que representaven les vacances escolars del febrer, què faran les famílies amb els fills i les filles al febrer? Era un gran dubte que se'ns plantejava, perquè vostès saben molt bé que al febrer, entre altres coses, són dates d'exàmens; tots vostès, que han estat, doncs, estudiants avantatjats, saben que al febrer els estudiants universitaris, doncs, estudien per als exàmens.

I això què vol dir? Que els recursos socials, els recursos d'educació en el lleure són menors. I per tant el que demanàvem és garanties. Primer, perquè a les famílies no els afectés el calendari escolar, la modificació del calendari escolar, sobretot en el que és l'àmbit econòmic, i, segon, perquè hi haguessin els recursos necessaris, i, tercer punt, importantíssim, que els ajuntaments no patissin les manques de previsions del Govern.

Per això, què calia? I ho hem parlat molt. Per això calia diàleg. Una cosa que li vam dir al senyor conseller: «Vostè ha de recuperar els consensos perduts en matèria educativa.» Mai com ara havíem tingut un problema de separació entre el que és els col·legis, entre el que és l'escola, entre el que és l'aula i la conselleria. I per tant havíem de recuperar aquests consensos.

El senyor conseller, que es va enfadar –bé, té tot el dret d'enfadar-se– perquè vam plantejar aquesta moció –té tot el dret del món a enfadar-se–, ens va dir, jo me'n recordo i li ho llegeixo textualment, diu: «Escolti, jo li demano, senyor diputat, que atengui i adopti l'actitud que els representants del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona» –els nostres companys de l'ajuntament– «han tingut, on es va aprovar una moció que jo considero extrapolable a tot el país.» Doncs, fem aquesta moció i els convido a tots i a totes a extrapolar aquesta moció de l'Ajuntament de Barcelona a tot el país.

I miro molt concretament el Partit dels Socialistes de Catalunya, del qual el conseller... (*Veus de fons.*) No, jo els ho demano. És a dir, nosaltres el que hem fet amb aquesta moció, senyor Pérez, és extrapolar-ho a tot el país, és donar satisfacció al que ens demanava el conseller en l'últim Ple del 2009.

Per tant, els demano que es mirin amb «carinyo» aquesta moció, perquè jo crec que és una moció de sentit comú, primer, una moció de sentit comú, una moció que el que diu al Govern és que hem de recuperar consensos. Escolti, reconeixem que el conseller està intentant recuperar els consensos que ell mateix va perdre, ho reconeixem –ara, avui mateix, està al Consell de Relacions Laborals, està començant a parlar amb els sindicats–, ho reconeixem, recuperar els consensos perduts i després donar una garantia, garantia necessària, a les famílies.

Miri, a la votació que es va produir al Consell Escolar va haver-hi dues abstencions significatives: el món municipal de Catalunya. Què diem? No ens podem permetre el luxe que hi hagi una trencadissa entre el món municipal i el món autonòmic, sobretot en l'àmbit de l'educació. Aquest tripartit, que sempre s'autoanomena «municipalista», no? –allò de mirar-se al mirall i dir «som els més guapos»; doncs, «som molt municipalistes»–, doncs, aquest tripartit, que s'autoanomena «municipalista», jo crec que és important –és important– que adopti mesures i que adoptem mesures.

Per tant, jo crec, senyor Font, i el miro, perquè com a responsable..., i li ho dic, i el miro conscient, com a responsable màxim d'educació –no, no s'amagui, eh?–, i li demano, com a responsable d'educació del Partit Socialista, que jo crec que en aquest punt podem tenir consensos i jo li demano que almenys en alguns punts

d'aquesta moció –jo no sé si la votaran, no sé què faran, no he aconseguit saber què faran–, doncs, intentem recuperar aquests consensos. Aquesta extrapolació que ens demanava cap al país, doncs, que avui tingui una realitat efectiva.

Volem garantir que les famílies no tinguin una repercussió negativa de les decisions que ha fet la conselleria; volem que als ajuntaments es garanteixi, doncs, que arribaran els recursos per fer front a aquesta setmana blanca, i, en definitiva, el que volem és que diem sí a la iniciativa, però que es faci amb aquestes garanties, que jo crec que és necessari, i que avui sortim reforçats en aquest Parlament, que avui tranquil·litzem les famílies de Catalunya, donem un missatge positiu, perquè aquesta abstenció –i acabo, senyor president– del món municipal al Consell Escolar es converteixi en una tranquil·litat de saber que el Govern farà tot el possible perquè la crisi econòmica i les mesures que vostès mateixos presenten no els passin factura.

Amb aquesta esperança d'extrapolar-ho al país, doncs, espero molt ferventment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...el seu posicionament.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, realment estem davant d'un tema que afecta moltes famílies, molts infants, milers de professors, i estem davant d'un tema que s'ha portat, tot i que fa dies que se'n parla, podem dir que s'ha portat amb precipitació. És un tema en què ha faltat reflexió, n'ha faltat. Hem tingut molta utilització mediàtica, però poc aprofundiment en el contingut.

Miri, la Llei d'educació de Catalunya diu que: «Correspon al departament fixar el calendari escolar que ha de comprendre entre 175 i 178 dies lectius i determinar els períodes lectius i els períodes de vacances.» Amb relació a la determinació d'aquests períodes, quan estàvem amb debat de la llei, ens vam..., bé, hi havia una esmena nostra que proposàvem fins i tot determinar per llei quants períodes hi havia d'haver. Es va considerar que no calia, doncs, bé.

Per què? Perquè tradicionalment al nostre país hi ha hagut tres períodes i ens semblava convenient que n'hi hagués quatre, ens semblava bé, com ens semblava molt bé que poguéssim començar molt d'hora. De fet, any a any, el curs escolar ha anat començant, tant a primària com a secundària, que recordaran que no fa pas tants anys començava a l'octubre, s'ha anat avançant al

setembre i s'ha anat avançant setmana a setmana. Per tant, em sembla bé que el Govern proposi ampliar els períodes de vacances dels alumnes.

Ara bé, amb tot aquest debat sembla que hàgim perdut l'objectiu central d'aquesta proposta, l'objectiu central és millorar el rendiment dels alumnes i fer una distribució més equitativa dels períodes lectius i els períodes de vacances.

Què passa? Començar més d'hora. Jo crec que aquí l'única qüestió que s'ha de plantejar és si els professors tenen temps suficient per preparar el curs. S'ha dit, si els nomenaments estan fets, si els centres... Per tant, tot sempre que permeti començar abans, hi estem d'acord, perquè les vacances d'estiu són molt llargues.

Però, home, hi han elements a reflexionar quan vols fer un canvi de calendari. Han de ser els mateixos dies de vacances els que han de tenir els nens de tres anys que els de disset anys? És que els que fan cicles formatius de grau superior i pràctiques a les empreses els farem aturar les pràctiques perquè han de complir tots i arreu el mateix calendari? No s'hi ha pensat. Hem tractat igual un nen de tres anys que un noi de quinze o de divuit, no s'hi ha pensat, falta reflexió, massa interès mediàtic, massa impulsió, ja ho saben, innovadora. Per tant, hem centrat... Sí, innovació compulsiva, això que té el Departament d'Educació. Per què? Perquè s'ha parlat molt finalment de les jornades dels professors, quan en realitat havíem de dir, per etapes i per edats, quins eren els espais. Què vol dir això? Que tot aquest enrenou ha ajudat a confondre encara més.

La nostra proposta sincerament avui és de repensar el tema, de no prendre posició encara i de demanar que el puguem repensar. Perquè el Consell Escolar es va pronunciar, però després que el conseller ja hagués dit què diria. I amb l'única cosa que es van posar d'acord al Consell Escolar de Catalunya és a dir que no hi havia acord en res.

Però, vist aquest desacord, la directora general envia una carta a les AMPA dient-los que «treballaran perquè tothom tingui un ampli ventall de possibilitats, una oferta turística amb preus adaptats». Doncs, miri, preparin l'oferta turística i ja en parlarem.

Però és que ahir, el director general de Recursos del Sistema Educatiu, davant d'una possible vaga i calendari de mobilitzacions, es tiren enrere dels acords presos i del que s'havia anunciat i es diu que s'inicia un nou procés de relacions amb els diferents sectors per analitzar l'òptima aplicació del calendari i identificar punts d'acords possibles de l'aplicació de l'ordre. Per tant, la conselleria encara no té clares les coses.

Però, a més a més, els pares ja s'han pronunciat, i AMPA molt consistents d'escoles públiques diuen: «No volem ser gestors de serveis, nosaltres no som professionals, no som gestors econòmics. No ens passin, si us plau, a nosaltres.» I els ajuntaments diuen: «El nostre pressupost no permet donar compliment a les expectatives que s'han generat a les famílies.» Però ara ja s'hi han afegit els directors i diuen: «Home, si han suprimit els dies de juliol que havien de servir per preparar el curs, sàpiguen que amb els dies que ens donen a setembre –avui ja ha sortit el comunicat–, no tenim temps.»

Per tant, escolti, veient tot això, nosaltres som partidaris de repensar aquest tema, de fer veure a l'Administració que s'han generat unes expectatives que no corresponen a la realitat, que no sabem què sortirà d'aquesta reunió que s'ha anunciat amb el Consell de Relacions Laborals. Però, sincerament, repensem el tema, posem al centre l'alumne, posem al centre els ritmes d'aprenentatge i fem un pensament. Amb la proposta de calendari que se'ns ha presentat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Acabo, senyor president. Aquests 177 dies, 175, que pot tenir –que pot tenir–, la major part queden concentrats en el primer trimestre que esdevindria el trimestre més llarg de la història.

Per tant, no ho carreguem d'aquesta manera, fem-ho d'una manera més harmònica, repensem-ho i, sobre-tot, no prenguem decisions que no tinguin resposta en el futur, un futur en què ningú sap què passarà, però el que ja sabem és que el pressupost no preveu els diners d'aquestes promeses anunciades.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, la il·lustre senyora Flora Vilalta.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats. En primer lloc, senyor López, dir-li: retiri el recurs pel qual vostès van portar la LEC al Constitucional i comencem a parlar de consensos tots plegats, eh?

El PP ens ha presentat una moció de nou punts subsegüent a la interpellació feta el passat ple sobre el calendari escolar.

Nosaltres, i permeti'm en primer lloc dir-li, senyor López, que el calendari, el primer punt que té, el primer objectiu és un objectiu pedagògic, no són unes ganes de fer variar i ara posem una setmana aquí i en traiem una allà, sinó que s'ha analitzat des d'un punt de vista pedagògic. I també un calendari que està més d'acord amb alguns països europeus que ja fa molts anys, doncs, que el practiquen.

Però dit això, aquests nou punts que vostè ha presentat, el seu grup, els he intentat agrupar per grups d'interès. El primer grup podria ser l'interès per les famílies, les AMPA i els ajuntaments, vostè demana que la implementació d'aquest nou calendari no suposi cap despesa econòmica ni es creïn tampoc desigualtats. Dir-li, en aquest sentit, que el Departament d'Educació ampliarà –ampliarà– a la setmana de febrer la convocatòria del que ja existeix que és el Programa d'escoles obertes, adreçades a totes les associacions de mares i pares d'alumnes de Catalunya i també als ajuntaments.

També recordar-li, en aquests moments i si vostès repassen el pressupost, que estem parlant del febrer del 2011, per tant això s'haurà de tenir en compte en el moment en què s'elaborin els pressupostos de cara al 2011. Per tant, la setmana aquesta del febrer, en definitiva, el que fa és substituir una setmana del mes de setembre.

Un segon grup pel que vostè mostra interès és pel personal docent. Dir-li que el personal docent, amb la destinació provisional, les comissions de servei, els funcionaris en pràctiques i interins amb destinació provisional en centres educatius que depenen del departament ja tenen un nomenament vigent fins al 31 d'agost de 2011, la qual cosa ha de fer que els seus llocs de treball estiguin ja proveïts.

Dir-li també que els nous llocs de treball vacants a proveir, a conseqüència de les jubilacions que es puguin produir en les plantilles, es proveiran amb el personal docent que hagi passat la convocatòria que es realitzarà al gener del 2010.

Per tant, dir-li que, en aquest sentit, s'està fent una provisió perquè, quan arribi el moment d'iniciar el curs escolar vinent, doncs realment les plantilles estiguin completes i les classes puguin començar amb tota normalitat.

Hi hauria un tercer punt pel qual vostè també mostra interès, que és la jornada intensiva. I sí que és veritat que al nou calendari no es preveu que aquesta jornada intensiva estigui generalitzada, però tampoc descarta que, per raons motivades, es pugui sol·licitar i pugui ser concedida, no d'una manera general, però sí d'una manera motivada pel motiu concret que aquell centre vulgui al·legar.

I, per últim, també hi ha un punt, vostè es preocupa, molt ben fet, pel sector del lleure. I en aquest lloc dir-li que el departament ha dut ja a terme sessions de treball amb el Departament de Treball, el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa i les entitats de lleure per coordinar mesures per a l'atenció de l'alumnat durant aquesta setmana.

Per tant, m'agradaria, en nom dels tots els grups que donem suport al Govern, afegir que tot i que vostè en la seva moció no ho esmenta, però sí per a la seva tranquil·litat, que la programació de construccions escolars s'està fent tenint en compte el canvi de calendari escolar que hi haurà, de manera que els centres puguin iniciar el dia de setembre que s'escaigui amb normalitat.

I fer-li notar també que el període de preinscripció i matriculació s'ha avançat i que el dia 2 de febrer ja comença, la qual cosa, doncs, ha de donar la visió necessària perquè els centres estiguin a punt.

Creiem que això que vostè ens demana amb la seva moció s'està fent, i que per això no cal instar el Govern i, en conseqüència, rebutjarem la seva moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president, senyors diputats. Las decisiones que se han tomado desde el Departament de Educación respecto del calendario escolar han sido realmente polémicas, han tenido en contra a las asociaciones de padres, a los sindicatos de profesores y a las asociaciones de municipios.

Parece ser que en estos últimos días entre la presión de los sindicatos hay más inclinación a negociar y verdaderamente esperamos que así sea porque una ley y unas medidas de la importancia de las que actualmente se debaten respecto al calendario escolar... (*Remor de veus.*) Perdón, es que me distraigo.

Es muy difícil, o sea realmente es una ley de una importancia que afecta a varios departamentos, a muchos sectores, entonces es complicado si no se aborda desde los distintos departamentos del Gobierno. Es imposible conciliar la vida laboral y familiar si no se han puesto de acuerdo antes con el Departament de Treball, el Departament de Treball a su vez con las empresas porque puede haber problemas serios para los padres por ejemplo en la semana de febrero. Porque lo primero que hay que conciliar en una familia son las cuentas, las cuentas lo primero que tienen que estar es saneadas y verdaderamente esta medida parece que única y exclusivamente se ha adoptado para familias de alto nivel económico, porque parece difícil que se pueda organizar de repente una semana para dejar a los niños en casa sin más.

Por todo ello, y entendiendo que no puede haber una desigualdad entre las familias con más o menos recursos adquisitivos, con más o dependiendo de su régimen laboral o incluso en la empresa en que trabajen que tengan más medidas para poder afrontar esta conciliación de la vida laboral, nosotros daremos soporte y apoyo a esta moción presentada por el Partido Popular.

Muchas gracias.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 68 vots en contra i 44 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assumpció de competències en matèria de transport (tram. 302-00209/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'assumpció de competències en matèria de transport. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Nadal. Aquesta és la moció conseqüència de la interpel·lació que vam formular al conseller en matèria de competències en l'àmbit dels transports. Bàsicament parlem de trens, parlem del traspàs amputat de rodalies i el no-traspàs dels serveis de mitjana distància, i, diguem-ne, les expectatives frustrades amb relació als aeroports, tant el de Barcelona com els tres aeroports petits d'interès general, el de Girona, el de Reus i el de Sabadell.

I, senyores i senyors diputats, els he de confessar que ens pensàvem que podríem retirar pràcticament íntegrament aquesta moció, que ja no tindria massa sentit, tant en l'àmbit de rodalies com en l'àmbit dels aeroports. I tanmateix, avui hem de mantenir aquestes posicions. Rodalies amb un matís. Els hem de reconèixer que quan vam plantejar aquesta moció encara no sabíem com s'acabaria el traspàs de rodalies. I nosaltres posàvem més èmfasi en el com que no pas en el què. És a dir, vam confiar en el conseller, i ens pensàvem que el problema de la valoració econòmica no consistiria tant en els diners que ens transferirien, sinó com ens els transferirien. I la realitat, diguem-ne, ho ha qüestionat, ho ha invertit. És a dir, vostès, sí, no els passen l'endeutament, però la negociació de la valoració que han fet, diguem-ne, és absolutament inassumible, i en aquests termes s'expressa l'esmena que ha plantejat el Grup Parlamentari Popular, que torna a posar en actualitat aquesta moció. En quin sentit? Quin és l'element bàsic i negatiu de la seva negociació en l'àmbit de rodalies? A banda d'allò que hem dit, que vostès han acceptat una transferència amputada; allò que nosaltres diem, conseller, sense vies, sense estacions, sense regionals i amb un control molt, molt limitat sobre els trens.

Però quin és el problema? Dos, si em permet. El primer, que ens transfereixen els problemes sense donar-nos els instruments per donar les solucions; primer element. I segon, des d'un punt de vista de valoració econòmica, vostès parteixen de la base que el servei que presta en aquests moments Renfe és òptim, i que a partir d'aquí qualsevol millora que s'hagi de fer l'haurà d'assumir la Generalitat de Catalunya. Aquest és el problema de fons. I una altra qüestió. A més a més, en el conveni diuen: «La competència bàsica que tindrà la Generalitat és fixar les tarifes.» I el primer any, qui fixa les tarifes és Madrid, qui fixa les tarifes és Renfe, i les apuja un 6 per cent; tres vegades llargues l'IPC. Per tant, aquesta és la negociació brillant. Ja m'avanço, senyor president, que acceptarem, doncs, l'esmena del Grup Parlamentari Popular.

Segon element, en matèria aeroportuària. El novembre del 2007 aquest Parlament –i em permeten citar el president Macià– «amb el cor obert a totes les esperances», va adoptar una resolució dient: «Escolti, nosaltres sentim i acollim allò que ens diu la societat civil en aquell acte d'ESADE, i diem que Catalunya ha de tenir... –d'IESE– que Catalunya ha de tenir control sobre les infraestructures aeroportuàries. Necessitem tenir la majoria determinant en l'òrgan rector del consorci que s'hagi de constituir en l'aeroport de Barcelona.» Majoria determinant,

novembre de l'any 2007. Fa tot just un mes, el ministre Blanco, l'esperança blanca, explicava quin era el seu model aeroportuari. Ha fet bona la senyora Magdalena Álvarez. És a dir, el plantejament que va fer Magdalena Álvarez un mes abans de cessar del seu càrrec era tan ambiciós com el que avui posa sobre la taula el ministre Blanco. La pregunta clau, conseller, és: des de novembre de 2007 fins ara, que el senyor Blanco diu, literalment, entre cometes: «ni és prioritària ni em preocupa la participació de les autonomies en els aeroports», vostès què han estat fent? És a dir, què han estat negociant, durant tots aquests dos anys? I encara hi ha algú que diu: «No, això és un punt de partida.» Ens estan dient, ens estan explicant que durant dos anys, vostès, el màxim que han estat capaços d'aconseguir del ministre Blanco és una expressió de menyspreu en els termes a què m'he referit? És això? Ens estan explicant això?

Per tant, escolti'm, malauradament, avui aquest Parlament haurà de tornar a fer el que ha fet..., ja serà la quarta vegada que ho fem, de dir: «Ei, el nostre model és aquest, discrepem d'allò que ens planteja Madrid.» I els països no avancen només amb declaracions, sobretot quan aquells que tenen el govern a Catalunya tenen la sort –la sort desaproveitada–, de tenir un potencial en nombre de diputats a Madrid, de diputats i de diputades a Madrid, que podria fer canviar les coses.

Per tant, escolti, senyor conseller, ja en parlarem a la rèplica, quan ens posicionem sobre l'esmena del tripartit. Prou declaracions, i més capacitat de transformar la realitat, fent avui, tanmateix, un acte de fermesa, un acte de dignitat col·lectiva.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Diputades, diputats, jo faré la meua intervenció, i si em permet la cambra, com que la memòria sempre és fràgil, sobretot la memòria de l'oposició, sempre faré una petita referència, una breu referència a la competència en matèria de ferrocarrils. L'Estatut del 79, l'Estatut del 79, article novè, apartat quinzè, deia que la competència en matèria de ferrocarrils era competència de la Generalitat de Catalunya. Passa el temps... Sí, sí, no digui que no, senyor Rull. Està en el text. El tinc aquí, l'hi deixaré.

Segona qüestió. Passa el temps, hi ha una llei de transport terrestre del Govern de Madrid; el Govern de la Generalitat reclama davant del Tribunal Constitucional, i el juny de l'any 1996 el Tribunal Constitucional diu: «Sí, senyors de la Generalitat, vostès tenen raó. Les rodalies són competència exclusiva del Govern de la Generalitat.»

Arriba l'any 2006, allò que diu el senyor Rull a vegades: «Tenim Estatut.» No, no: en teníem i teníem competència. Arriba l'any 2006 i el nou Estatut torna a reflectir això que no s'havia desenvolupat des de l'any 79. I és aquest Govern el que des del 2006 fins al 2009 fa

la tramitació necessària perquè des de l'1 de gener del 2010 la Generalitat assumeixi la competència. Malgrat el no que fan alguns diputats de l'oposició, aquesta és la història, i aquest és l'apunt de memòria que, no cansaré els diputats, però sempre que pugui ho repetiré, perquè forma part de la lliçó de l'evolució competencial que el Govern de la Generalitat, aquest Govern, ha pogut fer i demostrar, i deixarà com una herència ben clara i ben precisa de la seva feina.

Se'ns parla aquí d'una competència amputada, sense via i sense trens. Convergència i Unió torna a falsejar les dades, perquè Convergència i Unió també va defensar un estatut que no parla dels traspàsos ni de trens ni de vies, ni d'infraestructures. És més, Convergència i Unió va votar, igual que ho vam fer tots, una llei ferroviària de Catalunya que també així ho determina.

Però, a més a més, és que aquest conveni signat té un marge de maniobra molt important. I aquest marge de maniobra és real, perquè a més a més el càlcul del dèficit que està compromès el Govern de l'Estat a assolir, es fa fonamentalment en base al càlcul real del dèficit. No allò que volia el Govern de l'Estat inicialment, sinó que es compromet a pagar allò que és el càlcul real de l'exploatació del servei.

Però a més a més notarem –també ho ha dit el conseller–, que ningú esperi miracles, però sí transformacions que el ciutadà pugui copsar. La política informativa, millores en els serveis, en la prestació d'oferta de serveis, si es poden, n'hi haurà, abans que finalitzi l'any, i a partir del 2011, també; i a més a més hi ha una partida addicional de 50 milions d'euros perquè a partir del 2011 hi hagi també millores en aquest sentit.

Per tant, no és un traspàs amputat. És un traspàs. És l'autèntic traspàs. Això és exercir la competència d'un estatut que és potent i que ens pot possibilitar encara molt més desenvolupament.

Amb relació al tema aeroportuari. Jo sempre penso que el senyor Rull s'avorreix en aquest Parlament. Dedica el 65 per cent o el 70 per cent del seu temps a parlar del que passa a Madrid, el que diu el ministre tal, el que diu el ministre tal altre. Ja sabem que era el número divuit de la llista de Convergència a Madrid i que no va arribar a sortir, però, en tot cas, crec que el futur del senyor Rull, parlamentari, està més allà que aquí. Cada vegada parla menys de l'ambició catalana, cada vegada parla menys de què ha de fer o què vol fer el seu partit si arriba en algun moment al govern, cada vegada hi ha més lletania amb relació al que passa allà que propostes reals. (*Remor de veus.*)

I per tant, nosaltres en tenim... Ho ha dit ell, ho reconeixem i a més a més ho diem a la nostra esmena: és que aquest Parlament s'ha pronunciat tres vegades en el sentit que el model d'aeroports i el model de gestió aeroportuària per a Catalunya, aeroport del Prat i de classificació d'interès general dels aeroports de Reus, de Girona i de Sabadell. Tres vegades, ho hem fet. Què pretén Convergència? Trencar aquest consens? És que no és necessari. La postura del Govern es basa en les majories parlamentàries amplíssimes, quasi de dos terços, d'aquesta cambra, que li diuen al Govern de l'Estat: «Nosaltres no direm "sí" fins que la capacitat de les ins-

titucions catalanes sigui aquella que pugui determinar, no només el dia a dia, sinó l'estratègia de l'aeroport del Prat, i que això signifiqui, aquesta forma de gestió, un avenç que estigui vinculat als grans objectius de transformació del país.»

I després, acabo amb aquesta referència tan permanent que ens fa Convergència dels vint-i-cinc diputats del PSC a Madrid. Aquesta ja no és en defensa del Govern, sinó només del grup parlamentari. Però jo diria que també vull recordar a aquesta memòria fràgil de l'oposició els seixanta diputats de Convergència que van dir «no» a la reforma de l'Estatut en aquest Parlament, i aquells diputats de Convergència que van fer a un senyor que es diu José María Aznar, president de l'Estat espanyol. I tots sabem la funesta herència competencial, en matèria autonòmica, del Govern del senyor Aznar. I Convergència ha estat còmplice d'aquesta política durant vuit anys.

Gràcies, diputades i diputats, conseller, president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes també en aquesta moció el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

(Remor de veus. Pausa.)

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, vicepresident. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats... —bé, president en funcions—, permetin-me que... Senyor Labandera, és evident que estem enraonant d'una qüestió que vostè, com sempre, ha acabat fent una referència que vostè sap perfectament que no hi té res a veure, no? A nivell competencial, li recordaria que segurament hi han hagut més transferències o similars en tot el Govern del senyor Aznar que les que s'estan tenint amb el senyor Zapatero; i, si no, el remeto a l'hemeroteca, a veure quantes transferències queden pendents amb el Govern del senyor Zapatero i les que va fer en el seu moment el senyor..., es va comprometre el senyor Aznar.

Però, bé, aquí estem enraonant de dos temes que ja són prou coneguts: estem enraonant del tema de rodalies, del tema d'aeroports, dues qüestions, una, amb una transferència que ja existeix, i l'altra, amb relació a una transferència que es vol tenir en un futur aquí a Catalunya, no?

Amb relació a rodalies nosaltres hem presentat una esmena, perquè, evidentment, el que en el seu moment va presentar Convergència i Unió, doncs, quedava ja una mica desfasat. És evident que nosaltres el que diem és que estàvem d'acord que es produís la transferència, no ens hi vam oposar mai; inclús això no ho teníem recorregut en l'Estatut. I és evident que nosaltres el que vam criticar és que va arribar tard i malament. Va arribar tard, perquè, efectivament, era una promesa per part del tripartit, que ja des de l'any 2006 ens deia que el 2008 seria una realitat, després seria el 2009 i al final ha arribat dos anys després, el 2010. I malament, perquè se'ns deia que això no arribava, aquesta transferència, perquè això volia un pla de rodalies, un pla de rodalies

que vam criticar, i sobretot ara en el que fem èmfasi és en com s'ha produït, aquesta transferència.

El senyor Rull hi ha fet referència i el senyor Labandera ho ha volgut defensar: el gran què —i en vam enraonar l'altre dia en comissió— és com s'ha negociat el dèficit d'exploració. És això el que ens encotilla i és la clau de volta que fa que durant aquest any 2010..., i he tingut la paciència de llegir-me tota la documentació que es va lliurar, tota la que s'ha signat, i és evident que el problema és que hem assumit simplement el contracte programa que hi havia, l'hem subrogat i en cap moment, durant quatre anys —durant quatre anys—, el que no ha fet el Govern de la Generalitat és renegociar aquest contracte programa almenys per a l'any 2010. Han assumit el dèficit, han dit: «Bé, el dèficit d'exploració és de 117 milions d'euros. Me'l donen...» Però això què fa? El que fa és que no puguin negociar qualsevol millora sense que l'hagi d'assumir el mateix Govern de la Generalitat.

I, honorable conseller, recordi's perfectament del debat de pressupostos. En el debat de pressupostos jo li vaig dir: «Escolti, vostè serà el primer conseller amb el traspàs de rodalies fet, en què les tarifes les marcarà l'Estat. I les marcarà l'Estat amb un 5 per cent de pujada.» I vostè em va dir: «No, home, no s'avanci, com fa sempre vostè, que després mai es compleixen, les seves prediccions.» Té raó, no es van complir, té absolutament tota la raó, no va ser un 5 per cent: ha sigut un 6 per cent, la pujada que ha fet el Govern de l'Estat i que vostès han assumit i que, si ara volen —i això és un dels punts que fiquem en la nostra moció— renegociar aquest 6 per cent de pujada i fer una renegociació amb l'operador de Renfe perquè aquesta pujada quedi amb l'IPC, com a mínim, del 0,8 per cent, i estem enraonant de sis vegades l'IPC en la pujada, el que haurà d'assumir aquesta despesa és el Govern de la Generalitat. Com les freqüències: són les mateixes freqüències que les de l'any 2009, cap freqüència nova. Freqüència que es vulgui fer nova, negociada amb Renfe, s'haurà de pagar el diferencial amb l'operadora. I aquesta és la realitat. Per tant, nosaltres el que critiquem no és el traspàs en si, sinó com s'ha gestionat, i més després de dos anys, tres anys i quatre anys de negociació.

I envers la gestió aeroportuària, permeti'm..., que estem sempre amb el mateix debat, eh? Jo crec que..., bé, nosaltres mai hem donat suport, amb les diferents mocions que s'han aprovat en seu parlamentària, que sempre hagi una majoria determinant per part del Govern de la Generalitat o de la part catalana —en vulguin dir Govern de la Generalitat, ajuntaments, societat civil—, quan vostès mateixos tampoc ho apliquen a la seva pròpia llei. Sempre ho hem dit: és una cosa..., un contrasentit, que nosaltres aprovem aquí una llei aeroportuària catalana, amb la qual no permeten que institucions menors, com puguin ser la diputació o els ajuntaments, tinguin una majoria determinant, i li exigeixen a l'Estat, en un aeroport d'interès general, que sí que ho faci.

Però sí que vull dir una cosa i una llança envers la proposta que feia el senyor Blanco: sí que crec que hi ha un avanç. No és el mateix, el que va proposar la senyora Magdalena Álvarez, no és la mateixa proposta. Hi ha un avanç, perquè no només permet que hi entrin les comunitats autònomes, no només permet que hi entrin els

ajuntaments, no només permet que hi entrin la societat civil i la iniciativa privada, sinó que també permet que hi hagi una majoria per aprovar alguns temes, una majoria qualificada. Això no estava en la primera proposta, sí que està en la segona.

No és el model que nosaltres tampoc voldríem. Nosaltres volíem un model amb el qual fos la gestió de la iniciativa privada la que gestionés els diferents aeroports, no només a Catalunya, sinó a la resta d'Espanya, com ja succeeix a molts indrets d'Europa o a l'Amèrica del Sud i l'Amèrica del Nord. Però sí que és veritat que hi ha un avenç respecte a les posicions anteriors, hi haurà representació del Govern de la Generalitat, hi haurà representació dels ajuntaments, hi haurà representació de la societat civil, hi haurà representació de la iniciativa privada i, a més a més, hi haurà majories qualificades per aprovar tot allò que sigui d'estratègia per part del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana –ara sí–, l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, els grups que donem suport al Govern hem presentat dues esmenes: una esmena de supressió a l'apartat *a* de la moció i una esmena de modificació del punt *b* de la moció.

El primer és claríssim per nosaltres, perquè entenem que el que es demana sobre rodalies precisament és el que està passant. El que està passant a rodalies és exactament fins a on podem arribar amb l'Estatut que vam aconseguir amb el pacte Mas-Zapatero. Entre altres coses, sí que hem de valorar una cosa molt important, que és el que representa aquest acord polític. Primer, perquè és una competència que té un valor simbòlic i pràctic, que acosta el territori a la presa de decisions, que millora la gestió de la proximitat. O sigui, gestionar-la des del Govern català permetrà l'oportunitat històrica de millorar un servei que utilitzen més de 170 milions de viatgers l'any, i des de l'1 de gener la Generalitat tindrà la titularitat del servei de rodalies de Barcelona i n'assumirà la gestió, horaris, freqüències, tarifes, etcètera, la regulació, la planificació, la coordinació i la inspecció dels serveis de les activitats, que no és poca cosa.

Però, a més a més, entenem que assumirem la competència amb garanties. El Govern central està invertint per millorar el servei i la infraestructura existent, i ha compromès 4.000 milions en sis anys per modernitzar tota la xarxa, a més de les ampliacions d'inversió que es puguin acordar. El traspàs de rodalies es farà acompanyat de l'assumpció anual del dèficit de la gestió a càrrec de l'Estat, valorat per al 2010 en 117 milions d'euros. No es fa una valoració econòmica del cost efectiu del servei, perquè el presta durant el 2010 Renfe Operadora en virtut del contracte programa que té subscrit amb l'Estat des del 2006 fins al 2010, i en exhaurir-se

el contracte programa se'n farà –i serà llavors que ho hauré de valorar– una valoració definitiva.

Amb l'acord, nosaltres entenem que es fa un primer pas, un primer pas històric, que no s'acaba aquí. En el text de l'acord Estat i Generalitat es comprometen a continuar amb el traspàs dels serveis restants de competències de la Generalitat, o sigui, els regionals abans del 2012, segons el Pacte nacional per a les infraestructures, i a fer els acords perquè la Generalitat participi en els organismes d'abast estatal que gestionen les infraestructures de titularitat estatal i en la planificació i la gestió de les infraestructures de titularitat estatal. Per tant, nosaltres sí que entenem que aquest és un primer pas important d'una competència mai assumida, mai ambicionada des d'altres governs i que per primera vegada el Govern de la Generalitat la posa sobre la taula i que és una competència oberta, que s'haurà d'anar renegociant, i que, per tant, podem assumir majors cotes de sobirania en aquest sentit.

I, quant a l'apartat *b* de la moció, home, senyor Rull, el que no podem fer és venir cada ple, cada sessió, a votar el mateix. Escolti, ja ho hem votat tres vegades, això! Jo no sé què deuen pensar els ciutadans que ens estan veient, però es que ho hem votat tres vegades. Aquí hi ha una posició majoritària, com ha dit el senyor Labandera, de dos terços de grups parlamentaris, que estem tots d'acord, perquè ho hem aprovat aquest Parlament, que la part catalana ha de tenir una participació majoritària i determinant en el tema aeroportuari, sigui de l'aeroport del Prat o la desclassificació d'interès general dels aeroports de Girona, de Reus i de Sabadell. Però, és clar, el que no podem fer és venir aquí..., perquè ens fan fer el que els fem nosaltres a l'esmena: remetre'ns a les resolucions que ja estan aprovades. I això, en fi, quina virtualitat té, això, quina rendibilitat política deu tenir, això?, perquè a mi se m'escapa.

Per això nosaltres li hem fet l'esmena que li hem fet. O sigui, rebutjar qualsevol definició del nou model aeroportuari que afecta l'aeroport de Barcelona que divergeixi dels mandats parlamentaris aprovats durant aquesta legislatura: la Resolució 87/VIII del Parlament de Catalunya, sobre la gestió de l'aeroport de Barcelona, i la Moció 50/VIII del Parlament de Catalunya, sobre la participació de les institucions catalanes en la gestió de les infraestructures aeroportuàries; exactament el que han dit sempre. Però, home, trobem que és innecessari, fins i tot ridícul, que cada ple hàgim de venir aquí a votar les mateixes coses. No té cap sentit, jo entenc que la ciutadania no ho entendria i que sí que la gent sap –i ho sap tothom– que en aquest tema estem tots d'acord, o gairebé tots d'acord. I és que la participació catalana, ho torno a dir, ha de ser majoritària i determinant. I aquest és el mandat que des del Parlament de Catalunya s'ha fet al Govern i, per tant, el Govern haurà de complir-lo.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Rull, en nom de Convergència i Unió, es preguntava si el que hauria hagut de fer no era retirar aquesta moció. I jo crec que ha perdut una ocasió de retirar-la i de demostrar que té visió d'estadista i de país. Per què? Perquè vostè passa per alt –i crec que encara estem esperant sentir-ho a dir a Convergència i Unió– que aquesta ha estat una de les transferències més importants que s'han produït els darrers anys per a Catalunya i que realment té incidència en el que preocupa als ciutadans, que és la qualitat dels nostres serveis públics.

No hem sentit dir encara a Convergència i Unió –a part de dir: «És insuficient, la transferència»–: «Però jo amb aquesta transferència què faria?» Perquè qualsevol partit, força política que aspira governar aquest país dirà: «Amb el que tinc, què faig?» I no serà perquè Convergència i Unió, els anys de govern, no va saber fer de la necessitat virtut i saber agafar allò que hi havia l'oportunitat de tenir –després m'hi referiré– i a partir d'aquí créixer, a partir d'aquí millorar, a partir d'aquí demostrar que amb els recursos i amb la capacitat del poble de Catalunya i del seu Govern es podia fer, i molt.

Jo li diré què creiem que des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i des del Govern es pot fer amb els serveis de rodalies que tenim. Avui mateix, si vostè mira els comunicats de Comissions Obreres, per exemple, un sindicat ja ha fet vint-i-cinc propostes del que es pot fer amb les transferències de rodalies; no han perdut ni un minut des de la societat civil a mirar-se al mirall i dir si en tenim prou o en tenim poc. Li diré algunes de les coses que es poden fer, molt simples, però que realment estan esperant els ciutadans: incrementar les freqüències; incrementar la composició de trens; ampliar els horaris; establir noves fórmules de tarifació social per a determinats col·lectius; millorar les accessibilitats a les estacions; millorar la intermodalitat amb els serveis de transports de viatgers per carretera i amb el transport nocturn; aplicar, en definitiva, el Pla nacional de transport de viatgers, que tots hem aprovat i que tots ens hem felicitat que aquest país disposi d'aquest pla, i aquest pla que és un pla de gestió, requereix la disponibilitat de la gestió de les rodalies, o la informació i els serveis per als usuaris. A partir d'aquí, miri si es poden fer coses immediates, i es comencen a fer ja, perquè aquest país pugui disposar d'uns bons serveis. I, naturalment, com ja s'ha dit també, obrir immediatament, el mateix dia que es signava la transferència del servei de rodalies, obrir la negociació per al traspàs del servei de regionals i posar-hi termini i arrencar el compromís del Govern central respecte a aquests serveis.

Li deia que li posaria algun exemple del sentit d'estat i del sentit de país que haurien de tenir. Fa poques setmanes vàrem celebrar el vint-i-cinc aniversari de l'assumpció de les competències en serveis penitenciaris; es va celebrar en el marc de la festa del Dia de la Justícia, i es van convidar a tots els directors generals de serveis penitenciaris. I el senyor Hernández, que va ser el primer, va dir: «Fa vint-i-cinc anys, vam arrencar aquest servei. Sabeu què ens van transferir de Madrid? Un telèfon, una taula i una secretària» –la cadira la va

portar ell–, «i amb això vam aixecar els millors serveis penitenciaris d'aquest país.» No es va estar lamentant que no... I què en diríem, dels serveis de trànsit, que vostès tant n'han lluit? Hem tingut molt més, és cert, aquesta vegada ens han transferit molt més que un telèfon, una cadira i un daixò.

Què vull dir? –(*veus de fons*), no, no, no diguin que no. Vol dir que quan es té sentit de país i quan es té voluntat de servei, aquestes ocasions s'aprofiten i aquestes ocasions es posen al servei del ciutadà, i es posen a gestionar i no a lamentar-se. Per això he dit que crec que perdent l'ocasió. Vostès s'ho faran, s'ho faran mirar. Jo crec que els ciutadans de Catalunya esperen molt d'aquesta transferència, i el deure d'aquest Govern és estar a l'alçada d'aquesta responsabilitat.

I amb aeroports, el mateix. Què ha fet, aquest Govern? Senyor Rull, què ha fet, aquest Govern? Doncs, no cedir a la primera, ni cedir a la segona, ni cedir a la tercera. Per això vostès ho van repetint, perquè cada vegada esperen que ja hi haurà hagut aquesta concessió, i s'avancen. Per això l'havia de retirar, aquesta daixò, perquè ja es pensava que ja hi hagués hagut una assumpció d'unes propostes del ministre Blanco i, ai las!, no, no ha passat això. Ens hem mantingut fermes, s'ha avançat, s'ha assenyalat aquí que s'ha avançat, i sobretot hem après, hem fet complicitats amb la societat civil, i fins i tot en el conjunt de l'Estat, i fins i tot amb els tècnics que regulen aquests aspectes. Hem après molt durant aquests mesos al voltant de l'aeroport. L'important és que hi hagi una gestió que sigui efectivament descentralitzada, que pugui entrar en competència amb altres aeroports, que ho faci d'una forma positiva, que pugui establir noves línies, nous serveis, captar clientela, etcètera.

Doncs, això és el que estem fent: aprenent i aplicant criteris que després podrem aplicar a la gestió de l'aeroport quan realment considerem que estem en condicions que aquesta gestió respongui als interessos d'aquest país i respongui també, almenys des del nostre punt de vista, molt important, també, als criteris d'interès públic, amb una majoria que hem dit sempre determinant, i nosaltres hi afegim: i a més amb una majoria d'interès públic i de presència de les administracions catalanes, ja sigui la local, ja sigui també l'autonòmica.

Per això creiem que, i més no havent acceptat la nostra esmena, el millor que podria fer, cregui'm, és reflexionar una mica i retirar aquesta moció.

Gràcies, senyor Rull, i senyores i senyors diputats i senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción tiene dos partes y dos partes bien diferenciadas. Me referiré a las enmiendas, puesto que ha sido objeto de aceptación la enmienda del Partido Popular.

Por coherencia, no se puede votar a favor de esta enmienda, y por una razón: sencillamente porque en la Comisión Mixta de Transferencias Estado-Generalitat el representante del Grupo Mixto no se opuso a ese traspaso; es más, ninguno de los presentes en esa comisión se opusieron a los términos de ese traspaso. Otra cosa es que la dinámica del estudio de los traspasos y la precipitación con la que se entrega la documentación hace a veces un poco difícil llegar a una buena conclusión, puesto que no se tiene siempre el suficiente tiempo para estudiar su contenido.

Pero, en consecuencia, a la vista de que no se opuso a esa transferencia, no puedo decir que el traspaso fue insatisfactorio, puesto que nadie se posicionó en ese sentido en aquella comisión.

Yo pensaba que cuando decía lo de la comisión..., lo de traspasos insatisfactorios, se iba a referir al hecho de que lo fuera a gestionar la Generalitat, con el actual Gobierno tripartito, porque eso era, a lo mejor..., vistos los antecedentes, pues, tendríamos las posibilidades, desde luego, de apoyar la moción. Pero como no se refiere a eso, sino al traspaso en sí, no daré apoyo.

Otra cosa es que haya apartados de la enmienda en sí que nos parezcan especialmente afortunados. Y aquí se ha puesto de manifiesto la posibilidad de que con el mismo se mejore una revisión del incremento de las tarifas, y es bueno que eso sea, y lamentamos que no se haya hecho, y a lo mejor hay que apretar más en ese campo, *conseller*, pero también incrementar el número de frecuencias de las líneas de cercanías. Es decir, queda mucho terreno, acaba de asumirse la competencia y, desde luego, en estos momentos este diputado les dejará trabajar en esa vía y no pondrá palos en las ruedas de los trenes.

Por lo tanto, ya anuncio la abstención de este grupo en lo que hace referencia a la enmienda, en el caso de que sea aceptada.

La gestión de los aeropuertos, el sempiterno tema. Yo creo que comenzamos la legislatura con la gestión de los aeropuertos, y lamento decirle, señor Rull, que, a la vista del calendario que fijó en la exposición que hizo el ministro Blanco en el Congreso, me temo que la terminaremos, se anticipe o no su finalización, sin acabar el tema, es decir que aquella buena predisposición que tenía usted de fijar en el calendario de la Ley de aeropuertos «antes de que finalice el año 2009» no será posible. Pero tampoco será posible antes del 2010.

No podemos estar de acuerdo en el contenido ni de la enmienda que proponen los grupos del Gobierno, ni de la propia literalidad de la moción. Por una razón: por una radical diferencia en el modelo de gestión. Hemos defendido un modelo de gestión en red de los aeropuertos españoles, no somos partidarios de la desclasificación de los aeropuertos de Girona, Reus y Sabadell, y entendemos que la propuesta Blanco es un avance y una buena propuesta, puesto que defiende el modelo consorcial que este diputado ha estado sosteniendo aquí.

He de decir que, a nuestro juicio, el hecho de que exista una gestión aeroportuaria estatal, a través de la sociedad estatal AENA Aeropuertos con las entidades filiales que

se plantean para aquellos aeropuertos de alto volumen de tráfico de especial complejidad, nos parece un buen sistema, puesto que en él permite la participación tanto de la denominada sociedad civil –no sé hasta qué punto a veces inducida por el poder político más que autónoma en sí, que a la vista de los últimos acontecimientos tengo mis dudas sobre el grado de autonomía de la sociedad civil catalana, aparentemente, tal como se conforma, y el poder político, que la dirige, sea un gobierno u otro–, pero en todo caso permite la presencia de las cámaras de comercio, permite la presencia de los ayuntamientos, permite la presencia de las comunidades autónomas y permite la presencia de la autoridad estatal. Es que a su vez creo que el modelo, manteniendo la red, también permite la competencia entre aeropuertos, y eso, a mi juicio, es bueno.

Así que dejemos de estar permanentemente y recurrentemente acudiendo a la mayoría determinante, esta cantinela ya quizá pesada, y empecemos a hablar de la mayoría competente, que se basa sobre todo en buenos gestores más que en el tema de la dependencia. Elija-mos a los mejores...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...que no siempre los mejores son los autonómicos.

Muchas gracias.

El president

El senyor Rull pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja he anunciat abans que sí que acceptava l'esmena del Grup Parlamentari Popular.

Amb relació a Ferrocarrils, simplement fer un recordatori. Quan es va transferir en el seu moment Ferrocarrils Catalanes, ara Ferrocarrils de la Generalitat, els recordo que es van transferir dues coses: els trens i les vies –dues coses: els trens i les vies. I per això en aquests moments Ferrocarrils de la Generalitat és una de les empreses punteres en matèria de gestió de rodalies del conjunt d'Europa.

Si només tens els trens i no tens les vies, què és el que passa? El que ha passat aquesta setmana, que el màxim que pot fer la Generalitat és enviar una carta de queixa a Adif demanant-li que expliqui per què no funcionen les catenàries. És això, aquesta és l'expressió màxima d'impotència.

Segon element, sobre l'esmena amb relació als aeroports, nosaltres acceptarem aquesta esmena. I considerem que no és un debat menor, aquest; hi ha un element bàsic, diferencial, substancial, que és que el ministre Blanco ha explicat quin és el seu model i ha desautoritzat radicalment totes les preses de posició d'aquest Parlament –aquest és l'element bàsic i aquest és l'element diferencial–, fins i tot anant enrere respecte al que ell mateix havia posat sobre la taula. Per exemple, amb

relació a l'accionariat d'aquestes empreses que haurien de gestionar els aeroports anomenats «singulars», que al principi plantejava 51-49 i ara és cent per cent titularitat de la nova AENA. Aquest és l'element substancial que ens obliga avui a tornar-nos haver de posicionar.

Dèiem que acceptàvem l'esmena. Permetin-me ironitzar una miqueta. És a dir, avui, acceptant la seva esmena, nosaltres estem matant Rafael Campalans, tornem a matar Rafael Campalans, en el sentit de dir... —Rafael Campalans recordin que deia: «La política és pedagogia»—, amb aquesta esmena que diu exactament el mateix que diu el nostre text, però sense citar el concepte «majoria determinant», i ens remet a la resolució de l'any 2007. Parlin clar; expresseu-nos amb més claredat.

I el dilema és molt simple, ja el vam dir a la interpellació: o majoria determinant o minoria de bloqueig, o capacitat de liderar o simplement possibilitat de vetar, o ser el centre o ser la perifèria. Aquest és simplement el dilema. I en aquest element és en què hem d'avançar.

Avui tornem a fer una presa de posició formal i solemne. Nosaltres considerem que fem un acte de fermesa, però quedarà en una mera gesticulació —una mera gesticulació— si no som capaços d'utilitzar tots els instruments de què disposa aquest país, de què disposen vostès en el Congrés i el Senat per torçar aquesta majoria.

Escoltin, senyores i senyors diputats, amb setze diputats i sense nou estatut, Convergència i Unió va aconseguir el poder en els ports de Barcelona i Tarragona; vostès amb vint-i-nou diputats i amb un nou estatut, fan una mala transferència de rodalies i no són capaços de fer avançar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...en poder Catalunya en la gestió dels aeroports, que és un element estratègic de país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.*)

El president

Senyor Labandera, té la paraula per...?

El Sr. Labandera Ganachipi

Per demanar la votació separada, senyor president, atès que s'accepta l'esmena, del punt *a* i del punt *b*.

(*Pausa.*)

El president

O sigui, per tant, entenc que hauríem de fer tres votacions: punt *a*, punt *b.1*, punt *b.2*. (*Veus de fons.*) Entenc que vostè vol tres votacions, o dues només? (*Veus de fons.*) Punt *a* i punt *b*.

(*Pausa llarga.*)

Doncs, posem a votació en primer lloc el punt *a* d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat, aquest punt, per 58 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt *b*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 16 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció del voluntariat (tram. 302-00210/08)

El següent punt de l'ordre del dia, el dissetè, és la Moció sobre la promoció del voluntariat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. L'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries té la paraula.

(*Pausa.*)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Cleries. Si us plau, si us plau... (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre el tema de l'Avantprojecte de llei sobre la promoció del voluntariat que va presentar el Govern el Dia Internacional del Voluntariat, i que vàrem fer..., doncs, promovem aquesta moció subsegüent amb la voluntat que tots els grups de la cambra instem el Govern que, per promoure legislació sobre voluntariat, es tingui en compte en primer lloc les entitats de voluntariat, les entitats del tercer sector, i evidentment a on estan aplegades, que és al Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, i per tant el primer punt que proposem és aquest; respectar també una norma que va aprovar aquesta cambra l'any 96, que és la Carta del voluntariat de Catalunya, i també que totes les disposicions normatives sobre voluntariat respectin el model català d'associacionisme i voluntariat.

Sabem que durant aquests mesos inicials, des del juliol del 2008 fins que es va presentar aquest avantprojecte de llei, des del Departament de Governació no hi va haver aquests contactes. El conseller ens ho va reconèixer, i la setmana passada, el dia 15, el conseller Ausàs va reunir les entitats i associacions i els va comunicar que retirava aquest avantprojecte de llei.

Per tant, quan nosaltres vam fer aquesta iniciativa, aquesta interpellació, vol dir que estàvem encertats en aquesta visió que tot el que afecta l'associacionisme, el voluntariat, ha de tenir en compte aquesta realitat, que és molt concreta i molt rica a Catalunya. L'associacionisme i el voluntariat es basen en la llibertat de les persones, la llibertat d'associar-se, la llibertat de tirar endavant projectes. I aquesta llibertat, aquest compromís, aquesta solidaritat amb la gent, no es poden veure mai coartats des dels governs. Del que es tracta, precisament, és que des dels governs s'hi doni suport, que

es tingui en compte aquesta realitat. I, com s'ha vist, en aquesta ocasió no es va fer.

El conseller Ausàs va demanar disculpes, ha volgut rectificar, i a més a més ens ho va reconèixer aquí en el Ple. Li vam agrair aquest gest, i esperem que avui, amb les diferents esmenes que s'han presentat tant des dels grups parlamentaris que donen suport al Govern com des del Grup Parlamentari del Partit Popular, arribem tots plegats a un acord satisfactori, perquè sàpiguen les entitats i associacions del voluntariat de Catalunya que en cap cas hi haurà cap regulació governamental que trenqui aquesta llibertat, aquesta solidaritat de les persones amb la gent, en àmbits molt diversos: en l'àmbit social, en l'àmbit cultural, en l'àmbit de la defensa del medi ambient..., en tots els àmbits que és possible que les persones de Catalunya es comprometin per les altres persones.

I això, per tant, creiem que ha de deixar fora de tota regulació i que a Catalunya no té cap sentit, per molt que ho hagin fet altres comunitats de l'Estat espanyol, que es vulgui regular un voluntariat de les comunitats autònomes o que es vulgui regular un voluntariat dels ajuntaments o dels consells comarcals. Nosaltres creiem que els voluntaris i voluntàries han de tenir una dependència de les associacions que han creat ells mateixos, perquè en el moment que es vulgui intervenir en aquests camps el que estarem és acabant amb el voluntariat.

Quan Catalunya no ha tingut institucions pròpies, hem reeixit com a poble gràcies al fet que hi ha hagut gent sempre compromesa, i les associacions i les entitats del país, en tots els àmbits, han fet aquest paper fins i tot de suplència. Avui que tenim institucions catalanes nacionals pròpies, el que hem de fer és en cap cas trepitjar aquestes iniciatives, sinó ajudar-les, promoure-les, fer-los costat, perquè és una manera d'enriquir el país, i d'enriquir-lo en el que dona més qualitat a un país, a una nació, que és la qualitat humana. I això precisament és el que volem amb aquesta moció que hem presentat i amb la interpel·lació: que es respecti la llibertat i la solidaritat de la gent, per fer un país millor de com l'hem trobat. I enriquant això estem també, com he dit, enriquant la qualitat humana de la nostra nació.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes..., pel Grup Popular, té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Efectivament, el Partit Popular de Catalunya ha presentat una sèrie d'esmenes a la moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Senyor Cleries, jo crec que vostè estarà d'acord amb mi –crec que estarà d'acord amb mi– que la gestió de l'associacionisme i el voluntariat compleix, fil per randa, el que hauria de ser el manual de govern tripartit. És a dir, si hi hagués un manual de govern tripartit 2003-2009-2010–, llavors es compliria fil per randa, que és, pri-

mer, aturar tot el que s'havia fet. O sigui, s'arriba al 2004, el Govern tripartit el que fa és aturar totes les polítiques (*veus de fons*) –sí, senyor Puigcercós–, atura totes les polítiques que s'havien fet fins ara en l'àmbit de l'associacionisme i el voluntariat. Llei del voluntariat –ja li ho hem comentat–, Llei del voluntariat, i s'aturen també els diferents instruments, com l'Incavol, l'Institut Català del Voluntariat.

Després ve una fase –una fase bastant llarga, per cert– de repensament; és a dir, ens hem de repensar tots com a país, i es fa una fase de repensament. El 2004 es va repensar, el 2005 es va repensar, el 2006 es va repensar, el 2007 es va repensar, el 2008 es va repensar i el 2009 es va repensar; és a dir, una fase àmplia de repensament, no? Mentrestant, què s'havia fet? Doncs, mentrestant s'havien fet dues coses importants: primer, crear una secretaria –ja ho ha recordat–, amb dues direccions generals... Per cert, dependent de Governació i Administracions Públiques, voluntariat; voluntariat que ha de ser, dintre de la filosofia de l'ONG, no governamental..., doncs, es crea dintre precisament de Governació i Administracions Públiques. És a dir, imagini's, quina lògica! I després, doncs, creem un tercer congrés o, diguem-ne, unes terceres jornades de l'associacionisme i el voluntariat, que han de donar pas a l'any 2009 –que és l'any..., quan vénen eleccions, doncs, s'ha de presentar alguna cosa–, on ens presenten un nou pla nacional, Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat. Per cert, sense cap tipus de connexió ni amb el Pla del tercer sector ni amb el Pla de participació ciutadana. És a dir, un gran encert en aquest sentit. I ens presenten també una llei, una llei d'acció voluntària, que diem.

I quan ens presenten aquesta llei veiem amb sorpresa, com vostè deia també a la seva intervenció i veu avui, que tenim una llei amb cinc punts fonamentals. Primer, una llei sense consens –ho va reconèixer el mateix conseller–; sense consens, perquè no s'ha dialogat amb el sector. Després, una llei intervencionista, pròpia amb el sector. Intervencionista perquè es fica i parla gairebé del que han de fer les diferents associacions. Una llei subsidiària, que converteix el tercer sector i l'associacionisme en subsidiaris de la Generalitat. Una llei que nacionalitza –fixi's, quina cosa–, que nacionalitza el voluntariat; l'esquerra al principi de la democràcia volia nacionalitzar la banca; doncs, ara es veu que volen nacionalitzar l'associacionisme, creant precisament aquest voluntariat de les administracions públiques. I una llei que no té cap connexió amb el que s'havia fet, i vostè ho recordava molt bé: la llei parla d'un pla d'acció voluntària, quan ja existeix un pla d'associacionisme i voluntariat. És a dir, d'allò, diguem-ne, en castellà se'n diria «un esperpento», una cosa que ningú entén.

I, com era tan obvi, doncs, el que ha de fer el Govern és retirar-la. I nosaltres agraïm..., perquè demostra també una humilitat per part del Govern, de reconèixer que està fent les coses molt malament; és a dir, després d'estar repensant sis anys o set anys, les coses s'han fet realment malament. Nosaltres agraïm que s'hagi repensat. Home, també els convidem, i com forma part també del mateix polític i de la conselleria, que també es repensin la Llei del cinema, que també és un altre *esperpento* que ens han presentat en aquest Parlament.

No hem tingut la mateixa sort, eh? Però en aquest cas sí que hem tingut sort.

I, per tant, nosaltres, abonant el discurs que vostè ha fet, perquè som plens defensors, com a liberals que som, de l'autonomia de la societat civil i que la societat civil ha de seguir sent autònoma, que no ha de pertànyer ni a administracions públiques ni ha de pertànyer a «governacions» –entre cometes, eh?–, doncs, li hem presentat unes esmenes intentant, diguem-ne, enriquir la moció que vostè ens va presentar.

En quina línia? Primer, reconèixer que era una mala llei, i després reconèixer que hem de recuperar consensos. I jo agraïxo també als diferents grups del tripartit –Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialistes... Ciutadans pel Canvi..., bé, tot, i Esquerra Unida–, doncs, que hagin arribat a aquesta, també, mateixa conclusió: que cal recuperar consensos. Per cert, consensos, com dèiem en l'àmbit de l'educació, perduts; però cal recuperar consensos, perquè el voluntariat a Catalunya ha estat un motor importantíssim, ha de seguir sent un motor importantíssim, l'associacionisme català és un motor importantíssim i ha de seguir sent un motor importantíssim, i, per tant, aquests consensos s'han de recuperar.

Per això, jo crec, doncs, avançant..., no sé el que es farà ni vull avançar votacions futures, però jo crec que avui podem representar en aquesta cambra la recuperació dels consensos perduts, i, fixi's, haurem guanyat una cosa molt important: el consens polític perquè després la mateixa conselleria tingui més força i millor força per recuperar el consens social perdut.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, per presentar l'esmena presentada pels tres grups, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, qualsevol que hagués sentit la intervenció que ha fet el senyor López Rueda –està allà al final–, probablement, difícilment arribaria a la deducció que s'ha arribat a un acord i que, per tant, hem aconseguit consensuar tots els grups parlamentaris –i, per tant, segurament que la votarem per unanimitat– una esmena transaccional.

I ho dic perquè vostè ha intentat fer una relectura del passat, una relectura de tot allò que ha estat el procés d'aquest Govern amb referència al tema del voluntariat, i una relectura també del que ha estat l'elaboració, en el seu moment, del Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, en el qual el seu grup també va participar, hi va participar el tercer sector, la taula del tercer sector –s'hi van mantenir més de cinc reunions–, i, per tant, el que vostè vol és presentar-nos-en, en definitiva, una relectura.

Afortunadament, també, no estem parlant tampoc d'una llei. Vostè està qualificant allò que no és. El que hi havia

al damunt de la taula era un avantprojecte, un esborrany d'un avantprojecte, un esborrany d'un avantprojecte que era un document de treball, i aquest document de treball ja s'ha demostrat –perquè en tres ocasions s'ha comentat– que no està al damunt de la taula. Ho va dir el mateix conseller; en la interpellació que es va fer fa quinze dies, el conseller va manifestar que no s'impulsaria res que no fos de comú acord amb el sector. Es va dir també, en una comissió rectora del Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, i també en la comissió executiva que es va fer, que es va reunir el dia 20.

I, en definitiva, aquest és l'ADN del Govern. Perquè aquest Govern el que fa és generar acords, generar consensos i generar plans nacionals. Per tant, no faci no anar amb la sintonia del que ha anat fent sempre aquest Govern.

Què fem? El que plantegem és una esmena transaccional, que volem que la votin tots els grups parlamentaris –i que lògicament la votaran, perquè està signada per tots els grups–, que què diu? Doncs, diu, entre altres coses, que cal comptar, tal com ha vingut fent fins ara –per tant, tots estem reconeixent que el Govern ha treballat de comú amb el sector–, amb la participació i les consultes prèvies de les entitats i les federacions. Per tant, no només no intentem fer relectures diferents del passat, sinó que siguem coherents amb el signem. Perquè vostè, senyor López, el que farà és votar –o com a mínim l'ha signat– un reconeixement del que s'ha fet fins ara i que el que s'ha fet fins ara ha estat de comú acord amb el sector.

Què més diu, aquesta esmena transaccional? Doncs, el que diu és que s'han d'elaborar de comú acord amb les directrius fixades pel Pla nacional de l'associacionisme i el voluntariat, i també per la Carta del voluntariat adoptada pel Parlament de Catalunya a través d'un acord plenari de l'any 96.

I també diu que s'ha de respectar, com no podria ser d'altra forma, el model català d'associacionisme i voluntariat, entenent que el voluntariat és una manifestació solidària que es canalitza per mitjà d'entitats sense ànim de lucre.

Coincideixo plenament amb el que comentava el diputat de Convergència: és un element pràcticament identitari d'aquest país. Aquest país, que durant molts anys no ha tingut estructures d'estat, que ha tingut fins i tot estructures d'estat que li han anat en contra, s'ha hagut de fer, s'ha hagut d'anar bastint, a través del seu teixit associatiu, que ha fet en bona part de suplència d'aquestes estructures d'estat que no ha tingut.

Però hi ha hagut també un altre element que al meu entendre és l'ADN del que és el teixit associatiu: que és un teixit associatiu que ha sigut apartidista. I, per tant, el que estaria bé és que, en tot el procés d'elaboració d'aquesta llei de creació de l'Agència Catalana del Voluntariat i en qualsevol procés normatiu que l'afectés, intentéssim evitar tots plegats ingerències polítiques i, per tant, mantinguéssim allò que és l'ADN. Aquesta seria, segur, de ben segur, la millor contribució que podríem fer tots plegats, en definitiva, al teixit associatiu, que és, ho repeteixo, un element identitari d'aquest país.

Senyor president, li lliuraré aquesta esmena, signada per tots els grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Prados vol intervenir? Senyora Prados? *(Pausa.)* D'acord, el senyor Cleries, per tant... Perdó, el senyor Albert Rivera té la paraula, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, no serà Ciutadans qui trenqui aquest consens que ha costat trobar en aquesta cambra, i, per tant, ja els avancem que estarem d'acord amb aquesta esmena presentada i que hem signat perquè es pugui presentar en aquest Ple. Dit això, sí que m'agradaria, doncs, citar tres conceptes que no tan sols són aplicables a aquest àmbit de l'associacionisme i del voluntariat, sinó en general a d'altres termes, no?

Un d'ells és el tema de la llibertat de la societat civil. A nosaltres, a Ciutadans, ens preocupa aquest intent d'arribar tan lluny dels partits polítics, aquest intent d'intentar que l'Administració arribi a tot arreu. I segurament l'àmbit on més es veu això és l'associacionisme i el voluntariat. És a dir, sincerament, costa d'entendre de vegades que el voluntariat, que és allò possiblement més lliure que hi ha, que és fer una cosa voluntàriament, també hagi d'estar sotmès a una administració, a uns consells, a un control i a una regulació, de vegades, excessiva. Per tant, des del nostre punt de vista, cometríem un error si intentéssim que tot allò que flueix a la societat lliurement..., ha d'estar controlat, sigui quin sigui el color polític del govern de torn, o sigui quin sigui el color polític de l'administració que pertochi.

Per tant, nosaltres, d'entrada, sempre anirem a defensar la llibertat de la societat civil per poder organitzar-se, per poder treballar lluny, i ho diem així, lluny, del poder polític. És fonamental a Catalunya, a Espanya en general, però a Catalunya en concret allunyar-nos d'aquest model de societat civil.

I sí, ja sé que a alguns els estranya que plantejem això, però és que hem de dir-ho clarament: a Catalunya lamentablement la societat civil moltes vegades s'ha ofegat des de les institucions, des del Parlament, des dels ajuntaments, i encara avui dia, amb segons quins partits i amb segons quines actituds dels governs, encara més.

Per tant, tornem a reprendre aquesta societat civil. Es parlava d'identitat, sí, però la societat civil que va donar identitat precisament a Barcelona i a Catalunya durant el franquisme, durant els últims anys, i el postfranquisme, precisament va ser una societat en llibertat, una societat que recuperava aquestes llibertats, però no perquè tenia un poder polític que les hi donava, sinó perquè recuperava la democràcia.

Per tant, crec que aquell model a nosaltres és el que també ens agrada. No sé si és identitari o no, senyor Bosch, en qualsevol cas crec que hauria de ser un dels punts en què trobéssim consensos, i consensos vol dir que hauríem d'estar tots d'acord a respectar certes lli-

bertats d'autonomia en aquestes entitats, societats, voluntaris, que ara mateix sembla que la normativa o els projectes que es presenten no van en aquesta línia.

Un altre punt també referent a la normativa. Nosaltres sincerament creiem que s'ha de regular allò necessari si pot millorar la situació actual; intentar fer normes, plans d'actuació, en definitiva una legislació que pugui anar a fer passos enrere en aquesta llibertat, aquest incentiu que la gent voluntàriament treballi per a la seva societat no és bo.

I, per tant, nosaltres, en aquesta normativa de què es parlava, a què es feia referència en aquest avantprojecte, creiem que s'han de fer passos enrere per tornar a construir projectes que siguin, en definitiva, més respectuosos amb aquesta llibertat i regular allò mínimament necessari, no anar més lluny. Tenim un excés, moltes vegades, d'intentar arribar amb la llei al que ha d'ocupar-se'n un reglament. No; fem les lleis al Parlament perquè regulin allò mínim que ha de ser una llei, i després els reglaments que desenvolupin les normatives menors, que desenvolupin el que sigui necessari; no fem, com a tècnica legislativa, el model de llei on hi hagi de tot. I per exemple què millor que el nostre Estatut d'autonomia, que té més de dos-cents articles i que arriba al detall, com vostès saben..., no trauré aquí els detalls a què arriba el nostre Estatut, però que de vegades no té cap sentit que una norma, una llei orgànica reguli qüestions que poden regular-se o fins i tot no regular-se per un reglament.

Per tant, nosaltres ens sumem a aquest consens, però amb la voluntat que quan portem projectes a aquest Parlament es portin projectes que respectin els àmbits d'autonomia tant de les empreses, dels ciutadans, de les entitats, dels voluntaris, del que sigui, però respectant mínimament això. Aquest compromís crec que hauria de sortir si volem canviar la sensació que molts ciutadans tenen que de vegades els partits arriben, arribem, massa lluny. Per tant, fem un gest d'autocrítica i deixem que respiri la societat civil, perquè necessitem també una societat civil viva, que no depengui del poder de torn, de la subvenció de torn o del fet, en tot cas, que un partit o un altre decideixi com ha de participar o no una associació, una entitat, o qui ha de ser qui hi estigui al capdavant.

Per tant, abans s'ha dit que seria bo fer la neutralitat o allunyar-se una mica, els partits, d'aquestes entitats, d'aquest voluntariat. Nosaltres, des de Ciutadans, no només n'estem convençuts, sinó que hem defensat això durant tres anys. I, per tant, estaran i trobaran el nostre partit al seu costat si realment tots tenim aquesta voluntat veritable i no de paraula, sinó de fets, per poder arribar a aquest model de més llibertat, més respecte per aquesta autonomia, i, en definitiva, que els ciutadans, les entitats, les empreses sentin que els solucionem problemes i no que entrem a les seves vides, a les seves entitats a dir com han de fer les coses.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Cleries i González de mana per parlar.)* Senyor Cleries. *(Pausa.)*

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Només recordar-li al senyor Bosch que la moció era nostra, i que és normal que qui ha presentat la moció entregui al president l'acord signat, eh?

Aleshores, cap problema. Escolti, estem pel consens polític en aquest tema, però tampoc dissimulem tant; no és un avantprojecte del qual ningú no sabés res, només perquè recordem que fins i tot es va repartir aquest fulletó.

Jo he estat molt prudent en la meua intervenció, perquè, si arribem a un consens, intento ser prudent, però després tampoc ho trenquem.

I recordar que el punt 1 és idèntic al nostre; han afegit «tal com han vingut fent fins ara». És cert, tal com han vingut fent fins ara. I en el moment en què s'ha fet fins ara..., és quan ha hagut de retirar l'avantprojecte, que és el moment que hi intervenen les entitats i hi vam intervenir nosaltres. Si m'ho vol recordar, tampoc hi fem tanta menció...

El punt 2 és idèntic al nostre –tinc les dues aquí– i el punt 3 és idèntic al nostre. Ara, «tal com venim fent fins ara.» Cap problema, pel bé del consens polític en un tema que tots ens estimem, que és el voluntariat i l'associacionisme, i volem que Catalunya, la nostra nació, segueixi tenint un model català d'associacionisme i voluntariat.

I aquí no hem posat una cosa que és dir al Govern: «Escolti, no vagin per les comunitats autònomes, si no és que volen fer turisme social, de l'*Estado español* a conèixer què fan les altres comunitats; mirem el que fem a Catalunya, perquè tenim un model propi.» I fins l'any 2003 tot l'Estat espanyol es copiava el model català, i el copiaven malament, perquè aleshores volien crear voluntariat de les associacions. I avui quan es fa una llei tenim un senyor que està cobrant com un secretari general, que s'ha passat un any i mig voltant i tancat en un despatx; he fet un article que dic «entotsolats». Doncs, que no s'entotsoli, que surti, però que conegui Catalunya, l'associacionisme de Catalunya.

I celebrem que hi hagi consens. Per tant, nosaltres hem signat la nostra moció amb aquesta petita modificació, que celebrem, i que del que es tracta és que entre tots ajudem que l'associacionisme a Catalunya sigui més fort, perquè si és més fort tindrem una societat més lliure i tindrem una societat també socialment més avançada i més forta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Avisem per votar.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció, amb l'esmena transaccional que ha estat signada per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els treballadors autònoms (tram. 302-00211/08)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre els treballadors autònoms. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació prèvia a aquesta moció explicàvem i exposàvem que hi ha un fenomen curiós com a mínim en aquesta crisi, i és que el nombre d'autònoms, contràriament al que ha passat fins ara en les crisis, en comptes d'augmentar ha disminuït. I també dèiem, i així ens ho feien saber, així ens ho fan saber els diferents collectius dels autònoms, que en moltes ocasions se senten sols.

El nostre convenciment és, evidentment, que el Govern no fa tot el que hauria de fer en aquest àmbit. Sens dubte que fa coses, no volem pas negar que no faci res; de fet, fa pocs dies, fa un mes i poca cosa més, s'ha aprovat, doncs, el fet que els autònoms, quan quedin en atur, precisament podran gaudir d'un pagament de 425 euros mensuals durant sis mesos. Evidentment, aquesta és una mesura socialment interessant. Però nosaltres creiem que més enllà de les mesures socials és del tot necessari impulsar mesures per mirar de mantenir l'activitat dels autònoms, per també ajudar a la creació de nous llocs de treball per part dels mateixos autònoms. I és en aquest sentit que nosaltres hem presentat aquesta moció.

L'hem presentat perquè creiem que els autònoms requereixen un major recolzament per part d'aquest Govern; un major recolzament que ha de venir com ve, per exemple, en altres comunitats autònomes que estan duent a terme tota una sèrie de campanyes interessants i que val la pena tenir-les en compte –a Euskadi, per exemple, a Castella-Lleó, a Extremadura o també a Castella - la Manxa–, i per tant creiem que no cal inventar grans coses sinó simplement veure també el que s'està fent en altres àmbits, mirar d'aplicar-ho i treure'n el màxim de rendiment.

Per tant, nosaltres creiem que cal posar l'accent no només a ajudar a aquells que s'han quedat sense feina sinó a aconseguir verdaderament que els autònoms puguin seguir treballant, que puguin fer la seva labor i que, doncs, molta gent que queda a l'atur, perquè la seva empresa ha tancat o s'ha vist afectat per un ERO, pugui precisament fer com en altres crisis s'ha produït: anar a l'àmbit dels autònoms, crear la seva pròpia ocupació i per tant poder tirar endavant amb normalitat el seu projecte de vida i el seu projecte laboral.

Per tant, nosaltres el que demanem és que el Govern prengui més mesures en aquesta línia, en la línia de mantenir l'activitat dels autònoms i en la mesura també d'ajudar a la creació de nous llocs de treball per part dels autònoms i per tant ajudar aquesta activitat, aquesta promoció econòmica.

En primer lloc, un tema que nosaltres creiem que és molt senzill i se'ns anuncia que això..., i se'ns va dir

també durant la interpellació que seria d'una forma immediata, però que no acaba d'arribar. I, per tant, demanem que en un termini d'un mes es constitueixi el consell del treball autònom de Catalunya. Aquest és un tema que està, doncs, a l'abast del Govern i que creiem que és del tot necessari que ho tiri endavant i que ho faci d'una forma molt immediata.

També creiem que és important fomentar un pla d'ajudes per a autònoms per facilitar la conciliació amb la vida familiar, que contempli com a mínim dues coses, no?: per una banda, les ajudes destinades a facilitar el manteniment de l'activitat dels autònoms en les possibles situacions de risc durant l'embaràs, la maternitat, la paternitat o la lactància, i també ajudes destinades a aquells autònoms que hagin de suspendre la seva activitat professional o empresarial per atendre els fills menors de sis anys.

Creiem que també és interessant poder fer un pla d'ajut a la contractació per part dels treballadors autònoms que es basaria en el suport a la contractació del segon i tercer treballador per part d'aquest autònom.

Fomentar, per una altra banda, un pla d'ajuda directa als autònoms per tal que puguin pagar la quota de la seguretat social. Aquest és un element que moltes vegades, doncs, a l'inici de la seva activitat, és un element dissuasori, o en un moment de dificultat també pot ser un element que els porti a aturar la seva activitat. I per tant creiem que és interessant poder-ho dur a terme com ho estan fent altres comunitats autònomes.

També fomentar un pla d'ajuda directa als autònoms per tal que puguin pagar directament la quota de la seguretat social –aquest és el tema que els comentava–; simplificar i ampliar l'accés de l'autònom a les línies del finançament de l'Institut Català de Finances, i que, a més a més, doncs, el pagament al qual es compromet, doncs, es dugui a terme d'una forma ràpida. Si no, el que es troben és que hi ha el compromís d'aquest pagament, però a l'hora de la veritat aquest triga a arribar tant que en moltes ocasions, quan arriba, aquesta activitat, lamentablement, ha hagut d'aturar-se.

Per tant, en aquest sentit, una major agilitat, una major facilitat per als autònoms i mesures perquè puguin tirar endavant la seva activitat i que, contràriament al que ha passat en aquesta crisi, el sector dels autònoms pugui créixer com ha fet en altres situacions de crisi que, hi insistim, havia estat sempre, doncs, un reducte d'aixopluc de molta gent per poder tirar endavant la seva tasca laboral i la seva vida professional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del grup que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. De fet els tres grups que donem suport al Govern compartim la seva visió i la seva sensibilitat respecte del col·lectiu autònom, al qual

ha afectat de forma important la crisi, de fet, com ho ha fet a tota la resta de treballadors i a tota la resta d'empreses, especialment en sectors com el de la construcció o els sectors de serveis. De fet, l'impacte als autònoms també s'ha produït a tot Europa, tot i que no ha sigut tan gran com a la resta de col·lectius.

Però li hem de dir que no donem suport a la seva moció, atès que en una part molt important –o la majoria– queda resposta amb l'acció de Govern i amb la signatura a què vostè feia referència, del 17 de desembre del 2009 –en acabar l'any– de l'acord d'aquests trenta compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social de Catalunya, signat pel president Montilla, els agents sindicals, empresarials, que en el seu apartat 3 –al qual vostè feia referència– parla –i preveu– de destinar 13 milions d'euros a l'establiment d'un ajut temporal extraordinari per a treballadors autònoms i el foment de l'autoocupació, bàsicament una renda de formació vinculada a un itinerari actiu d'inserció i formació.

Per altra banda, a la moció vostès plantegen tres grans línies: mantenir l'ocupació, ajuts a la creació de nova activitat a través de l'autoocupació i accés al crèdit. Li hem de dir que els ajuts a la creació de nova activitat i d'accés al crèdit estan recollits plenament en els 1.039 milions d'euros adreçats a crèdits per a avals de l'ICF –Avalis– i a l'ordre, també, de creació d'empreses de la Generalitat, que es concreta a través del pla Inicia, que jo crec que n'hem parlat a bastament i que segurament coneix a bastament.

Pel que fa a mantenir l'activitat, el darrer paràgraf de l'apartat 3 que els dèiem dels tres compromisos anti-crisi, diu: «Així mateix, s'establiran acords amb les organitzacions empresarials i treballadors autònoms més representatives per a l'orientació d'empresaris i treballadors autònoms.» Per tant, per mantenir i donar suport a l'activitat, a través de l'orientació, assistència tècnica a aquests treballadors que estan exercint la seva activitat.

Pel que fa a les mesures concretes que vostè demana a través d'un pla específic, li hem de dir que el Consell de Treball Autònom, el Govern ja el té en procés d'aprovació –de fet, ja n'han aprovat la primera fase– i que en breu el decret que el regula i el crea el tindrem vigent. Pel que fa als ajuts a la conciliació, aquests ja estan definits en la mateixa Llei de conciliació i que, a la pràctica, el que fa és equiparar les situacions de risc amb les pròpies del règim general.

El foment de la contractació, de fet ja hi ha polítiques actives endegades al final del 2009, per fomentar la contractació per part del col·lectiu d'autònoms –sobretot al primer contractat–, i en tot cas aquest aspecte és plena competència de l'Estat.

Sobre els ajuts al pagament de la quota de seguretat social, per a nosaltres això és un brindis al sol i no entenem una proposta que elimini el pagament a les quotes a la seguretat social, i menys sota la modalitat d'ajut directe. O en tot cas, no som capaços d'entendre a què es refereix i a com es refereix.

Sobre l'accés dels autònoms a ICF, ja ho he dit, s'han destinat pràcticament més de 1.000 milions d'euros a garantir l'accés al finançament. En tot cas també, potser

el que cal és millorar la informació de com accedir-hi, de com fer-hi front.

I el que fem és proposar-li que es llegeixi amb atenció l'acord d'aquests trenta compromisos anticrisi i s'hi sumi –com nosaltres– per fer-ne el seguiment i estar atent al seu desenvolupament. Per això, perquè són mesures que, la majoria d'elles o gairebé totes, estan aprovades i en aplicació i, per tant, no donarem suport a la seva moció.

Moltes gràcies

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posicions, en nom del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant les explicacions que donen els grups que donen suport al Govern davant d'una moció tan important i transcendent com aquesta, que parla sobre un col·lectiu importantíssim, fonamental de l'economia catalana, com és el dels treballadors autònoms, a un li sembla que li pràcticament que li estan explicant un acudit. I els asseguro que les coses no estan com per fer graciets, no estan com per explicar acudits.

Aquest, senyores i senyors diputats, és el Govern dels acords, dels compromisos, dels plans, dels consells, de les mesures, dels observatoris, de les coses que anem desenvolupant i anem fent i així portem pràcticament quatre anys. Però, a l'hora de la veritat, de les accions de veritat, aquelles que es poden quantificar, les que es poden mesurar, el resultat és ben pobre –és ben pobre.

I, com deia al començament, no és un tema per fer-ne gràcia. No és un tema del qual se'n puguin explicar acudits. I fins fa ben poc se'n explicaven encara. I segur que vostès han escoltat alguna vegada l'acudit que s'explicava quan es parlava del tema de l'absentisme laboral. El recorden? Quan es parlava de l'absentisme laboral i deien que a un senyor se li havia aparegut la Verge. I la Verge li deia: «Demana'm un desig, que te'l concediré.» I ell deia: «Doncs, mira, el desig és que no vull estar malalt mai de la vida.» I la Verge el convertia en treballador autònom; perquè l'autònom no pot posar-se malalt mai. No pot abandonar el negoci, ningú li arregla la feina. Ningú li paga res. Aquest era un acudit que avui no fa gràcia ja.

Davant de casa meua hi ha l'Antonio. L'Antonio és un autònom que té un taller –un taller que fa peces mecàniques– i l'autònom jo el saludo molt sovint quan surto de casa, no? I el dilluns el vaig veure i li vaig dir: «Mira, Antonio, aquesta setmana tornarem a parlar en el Parlament de Catalunya dels autònoms, d'allò que t'afecta a tu. Què, com va la cosa, no? Dóna'm alguna idea.» I em va dir: «Enric, no tinc paraules, ja. Ja no tinc paraules. Primer van ser altres problemes, després els clients, després els diners, després els problemes amb l'Administració, els tràmits burocràtics, els impostos. Ara ja no em quedar res, no tinc ni paraules, ja. No sé què dir-te, Enric, no sé què dir-te.» I aquesta és la veritat.

I quan parlàvem d'aquest tema –parlàvem a la interpellació que es va fer aquí–, la consellera ens explicava una mica el *replay* del que hem escoltat, no?: tenim uns acords, tenim uns compromisos, hi ha una Mesa, hi ha una cosa que anem desenvolupant, etcètera. I els autònoms, cada dia pitjor. A Catalunya, en un any, 109.000 autònoms han cessat la seva feina: 109.000. I la consellera va sortir tota satisfeta dient que, home, ho calculava malament això la diputada de Convergència i Unió, perquè si fèiem el balanç dels que entren i els que surten no eren tants. Deia: «Si fem el saldo net dels que han plegat més els que han engegat alguna activitat, només són 34.000.» Diguéssim, la diferència de balanç net del registre, dels que estan autènticament afiliats en el registre, no? I potser li semblava poc, 34.000. I llavors ens explicava les grans mesures que ha pres el Govern –grans mesures–, que totes elles sumades, durant tota la legislatura, havien permès, doncs crear set o vuit mil –7.500, em sembla que deia– llocs de treball en aquest àmbit.

Home, fa riure, això. Però, ho repeteixo, no és un tema que faci gràcia. Per tant, ens sembla que el Govern, aquí, una vegada més, pren el pèl a persones amb necessitats autèntiques i no es preocupa d'un col·lectiu en què jo penso que no hi creu. Té altres preocupacions, el Govern. Però no s'ocupa d'un col·lectiu tan important a Catalunya com aquest.

La moció que presenta Convergència i Unió és raonable, és correcta, però fins i tot la trobem excessivament general. Parla d'uns plans que haurien de tenir uns criteris i seguir una sèrie de mesures –hi donarem suport, òbviament, no? Però fa la impressió inclús que el Govern ja ha abandonat aquest col·lectiu i que inclús ja els grups de l'oposició pràcticament, ja desisteixen de la insistència que es prenguin mesures autènticament eficaces, eficients a favor d'aquest col·lectiu, no?

Ens hauria agradat també, doncs, que es parlés de coses concretes, no? Com, per exemple, les ajudes tècniques, les ajudes formatives, l'agilització dels tràmits el suport als que ja deixen l'activitat i no tenen cap tipus de mesura, cap tipus de cobertura, cap tipus de suport; es queden sense res; no tenen ningú que els ajudi; els bancs se'ls tiren a sobre; van sobre el seu patrimoni personal i familiar; i sobre aquestes persones no hi ha cap tipus de suport. I el Govern continua pujant a la tarima –aquí a la tribuna– a dir que ho estan fent molt bé i que no cal acceptar cap de les propostes que vénen dels grups de l'oposició, perquè totes elles ja formen part de les accions del Govern, dels acords que han signat, dels compromisos del que faran, dels consells que han creat o estan desenvolupant, dels decrets que vindran, de les mesures que crearan i dels observatoris que tan i tan bé observen la realitat del país.

Doncs, nosaltres entenem que el Govern, una vegada més, s'equivoca. Però en aquest cas, no només s'equivoca, sinó que perjudica greument el teixit econòmic català en un d'aquells punts en què més mal li fa, que és el que afecta precisament les treballadores i els treballadors autònoms, que amb el seu esforç també contribueixen a la creació de riquesa, però que amb aquest Govern és ben evident que tenen un futur molt i molt negre.

Per aquest motiu, nosaltres, òbviament, donarem suport a la moció de Convergència i Unió en aquesta votació.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias, señor *president*, señores diputados. Las medidas que se proponen en esta moción permiten constatar de nuevo que la figura del autónomo ha sido la gran olvidada en la legislación laboral y fiscal, ya que hasta hace muy poco seguía con la misma regulación de cuando se creó este régimen, por lo menos en seguridad social, y también en cuanto a medidas fiscales.

Los autónomos que –coincidiendo con muchos grupos– son quines están sufriendo esta situación de crisis económica con mayor virulencia, pese a que irónicamente es uno de los sectores sociales en los que la creación de empleo tiene una mayor previsibilidad o futuro, desde un punto de vista estable y realista a largo plazo. Dado que conforman y constituyen gran parte del tejido empresarial y, por tanto, creador de empleo, serían necesarias medidas que verdaderamente contribuyeran a seguir y mantener su actividad. Los requisitos burocráticos y de toda índole para acceder a los créditos hacen que en la práctica la posibilidad de acceder a la financiación sea inexistente. La morosidad aumenta, se producen más bajas, y eso alimenta un círculo vicioso que hay que frenar de modo contundente. Porque de ese modo estaremos dando un paso imprescindible para salir de esta situación de recesión productiva.

A este respecto, no está de más recordar –y así lo ha hecho el diputado que me ha precedido en el uso de la palabra– que el año pasado se dieron de baja más de cien mil autónomos en esta actividad. Es necesaria la aplicación de un plan de autónomos –como se sostiene en la moción– para conciliar la vida laboral y familiar. Un plan que lo equipare al resto de trabajadores, como lo están aquellos trabajadores sujetos al régimen general y en situaciones de especial protección, como es la maternidad.

Somos partidarios también de apoyar el plan de ayuda, no solo para autónomos, sino también destinado a las microempresas y pequeñas empresas, ya que la mayoría

están conformadas por personas sujetas al régimen de autónomos.

Respecto al plan de ayuda directa, evidentemente, habrá que buscar una fórmula –es difícil–, pero sí que habrá que arbitrar algún tipo de ayuda para que los autónomos puedan pagar la cuota a la seguridad social, que es una cuota que, cuando no hay suficientes ingresos, es gravosa. Y es un asunto de absoluta necesidad y sobre todo en aquellos casos de enfermedad en los que la obligación de cotizar se mantiene. Por supuesto, somos partidarios también de establecer alguna medida de ayuda para evitar la carga financiera que supone el actual criterio de devengo del IVA, y de aplicar o ampliar ayudas de autoempleo y simplificar su tramitación.

Por último –y en referencia a la ayuda establecida últimamente de 425 euros en el plan de la renta mínima de inserción–, está muy bien y entendemos que es un avance. Pero los autónomos –porque es así, es el carácter del emprendedor, del trabajador autónomo– no quieren subvenciones por dejar de trabajar. Quieren seguir trabajando. Por tanto, entendemos que la moción presentada por el Grupo de Convergencia y Unión cumple estos requisitos que entendemos necesarios y estos planes que entendemos necesarios para el colectivo de trabajadores autónomos, y por ello daremos apoyo a la moción presentada, en todos sus extremos.

Muchas gracias, señorías.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre els treballadors autònoms.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i sis minuts.

P	R	E	U	S	
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)				52,00	euros
Número solt				1,60	euros
Diari de Sessions del Parlament de Catalunya					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)				41,00	euros
Número solt				1,10	euros
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya					
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)				83,00	euros

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impressa a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**